

הפידבאק

מישפט דמיאניוק: הסניגור שפוטר נשאר בארץ

אוקהונוור

חכיו

פיצוץ

אורי אבנרי
על
זאב ז'בוטינסקי

עורך "פנטהאוז" מספר
על מגעיו עם שמעון פרס

יש לך מה להראות

להשיג בחנויות המובחרות

בגדי ים וחוף

רון.ש.י.טו.ח.סו

רח' רבנו חננאל 14, טל. 825135, 03-823285. טלקס CARNET 361649.

מיכתבים

על פעם ועל ריח

על סיבן של כתבות העולם הזה. ביקשתי מחבר לשלוח לי את העולם הזה לסתתם. בה אני נמצא בחופשת-קיץ. עקב הריח חזק הגיאוגרפי חוסר הקשר עם הארץ. העולם הזה הוא מקור האינפורמציה היחיד שיש לי על התעשה בארץ.

אך סרוב הכתבות גיליתי מגמתיות, הגובלת במעמלנות, חוסר התייחסות אובייקטיבית של העולם הזה לנושאים השונים בהם עוסקות הסתם.

עמית שימפון, מירתיוס. יוון

הרקח והריצפה

על טראומה בנמל-התעופה בן-גוריון (אגירת העורך). העולם הזה 22.7.87.

קל מאוד לפטור את כל הפרשה של היש-ראלית הנשואה ליהודי האמריקאי, שבגלל הסתם הביורוקראטית בנמל-התעופה בן-גוריון מוחלים על השיבה (העליה) ארצה, בתגובה המבוקשת שפקיד-מכס קשוח בלור איננו כל מה שיש לישראל להציע לאורחיה, אבל יש לי גם תחומים לטופ של עניין:

קשה לי לתצח שישראלית הנשואה לסגן פרקליט-מונו אמריקאי נורה מוחלטת בנוהלים המקובלים בעת המעבר במסלולי המכס בכניסה לארץ. ואם כפי שאני מניח, היא עברה במסלול היחיד, זאת בעיה שלה. היא היתה צריכה לעבור במסלול האדם, להצהיר על מצלמת-הווידאו שברשותה ואז כל הבעיה לא היתה מתעוררת.

שאלה לעניין

על הצורך בהגדרות מדוייקות כאשר מדובר במעמד האישי של אנשים בחידושים (מיכתבים). העורך

לם האה 1.7.87 ואילך.

אם הקורא גרנפולר החליט לעשות סדר בעיתונות העברית דורש להסתפק בתואר-השם מצוה במקום ראשי התיבות זל, לאדם שהלך לעולמו, מן הדין שיעשה סדר בעוד נושא אישי. סתנתי להגדרה של נשות אח"מים כרעות. איך הצדקה יש לכנות את אשתו של פלוני, רעייתה אולי, למרות שהם בעל ואשה, לא שודרת ביניהם רעות? חלי אדמוני, תל-אביב

כיס ציון. 1987

על האוניברסליות של ביגדי הצעיר רות הישראליות (דברי אלוי בן-דניס). העולם הזה 15.7.87.

זכותו של היחזן פלייבוי להגדיר את רחוב התענוף התל-אביבי כרחוב הסכסי ביותר בתבל חסותו של העולם הזה להגדיר את המגרים שלובשת השנה הצעירה הישראלית המצויה כתבססים של תל-אביב 1987, אבל כירושלמי מן ירושלים אני מבקש להסב את תשומת לבכם ללך שכל מה שנאמר על התל-אביביות בכתבת האופנה האחרונה שלכם יפה כלי ירושלמיות נראה כיסר ציון או מידרחוב בן-יהודה בכל שעות היום (הערב). וכדי לא להישמע יותר מדי לוקאלפטריות, אגלה לכם כי גם ברחוב ביאליק ברחובות רחוקים, שבוע שעבר, מראות משמחי עץ חלב מן הסוג שקישטו את שני עמודי האופנה שהעולם הזה. אהוד הלוי, ירושלים

הסיסמה של תמיר

על קביעתם של אנשי המרכז ה'הפטי לגבי עתידה של הגדה המערבית (תמיר כמי שהיכרתיו). העולם הזה 15.7.87.

בקשר לסיסמה שטבע שמואל תמיר המנות, שטח משודר לא ייחווה, מן הראוי לשים לב שזאת לא היתה סתם סיסמה אלא היא גם חרוז. וזרח מסוג החרוזים עליו כבר נאמר, כי הוא אמנם חרוז אבל גם מסריח. רמי קולטון, רמת-גן

כתבת השער הקדמי:

אוקונור מכין פצצה

גזן איוואן רמיאניוק התחיל להעיד. אולם הפיצוץ האמיתי אינו צפוי על הביסה. אלא באולם - שם יושב הפרקליט המורח מרק אוקונור, כשבחיקו מתקתק פצצת זמן. להעולם הזה הוא סיפר כי יש ברשותו מיסמכים שיעזרו לנאשם, כי הוא מחפש לשכור דירה בירושלים. וכי הוא שוקל להשתקע בארץ.

6

מדוע את איש-כסית?

העולם הזה חקר בגירסות הסותרות סביב מותו של משה אישכנסי: באיזו שעה, בעצם, הגיע לבית-החוליה האם טיפלו בו מיידי? ואיזה בגדים הוא לבש כאשר הופיע בחדר המיון? מי צודק בעדותו - נהג-המונית, הצעירה מחדר המיון או מנהל בית-החוליה?

10

ערוה אמריקאית וגרעין ישראלי

בוב גוצ'ינגה, המר"ל של ירחון-הערוה פנטהאוז, ניסה להקים בישראל תחנת-כוח גרעינית. יוכל נאמן ניסה לעזור, אל שוימר המליץ ושאל איך זנכרג הבטיח להשתתף. הוא סיפר לכתבת העורך לם הזה על פגישה חשאית עם שימפון פרס ועל היכרותו עם יצחק רבין (הוא ש' היה ראש-משלה. נו, איך קורר איס לוח' ובסוף נתן לה מיטריה.

8

זאב בעור הנץ

אילו חי היום זאב זבובני-ספק - האם היה עוטה נוצות של נץ, כמי שמוענים חסדיה, או אולי משמיע המיית יונים? בעד מי היה מצביע ב בחירות ומה היה אומר על הכסיה הדתית? ועל הכיבוש המתמשך? ומעל הכל: מה היה יחסי לאשף?

11

לא הסמים קשים. האנשים קשים!

אין סמים קשים. יש אנשים קשים! מכריז הדיד מיקי רייטר, מנהל המרכז לגמילה מסמים ביפו. הוא מסביר את הטיפול בנרקומנים, הסיבות להתי מברות, מספר על יחידות עם משה אישכנסי, ומדבר על הדיד אין, חשיש, סיגריות ואלכוהול.

25

נהגת סוג ב'

הכל מרוצים ממנה - חברה לעבודה, המנהלים שלה ואפילו הנוסעים בקו 18 הרוחם והעצבני. אבל קואופרטיב דן מתקשקש לפטר את נהגת האוטובוס פעם בכל 33 חודשים, כדי שלא תהיה זכאית לקביעות. רק מפני שהיא אשה. מרים פאשה החליטה שהיא אינה מתכוונת להיכנע.

29

כתבת השער האחורי:

מוות בטלפון

אנאטולי שפירו נפטר מהתקף לב בעיקבות שיחת-טלפון. שבה הודיעו לו כי בתו מאיה זנכרו אילן נהרגו בתאונה. עכשיו המישטרה עצרה את בעלה-לשעבר של מאיה, ואת חברתו, כחשודים בגרימת מותו. שתי גיבורות הפרשה, שהן היום בהרי יוון, כבר הסתכנו בעבר בססציוניות.

37

קללות נבחרות

עכשיו זה רישמי: התרפית והעלבתנות שמטר חים החיכים זה בזה, לוקטו בקיץ מיוחד, בסיס ריית הכנסת. מי אמר למי. אתה מברער ומשור נה, מי צעק ת-שנתוק, יא נאציני וגם. מניאק ממומטם או. את נבלה צבועה. שיעור בעברית.

16

עד מומחה לשקר

ראש לישכת עורכיהדין, המגן על עורך-דין אחר, הנאשם בשיבוש הליכי-משפט, מתכוון להעלות לרוכיהערים מומחה שיאמר: פרקליט אינו חייב לומר אמת בבית-המשפט. האם העד המומחה לא יהיה אלא חותנו של הנאשם?

40

דחל המרחלת מווחת:

אופירה ויצחק נבון לא הצליחו להתגבר על השמועה שנפוצה בכל הארץ, ונאלצו להצטלם ביחד, כדי להוכיח לכולם שאופירה לא עזבה את בעלה, לטובת קצין-מישטרה • השגריר הנשוי מאוד ויחסי הדיפלומטיים עם ישראלית נשואה מאוד • עינת ארד נסעה אחריו עד לכאר-שבע. או אין לה רומאן עם יהורם גאון? • מירה לב שוב בארץ. עם צ'ק שמן של 100 אלף דולר.

34

המדורים הקבועים:

- 21 זה וגם זה - פתק מהרופא
- 24 קולנוע - גיימס בונד לא הומו!
- 25 ראיין השבוע - עם הדיד מיקי רייטר
- 27 תמוז-ים - המוכר הקשוח
- 30 דף חדש - תאונה סיפורית
- 33 הורסקים - שואג במיטה
- 34 דחל מרחלת - על כל העולם
- 35 אתה והשקל - תמונת השר
- 40 תשבץ - מין לטאה
- 41 שדרור - יום לפני הגיוס
- 42 חור ברשת - נסיון הדחה

- 3 מיכתבים - בגדיים
- 4 איגרת העורך - מסיבה מצרית
- 5 תשקיף - התקים נגד לסביות
- 6 במדינה - שיטת הברדק
- 11 הנדון - זיבוטינסקי
- 12 אנשים - שמע על מותו
- 17 יומן אישי - ארוחה עם קאפוצי
- מה הם אומרים - דן בן אמוץ, אתי פולק, אפרים סידון, אבנר איתי
- 18 אריאל ויינשטיין ומולי שפירא

מיכתבים

פיטות בר

על תצוגת-אופנה בימה של הרצליה (אנשים), העולם הזה (22.7.87).

עד שלא ראיתי את התצלום של הדוגמנית שפת-הים של הרצליה, שעל גופה ניכרים סימני הזיהוי של שלושת ביגדייהם שאותם היא נהגה, או נוהגת, ללבוש, חשבתני שבגדייהם החרשי — פיטות-הבר הקטנטנות הצמודות לגוף מאחור ומלפנים — הוא מגעיל. אבל עכשיו, משראיתי את התצלום, שיניתי את דעתי: בגדייהם הוה הוא, בסך הכל, מצחיק. מזל אפרת, תל-אביב

הודעה רשמית

על אורח-החיים של ערבות ישראל (לערביה דרוש אומץ כדי לגור בתל-אביב!) העולם הזה (15.7.87).

אינני רוצה לפגוע באף אחת. אולי זאת אשמת המראיית. אולי זאת אשמת המראויית. אולי אלה היו סתם פליטות-פה. אבל עליי להודיע רשמית, קבל עם ועדה, שאנחנו, ערביות ישראל, מזמן ירדנו מן העצים, וכשם שאמירה חסן איננה העיתונאית הערבית היחידה בארץ, כך גם אחותה איננה הצעירה הערבית היחידה בארץ הלומדת באלט קלאסי. נדיה אבר-שאיבה, נצרת

חלקה של שושלת

על יתרונות הנובעים מצפייה בטל-וויזיה (רחל המרחלת), העולם הזה (22.7.87).

כל הדיבורים האלה על ביובו הזמן כצפייה בטלוויזיה הם רק דיבורים. זאת פעילות ברוכה, הנותנת תוצאות טובות.

מאיפה, למשל, לקחו בני הזוג האלה שהתי גרשו ויש להם וילה ומאחורי הווילה יש מיגרש ריק המיועד לבניה, את הרעיון, שלמרות שהמיגרש הולך לבעל, הוא לא יוכל לגור בכנין שייבנה עליו ושיהיה, למעשה, בחצרה האחורית של הווילה, בה תמשיך לגור גרושתו? את הרעיון הזה הם לקחו משושלת. הם ראו מה שאלכסיס מעוללת לקרינגטון, אחרי שהסכים שהיא תישאר לגור אצלו בחצר, והם למדו את הלקח. דודו גפן, רחובות

יפה שנה אחת קודם

על דיסקרציה שאיננה מתבקשת (רחל המרחלת), העולם הזה (22.7.87).

הגישה של המרחלת איננה מוצאת חן בעיניי. מה זאת אומרת שהיא "לצד הנשים (החוקיות)",

ציון צפירה, העולם הזה

המראה הקרמי מגעיל!

כאשר היא שומרת על דיסקרציה ואיננה מדווחת להן על בגידותיהם של בעליהן עם כל מיני צעירות?

זה נקרא להיות לצד הנשים? להיפך. המרחלת חייבת לספר להן, וכמה שיותר מהר, יותר טוב. בענייני בגידות אין חוכמות ואין רגשות. מי שצריכה לדעת, צריכה לדעת, ויפה שעה אחת קודם. וזאת כדי שהיא תוכל להתעמת עם הבוגד המנוול ולהיפטר ממנו כמה שיותר מהר.

אילנה סעדיה, ירושלים

צאצאי הגאון

על הצלחתם בחיים של יוצאי לי-טא (הזימן ממונטה קארלו) ו-ה"אריה הזקן ובת חסותו", העולם הזה (15.7.87).

דומני שמאז ימי הגאון מווילנה, הגאון רבי אליהו, לא היו יהודי ליטא כליכך בחדשות כמו בימים אלה. ולא סתם בחדשות אלא במעמד של מצליחנים נכבדים.

הנה, בגליון אחד של העולם הזה, גם סיפורו של שבתאי קלמנוביץ מליטא שעשה מיליונים באפריקה וגם סיפורו של אלה לוי, העולה מליטא שעשתה לגמרי לא רע בשורות ובשרות הסוכנות היהודית. ברוך מנדל, תל-אביב

מותר ואסור

עוד על ביגדיים פרובוקטיביים (עצם העניין), העולם הזה (10.6.87).

כל אשה נשואה הלובשת בגדיים נועז, ומטיילת עם בעלה בשפתיים, לשם מה היא

ציון צפירה, העולם הזה

המראה האחרון מצחיק!

לובשת בגדיים כזה? אם נחשוב, נמצא רק סיבה אחת: "כדי שגברים יסתכלו עליה" ובעלה יודע זאת.

כלפי אשה אחרת הבעל יצריך לבישת בגדיים כזה, אבל לא אצל אשתו או אצל בנותיו, לפי העיקרון, ל"ראות אשה נשואה מותר, למישהו אחר, להסתכל על אשתי, אסור!" אברהם בן שלום ביטון, באר-שבע

ק"א י"ק,

טים מעל ארמתה, שניתן לעשות שלום עם המישטר של עבר-אל-נאצר אם נציג לו תוכנית שלום סבירה. כלומר: תוכנית לפיתרון הבעיה הפלסטינית ולשיקום הפליטים.

אמרנו זאת על סמך מידע מוצק. ריאיונו ירדנים אישיים של עבר-אל-נאצר בארץ ובעולם, ירענו על הקשרים החשאיים שנקדמו בין ירושלים וקאהיר בדרכים שונות.

אולם דברינו נפלו על אוזניים ערלות. משה שרת פירסם מדי פעם הודעות שיקריות להפרכת דברינו ותוך ציון האמת, בומונית, ביוזמו הסודי, ולבסוף הובילו דויד בן-גוריון, משה דיין ושימעון פרס למילחמת-סיני הרת-האסון, שבה הכריזה ישראל על עצמה כעל-ת-כרת נאמנה של שתי המדינות הקולוניאליות העכורות ביותר במרחב.

נוכחתי בכך כאשר ראיתי את שימעון פרס מסתובב כחוגג בקרב ההמון הצוחל, המעשים, שהוא היה שותף להם. עיכבו את השלום עם מצריים ב-25 שנים.

שמיר חוגג

הסתכלתי גם ביצחק שמיר, החוגג השני. הוא לא הצביע בעד קמפיין-יוזי, ולא בעד השלום עם מצריים. הוא מתנגד גם כיום למעשים שהם חיוניים, כדי לקיים את השלום.

קל לבוא אל מצריים בטענות על פרשת ראסי בורקה ועל הזמנת קורט ולדהיים לקאהיר (ובעיניי, שני הרברים הם בגדר שערוריות). אך המצרים לא הסתירו מעולם ששלום נפרד עם ישראל יהיה תלוי על כלימה, אם לא נתקדם לקראת פיתרון הבעיה הפלסטינית.

הייתי בין חמשת הישראלים הראשונים שבאו לקאהיר אחרי ביקורו של אנור אל-סאראת בארץ, ואני יכול להעיד שכל מצרי, שדירבתי איתו או ניבא זאת. ההמון בקאהיר צהל, שימחת השלום פרצה מכל בית. אך המצרים לא התכוונו לשלום נפרד. הם לא רימו.

להמוני החוגגים השבוע בהרצליה, שחגגו את המהפכה המצרית ואת השלום, היה כדאי להזכיר כי אנור אל-סאראת בא לארץ אחר שמשו דיין הודיע לו, בשמו של מנחם בגין, שישאל תחזיר תמורת שלום את כל הציידאי סיני, עד המילימטר האחרון, ובכלל זה ההתנחלויות והעיר ימית.

הודעה דומה כיום, לפלסטינים ו/או לירדן ו/או לסוריה. תביא לתוצאה דומה. ואז, בעוד עשר שנים, יחגגו בשגרירויות של פלסטין, ירדן וסוריה כל הפוליטיקאים המתנגדים כיום לשלום.

"מורי רבי"

מישהו, שכתב כתב-שיטתה נגד הקיבוצים בצפון, טען בתוכנית ערב חדש בטלוויזיה שאני "מורי רבי".

מכיוון שהטלוויזיה החינוכית לא מצאה לנכון לשדר את הכחשתי (וחבל), הנה היא: מעולם לא נתקלתי באיש זה. מעולם לא היה תלמיד או הניכתי. אין לי מושג מי הוא, וגם אין לי שום תשוקה להכירו. דבריה-השנאה שלו בוודאי שאינם תואמים את האסכולה של העולם הזה. המשלבת חריפות עם אהירות. בקיצור, אני מוותר על המעמד של מורי רבי.

אחד האורחים הצעירים נמסבה המצ-רית הענקית, שנערכה השבוע בהרצליה, שאל אותי: "לכבוד מה זה, בעצם?"

לעמים אחרים יש ימיר-עצמאות וחגים לאר-מיים דומים. החג המצרי הוא יום-השנה למהפכה המצרית, מלפני 35 שנים בדיוק. חבורה של קצינים, בראשות הגנרל מוחמד נגיב ובנהגת הסגן-אלוף גמאל עבר-אל-נאצר גירשה אז את המלך פארוק, בלא שפיכת דמים.

הסתכלתי השבוע בהמוני הישראלים, שהתי נפלו על הריהאוכל, שהתפעלו מעוגת-הפירא-מירה וממטפסי-ההרים שירדו מגג הבניין, וש'אלתי את עצמי: מה אמרו הקשישים שבניהם כאשר פרצה המהפכה המצרית?

נרמה לי שיכולתי לומר בביטחון: מכל הישראלים-היהודים במקום, שהיה להם קול לפני 35 שנים. הייתי היחיד שקידם את המהפכה המצרית ביולי 1952 בכרכה.

אומנם, דויד בן-גוריון, או ראשה-המשלה ושר-הביטחון, השמיע אז את ההכרזה השיגרית שהוא מוכן להיפגש עם הגנרל נגיב. אך המימסד הישראלי כולו התייחס אל המהפכה כאל סכנה גדולה, ונערך מאותו הרגע למילחמה כה.

מילחמה זו עברה כאמצע 1954 לשלב הביצוע. על רשת-דיגול ישראלית במצריים הוטל לבצע פעולות-חבלה נגד מוסדות אמריקאיים ובריטיים, בצורה שתיראה כפעולה של מחתרת מצרית לאומית. המטרה היתה לספק תחמושת פוליטית לבריטים, שהתנגדו לסילוק בסיסיהם מעל ארמת מצריים, ולתקוע טריז בין המישטר המצרי והאמריקאים. אלה, ובעיקר הסי-איי-איי, נטו אז לתמוך במישטרו של עבר-אל-נאצר.

"העסקיביש", כפי שנקראה הפעולה, לא הצליח. המחבלים נתפסו, והמטרה הפוליטית לא הושגה.

בפברואר 1955 תקפה יחידת-צנחנים של צה"ל, בפקודת אריאל שרון, מתנה מצרי בעזה, ללא סיבה סבירה נראית לעין. נערך טבח בחיילים המצריים. הפעם הושגה המטרה: עבר-אל-נאצר חיפש נשק, ומשלא מצא אותו במערב, פנה אל הגוש הסובייטי. האמריקאים פנו לו עורף, וכך התקרמו הרברים עד למילחמת-סיני.

פרס חוגג

"העולם הזה" הודיע אז מדי שבוע מפני התפתחות זו.

קידמנו את המהפכה המצרית בברכה פומבית. זה היה טיבעי. עוד ערב מילחמת-העצמאות, שבה לחמתי בחזית המצרית, כתבתי חוברת (מילחמה) אז שלום במרחב השמול שבה טענתי כי מצריים היא בעלת-הכרת הטובות שלנו. הנחלתי תפיסה זו להעולם הזה.

בשנות ה-50 הראשונות עדיין לא נקבעה דמותה של ישראל סופית בעיני העולם הערבי. אויביה הכריזו עליה כעל יציר-כפיו של האימפריאליזם הקולוניאלי המערבי, אך היו גם שוכרו כי היישוב העברי בארץ היה הראשון שקידש מילחמת-שיחרור על בריטניה הקולר-ניאלית, וגירש אותה מהארץ. במצרים זכרו את הורגי הלורד מוזן, אנשיל"ה, שקבעו בבית-המישפט המצרי שהם לוחמיי-שיחרור ולא ציונים.

העולם הזה אמר אז שעלינו להושיט יד לתנועה הלאומית הערבית, ובעיקר למצריים המהפכנית, שעלינו לעזור לה לסלק את הכרי

מימצאיהם, אולם האכל שימש הזדמנות נוחה להשתקת הפרשה.

רוני חוזר למחנה

רוני מילוא שב לאחרונה ותפס את מקומו כיד ימינו של יצחק שמיר בענייני-המיסלוגה. אחרי התפטרותו של מילוא מאחריותו על משרד-הפנים, עבר בין השניים חתול שחור. שמיר קירב אז אליו את מיכאל רקל ואת צחי הנגבי.

גלזר-תעסה במצור

התחרות על המקום הנשי היחיד ברשימת-חירות לכנסת הבאה הולך ומחריף. מישחקן המנסות לסגוע בסיכוייה של מרים גלזר-תעסה, הפיצו באחרונה עלילה, שהחזיקה מדליפה כביכול מידע סודי משיחות ועדת-העליונה הקליטה של הכנסת, שבראשה היא עומדת.

ראשי-עיר ודתי

ראשי עיריות-פיתוח משתי המפלגות הגדולות, המעריכים כי סיכוייהם דלים להיכלל ברשימות המועמדים לכנסת ה-12, החליטו להפעיל לחץ מתואם על מיפלגותיהם. הם מפיצים שמועה כי כוונתם להקים רשימה עצמאית, על-מיפלגתית, ואף שכרו את שרותיו של משרד-ליכסי-ציבור. מראשת המיסלוגת הדתיות מנסה להצטרף ליוזמה.

מיסתורין סביב ניר

עמירם ניר טוען באוזני מקורביו כי הוא עוסק בתחום תפקידו. אך כלישכתו של יצחק שמיר טוענים, כי ראשיה-ממשלה לא זימן אותו אליו מזה זמן רב, וכי היועץ יושב באפס-מעשה במשרדו בתל-אביב.

זיהום פחם באילת?

סכנת זיהום חדשה מאיימת על אילת, אם תפעיל ירדן את תחנת-הכוח שלה בעקבה באמצעות פחם.

הירדנים מוסיפים לתחנת-הכוח הקיימת בעיר שתי יחידות חדשות, כנות 130 מגוואט. הן יופעלו בניתיים במאוט, אולם יהיו בהן סידורים שיאפשרו הפעלתן בפחם. לצורך כך קיבלו הירדנים לאחרונה הלוואה של 70 מיליון דולר מהבנק העולמי. המרחק בין תחנת-הכוח לבין מרכזי-התחנות באילת הוא קטן מן המרחק שבין התחנה בשפך נחל-התנינים לבין העיר חדרה.

קבורה חילונית בקריות?

חילוניים בקריית-ביאליק יוכלו להיקבר בבית-הקברות המקומי מכלי שמישהו יכפה על המישפחה לקיים טקס דתי — רעיון זה יידון בקרוב בחברת-הקריאה המקומית. מנכ"ל העירייה, שהוא דתי אורתודוקסי, הודיע לאנשי „השרות החילוני" כי הוא עצמו תומך ברעיון.

העיתונאי פסק פיצויים

קאסם זייד, עיתונאי בעל המישמר, השתתף באחרונה בוועדת-סיס אשר חייבה את מישפחתה של צעירה מהכפר ערערה לשלם אלפי שקלים למישפחתו של צעיר מאום-אל-ברעיון.

עשור גילה את

ליסה פרץ

שימעון עשור, עורך המקומון „מבט לקריה" של קריית-שמונה, האיש שהסתבך השבוע בהטחת גידופים חמורים בקיבוצי-הגליל — הוא אשר תיווך בזמנו בין מטה הבחירות של הליכוד לבין הילדה בעלת-הדימויונות ליסה פרץ. עשור, ששימש בזמן מערכת-הבחירות כדובר עיריית קריית-שמונה, גרם אז נזק חמור לליכוד, כשסיפוריה של הילדה בי מלוויזיה על הקטיושות בצפון התגלו כי בלוף.

בתק"ם פוחדים

מהומוסכסואלים

אנשי גרעין של תנועת „הבונים" בצפון-אמריקה, שבאו לארץ להקים קיבוץ בגליל, בקירבת הכפר מעיר, גורמים מבוכה רבה לראשי התק"ם. אלה מנסים להערים מיכשולים על דרכם. הסיבה: כמה מאנשי הגרעין הם הומוסכסואלים ולסביות מוצהרים, המסרבים להסתיר את העדפותיהם המיניות.

פחם. אשמתה של הצעירה: היא ניתקה את קשריה-אירוסין שלה עם הבחור, שהוא בן למישפחה המקורבת לשילטונות.

לפי המסורת הערבית, מוסר האירוסין נועד לכאורה להעניק הזדמנות למאורסים להכיר זה את זה ולשקול אם ברצונם להתחתן. אולם, למעשה, כאשר צעירה מאורסת עומדת על זכותה להשיב כלאו — הדבר מעורר שעורריה חברתית.

מה סודי בינשוף?

תעלומה סביב הסרט הישראלי הינשוף, שצילמו מתקיימים בימים אלה. החברה המפיקה סגרה הרמטית את הסרט כנני עיתונאים, והרכיב הוליד שתי שמועות. השמועה האחת: כאתר הצילומים נמצאים גימלאים של המוסר, המשמשים כיועצים-בשכר בתהליך ההפקה. השנייה: כאתר עוסקים בצילום שתי סצינות אירוטיות, שכאחת מהן מככב אסי דיין (המגלם את סגן-ראשי-שב"כ) לצידה של פיליס גלור (המגלמת דיפלומטית גרמניה).

תוראל: בינלאומי

איש יחסי-הציבור הישראלי איציק תוראל, החי בארצות-הברית, הצליח. הוא הוזכר מעל עמודי הירחון האמריקאי רבי-היקרה, ניו-יורקר. תוראל שייצג ישראלים שונים, הסך יחצין של ארנסט ניזווסטני, מהגר מברית-המועצות, העוסק בפיסול מוזנומנטלי. בשמו מחפש תוראל עכשיו ברחבי העולם לקוחות לסלר-ענק כאלה.

בא גרי דייוויס

גרי דייוויס, המכריז על עצמו כ„אזרח עולם מס' 1", נמצא בתל-אביב. הוא הגיע ביום השני השבוע באוטובוס מקאהיר, ועבר בגבול ללא בעיות. דייוויס, המטיף לביטול הממשלות הדימויות ולבינון ממשלה עולמית אחת, מנסיק „דרבונים עולמיים" לכל דורש ונצרך. בעבר גורש מישראל פעמיים, בשניסה להיכנס בדרבון כזה — בי"ב 1976 גורש מלוד, ובי"ב 1977 נתקע במעבר הגבול בין ישראל לירדן בגשר-אלנבי, בשביל אחת משתי המדינות מסרבת לקבלו לתחומה. הוא עורך מסע ברחבי העולם, לקראת הצגת מועמדותו בבחירות לנשיאות ארצות-הברית בי"ב 1988.

חוקי-השבות במחלוקת

ויכוח סומבי ראשון מסוגו בארץ על חוקי השבות ייערך בעוד שבועיים בתל-אביב. את שוללי-החוק ייצגו הר"ר אבישי ארליך ויואלה הר"ר שפי. נציגי העמדה השמרנית, המחייבת, יהיו הר"ר גרי יציק וצבי כסה. ינחה: הפרופסור יהושע פורת. הריון ייערך בצוותא.

מדריך לכל כיס

מדריך חדש מסוגו לתייר הישראלי כחול מופץ באחרונה במיפסר עותקים עצום, ללא כל פירסום. המדובר במדריך ננסי, 100 גרם מיסקלו, הניתן לנשיאה בכיס החולצה או המיקטורן, כמה חכרות-תעופה ומישרד-ינסיעות החלו קונות אותו מהמול בעשרות אלפי עותקים, ומעניקות אותו ללקוחותיהם.

מטרידה את הצמרת

הרסה שמילוביץ, המבוקשת על-ידי המישטרה כגלל הטרדת נשיא בית-המישפט העליון, מטרידה גם חברי כנסת ואנשי רבים אחרים. בין השאר: ח"כ שולמית אלוני, ח"כ מוחמד מיעארי, הרמטכ"ל לשעבר רפאל איתן וכן עורכי-עיתונים, האשה גיילה לטלפן כמה פעמים ביום וכלילה לבתייה ולמסור להם הודעות מבולבלות. הטרדה זו נמשכת כבר שנים.

תשקיף

מיתקפה על הוועידה

לישכת ראש הממשלה תצא במיתקפה תיקשורתית, בנסיון להוכיח כי מצריים, ירדן וארצות-הברית התיאשו מרעיון הוועידה הבינלאומית. כך הוחלט השבוע, בהתייעצות בלישכתו של יצחק שמיר, הסיבה להחלטה היא הדאגה כי דווקא מתגבש קונסנזוס בינלאומי סביב מאמציו של שימעון פרס, בעיקבות שיחותיה של מרגרט תאצ'ר עם רינלנד ריגן ועם חוסיון המלך.

ישיבה מיפלגתית באבני-חפץ?

בחירות הועלה הרעיון לקיים את הישיבה הבאה של מרכז-התנועה בהתנחלות אבני-חפץ, שטרם קמה. הרעיון הוא טריק המכוון נגד דויד לוי, ונועד לאלץ את שריהשיכון לעמוד בהביטחנותו, שובין בתוך שבוע את האישורים הדרושים להקמת ההתנחלות.

הנפט המצרי בעליה

קישרי הנפט של ישראל ומצריים הולכים ומתהדקים. באחרונה ניצר מצב שבו 80% מקניותיה של ישראל בשוק-הספוט הן ממצרים.

קניות-הספוט מהוות שליש מייבוא הדלק לישראל.

אין סיכוי לבחירות

במיסלגת העבודה כבר השלימו עם כך שהשנה לא ייערכו בחירות לכנסת. לפי ההערכה השבוע, אם ככלל יוקדמו הבחירות, הן ייערכו לכל המוקדם באפריל-מאי 1988.

צפויים גילויים ירדניים

לראשונה יתפרסמו כל פגישות המלך חוסיון עם סוליטקאים ישראלים, פירוט ההסכמים וההבנות בין ישראל לירדן, והותו של איש-קשר מיסתורי בין שתי המדינות ועובדות נוספות על משולש היחסים ישראל-ירדן-הפלסטינים. הגילויים יופיעו בספר חדש של העיתונאי יוסי מלמן.

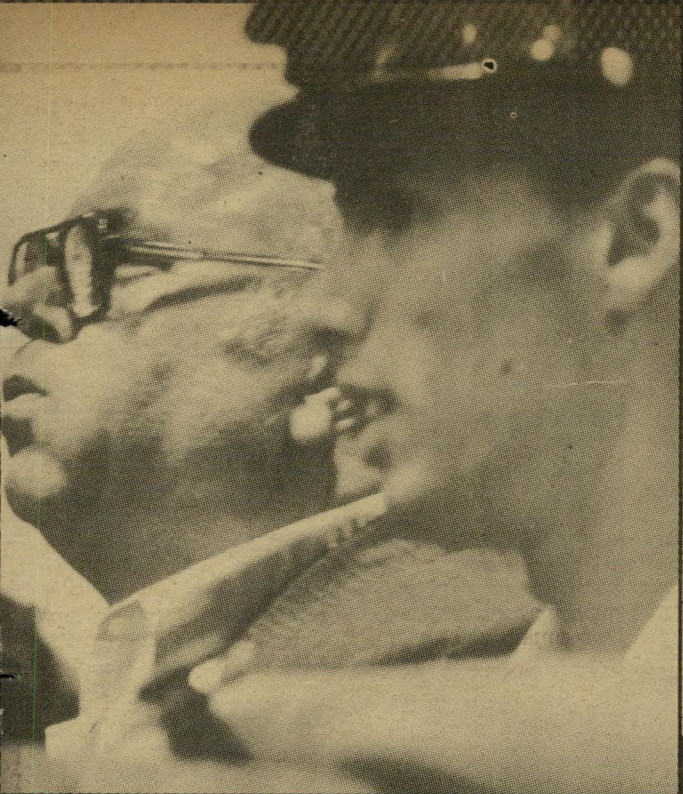
עוד לוביאיסט לנקש

מנכ"ל משרד ראשי-הממשלה, יוסי כן-אהרון, הצטרף השבוע למחנה המגונן על הרוצח ויליאם נקש. כן-אהרון מנסה לשכנע את יצחק שמיר, בתפקידו כשרי-הפנים, ליזום תעלול חוקי חדש, שימנע את הסגרתו של נקש לצרפת.

מותו של אבי רן

מנע שערוריה

מותו של אבי רן, שוער קבוצת מכבי-חיפה, בזנה התפוצצות של פרשת איסדרים חמורים בהנהלת הקבוצה, הוא שערוריה על סיפרי-האגודה כבר הגישו את רואי-חשבון שקברו על סיפרי-האגודה כבר הגישו את

במדרינה

העם

ספורט לבולבן

ישראל הובסה בהודו, אך היא זכתה במדליית ברונזה בתחרות שונה לגמרי

כגודל הציפיות, גודל האכזבה. בשנים האחרונות התנפח בלון הטי נים הישראלי. אחרי הכישלונות החודרים בספורט הלאומי החביב — הכדור גל — הבטיח הטניס להכניס את ישראל לשורה הראשונה בעולם. האגדות של שלמה גליקשטיין, שחר פרקינס ובאחרונה עמוס מנסדורף טופחו בשי קירה, עד כי אכדו כל קנייהמיה. כאשר נסעה הנבחרת להודו, היה ברור כי ישראל תכה את היריב העלוב שזק על ירך. הטניס הוא ספורט אשכנזי — ספורט לבן תרתי-משמע — ובאן הופיע הסופרמן הישראלי מול

הזכייה במדליית הברונזה בתחרות ע"כורה זו אינה מוסיפה כבוד.

עבודה

שיטת הברדק

יקרה לשבוע העבודה המקוצר מה שקרה ללביא

הבל יזכרע ללא דיון ותיכנון

פעם לחמו פועלי העולם על יום-עבודה של שמונה שעות. זה נראה כפיסית כל החלומות. גם המאניפסט הקרמוניסטי של קארל מארכס ופרידריך אנגלס, שריבר על מהפכה עולמית, הסתכם בסופו של דבר בדרישה ליום-עבודה של שמונה שעות. כיום ממלא שבוע-העבודה של חמישה ימים תפקיד דומה. הוא הפך מלשיחורר העובד. במדינות מתקדמות כבר הושגה מטרדה זו — אם לגמרי, אם במידה רבה.

יחסי חוץ

הדרך בחזרה

הבידוד הישראלי בעולם הולך ונעלם. מדיניות רבות מחדשות את היחסים. מדוע?

מעמדה הבינלאומי של ישראל נמוך בעליה. יש התקרמות בחזית רחבה מאוד.

פצצה בכל רגע

כבר בשעות הראשונות לחידוש מישפטו של ג'ורג'יאנון דמיאניוק תפסו המצלמות את מרק אוקונור כשהוא יושב בקהל. עורך-הדין יפה התואר, שער לפני שבוע היה הסופר-סטאר של המישפט, ישב — ענוד אוניות-תירגום — בורד לגמרי בקרב קהלי-הצופים.

שבוע-עבודה מקוצר

בארץ הושג הרבר רק עלידי מיעוט קטן של העובדים, במקומות-עבודה מתקדמים.

דווקא בתנאי-האקלים של הארץ דרוש הרבר, הישראלי, שלא הסתגל לארץ במשך דורות רבים, טובל מן הדין אקלים החם בקיץ. רוב מקומות-העבודה אינם ממוזגים-אוויר. בשבת שוב תים החיים, בגלל שיעבוד המדינה לימי-החיים. יום-החופשה שני בשבוע, שישי, שישמש לסידור עניינים, לקניות, לנפש ולספורט, יביא לשיפור ניכר באיכות-החיים, ירים את המוראל ויצמצם את הירידה.

אסיאתים חומים קטנים, במין מהדרה חרשה של מילחמת ששת-הימים.

האכזבה היתה ממאירה. האסיאתים הקטנים התגלו כאתלטים גבוהים-יקומה, משופשים ויעילים. תבוסת ישראל לא היתה חלקית ומכובדת. היתה זאת תבוסה שלמה, יום-כיפור ספורטאי.

יתכן שזה היה טוב לעתיד היחסים בין ישראל והודו, ואולי גם להחזרת מידה של צניעות לספורט הישראלי. אבל זה היה רע למוראל הלאומי השבוע, כאשר גליה-חום דיכא את הישראליים, עיצבן אותם ומירר את חייהם.

כבוד בלתי-מכובד. אך במקום אחר הגיעה ישראל השבוע להישג בינלאומי בולט.

אין ספורט שבו מגיעה ישראל למי קום השלישי בעולם. היא הגיעה לכך השבוע ברשימת-האמנים שפורסמה עלידי אירגון האומות המאוחדות.

זוהי הרשימה השחורה של אמנים שהופיעו בדרום-אפריקה הפאשיסטית. כל אמן כזה, יהיה התירוץ להופעתו אשר יהיה, מחוק את המישטר הגיוני, מעניק לו את ההכרה שהוא יכול להחזיק מעמד מול תגובת-החזווע הבינלאומית, ומהווה תמיכה אישית במישטר של עריצות נפשעת.

כמה מאמניה הבולטים של ישראל, ובראשם יהורם גאון, תפסו מקום של כבוד — אם ניתן לקרוא לזה כך — ברשימה בלתי-מכובדת זו. לישראל, המתגאה בכך שהיא המדינה של שארית-הפליטה, מדינת-הג'אולה לעם היהודי שנרדף בכל הדורות,

אולטימטום. ברור שזוהי מטרדה חיונית, אך כמו שקורה בישראל לעיתים קרובות מדי, גם דברים הגיוניים אובדים במבוך המיפלגת-הביורוקרטי.

בעבר הועלתה התביעה הזאת רק בשוליים. בין השאר כיוזמה פרלמנטרית משותפת ויצאת-דופן של אגודת ישראל ותנועת העולם הזה — כוח חדש של שלמה לורינג וח"כ אורי אבנרי עררו את העניין — זה מטעם מים דתיים (מניעת חילול-ישבת עלידי הספורט) וזה מטעמים של איכות-חיים וקירמה חברתית.

עכשיו זה נחת פיתאום על המדינה כמו עצם-בלתי-מוזוהה מכוכב אחר. כלי הכנה, כלי דיון ציבורי מוקדם, זה עלה במהלך של משאיומנו מיקצועי שיגרתי, באורח אולטימטיבי.

אין ספק שהתביעה הגיונית וצודקת, וכי על המשק הלאומי לעבור לפסים אלה תוך זמן סביר וקצר. אך

כשום מקום אין פריצת-דרך דרמטית — כמו ביקור אנוור אל-סאדאת בירושלים לפני 10 שנים — אך יש עשרות רבות של עובדות קטנות ומשמעותיות, המצטרפות למגמה גדולה. וזה חשוב יותר.

אחרי מילחמת ששת-הימים והפעי לת נשק-הנפט הערבי, היה מעמדה של ישראל בתחתית השפל. רוב מדינות אפריקה ניתקו את יחסיהן הרשמיים איתה. הגוש המזרחי החרים אותה. באסיה היתה ישראל מחוץ לתחום. כהדקים גדולים של דעת-הקהל באירופה היתה ישראל מוקצה מחמת מיאוס. כל זה משתנה עתה. יש מגמה הפוכה כללית בשלוש היבשות. בין השאר:

● **סין.** בין ישראל ומדינת-ענק זו קיימים מומן יחסים מיסחריים חשובים, שעליהם פורסמו הרבה ידיעות בעיתון ניו-יורק. עכשיו יש מגמה לקשרים גלויים.

הזמנת מזכיר רק"ח, מאיר וילנר, לסין, היתה כלי ספק צעד ראשון לקראת כינון יחסים רשמיים עם ישראל בכוא העת.

סין היא מדינה זחירה מאוד, והיא מתקדמת בצעדים קטנים, זחירים. הדמנת קומוניסטי, איש הנאמן למוסקוה באש ובמים, היא צעד זחיר ראשון. החשבון הסובייטי לא יוכלו לנצל ביקור כזה לתעמולה נגד סין.

● **יוגוסלוויה.** הזמנת מתי פלר, מראשי הרשימה המתקדמת לשלום, שירתה מגמה דומה. (המשך בעמוד 10)

שפטל — היום הגדול

זה יום גדול ליוורם שפטל. הוא היה הכוכב הבלתי-מעורער של התיק, כאשר קם על רגליו ונשא נאום פתיחה מרתק ומלא תוכן. שפטל לא נמנע אומנם מלהשליך כמה חיצים לעבר קודמו בתיק, עורך-הדין מרק אוקונור, כאשר פתח את נאומו בהתנצלות לפני בית-המישפט על שאלות בלתי-רלוונטיות לשרידי השואה, שהעידו בתיק, ועל התנגדות חסרות-שחר לראיות שהוגשו בתיק. יתכן שפול באותם רגעים לעברו של אוקונור, שישב בקהל והקשיב בדריכות לכל מילה.

שפטל הסביר לבית-המישפט כי בידו עדויות חדשות, שלא היו לפני איש עד לפני חודש, ואשר הושגו בהדלפה ממישרד-המישפטים האמריקאי. הוא האשים את האמריקאים בקנוניה להסתרת ראיות אלה, שבהן עדויות של 21 ניצולי-שואה שלא זיהו את תמונת דמיאניוק.

הוא הבטיח לקעקע את מיסמך טרווניקי ולהוכיח כי זויף במימטו של הקג"ב הסובייטי. הוא הבטיח גם להביא לבית-המישפט מומחה גדול להיסטוריה הרוסית של מילחמת העולם השנייה, את הרון ניקולאי טולסטוי. נינו של הסופר הרוסי המפורסם.

אמילו בנאום יפה ומתוכנן היטב זה לא הצליח שפטל להימנע מחיכוכים עם בית-המישפט. השופט דוב לוינ נזף בו כמה וכמה פעמים והכריחו להתנצל על דברים שאמר. והשופטת דליה דורנר הביעה ספקות באשר לקריהגנה שהציע הסניגור.

אחר כך העביר שפטל את שרביט הניצוח לג'ון גיל. ונתן לו לעשות את העבודה הקשה והאחראית של חקירת דמיאניוק. נאום-הפתיחה הנלהב של שפטל הבטיח עוד שעות רבות של עניין במישפט המתמשך הזה.

דמיאניוק התחיל להעיד. אולם הפיצוץ האמיתי אינו צפוי על הבימה, אלא באולם. שם יושב אוקונור, ומתקתק כמו פיצצת-זמן מסוכנת

אוקונור נכנס בדלת-הקהל יותר על הסטאז'.

ישיבת אחרי-הצהריים הסתיימה, אוקונור ליווה אותי ליציאה מהאולם. צעירה ישראלית נאה חיכתה לו ומסרה לידי דפי-מחשב שנראו לי כפרוטוקול של הישיבה. אוקונור לא הפסיק לחייך ולטפוח על שיכמם של מכרים. הוא לחץ את ידו של אחד מקציני-המישטרה, השומר רים על האולם, והחליף איתו מילות-ירידות. הוא לחץ את ידו של אליהו רוזנברג, אחד מניצולי-טרבלניקה, שניחקר ארוכות על-ידי אוקונור. צעיר ירושלמי שאל אותו אם יוכל לעזור לו, ואוקונור אמר לו שהוא זקוק לדירה בת תמישה חדרים בירושלים. הוא רוצה דירה גדולה עבור כל המשפחה. כן, הוא רוצה לשכור אותה לפחות למשך חצי שנה. אוקונור נפרד ממני והלך אפוף במיסתורין, שבו הקיף את עצמו, כאדם שיש לו פצצה העומדת להתפוצץ בכל רגע.

אילנה אלון

ולשמר כמה תשובות לשאלות אלה. חיכיתי בסבלנות, עד שהגברת שישבה ליד אוקונור פינתה את מקומה ויצאה מן האולם, וישבתי לידו. הוא היה חביב, כרגיל, שלח אליי חיוך ולחץ את ידי המושטת. שאלתי אותו אם אוכל לשוחח איתו כמה דקות אחרי המישפט, והוא השיב: "כמובן".

כאשר הכריזו השופטים על הפסקה קצרה, שאלתי את אוקונור: "אתה מתכוון להישאר בישראל עד סוף הי מישפט?"

תשובתו: "לא, להרבה יותר זמן". שאלתי אותו לדעתו על צורת-החקירה של גיל, והוא אמר שזוהי חקירה יבשה, מכיוון שיש עורכי-דין המסרבים לערב רגשות בהופעה מישפטית. אוקונור תמיד היה מעורב ריגשית, והדבר הוסיף נופך מיוחד להופעתו בבית-המישפט.

הוא אמר שמעניין מאוד לשבת בקהל ולצפות בחקירה שעל הרוכן.

תוכניותיו? הוא מתכוון להישאר בישראל. כן, הוא יפתח כאן משרד עורכי-דין, הדבר כבר מסוכם. אין לו אומנם רשיון לעסוק בעריכת-דין בישראל, אבל הוא כבר הופיע לפני בית-מישפט ישראלי ביותר מ-80 ישיבות, הופיע לפני בית-המישפט הגבוה לצדק, וזה הרבה יותר מכפי שהופיעו עורכי-דין ישראליים רבים. הוא יודע שיצטרך לעבור בחינות ללישכת עורכי-הדין בארץ, אבל הוא מקווה שיוותרו לו על הסטאז'. מישפחתו תגיע לארץ בעוד שבוע ותישאר איתו כאן.

כאשר שאלתי אותו בחיך אם הוא חושב גם על גיור, חייך ואמר: "לאט, לאט".

דירה בת 5 חדרים

יש אלתי את אוקונור לשם מה הוא רושם לעצמו הערות במהלך

גיל את הנאשם דמיאניוק, והמשיך ללמלא את הנייר ברשימות.

שאלות רבות עלו במוחי כאשר צפיתי באוקונור וניסיתי להבין מדוע נותר עדיין בישראל. מדוע הגיע למישפט, שממנו סולק לפני שבוע, אחרי שהשקיע בו חמש שנים ארוכות מחייו? האם נשאר כדי לטרפד את יורם שפטל וג'ון גיל, עורכי-הדין שירשו אותו? האם הוא עדיין מקווה לשכנע את מישפחת-דמיאניוק להחזירו למגן

אוקונור לשמור על פנים חתומות. הוא החזיק בידו בלוקיניר צהוב, שבו משתמשים עורכי-דין אמריקאיים לשירבוט טיטות, ורשם ללא הרף.

ישתקע בארץ!

לם כאשר התחדשה הישיבה אחרי-הצהריים, היה אוקונור בין הצופים. הוא נכנס הפעם דרך כניסת

אוקונור (ענוד אוזניות) בקרב הקהל במישפט. עוד מוקדם לגיור.

היגות צוות-ההגנה? כיצד הוא יכול לשבת בשלווה כזו, כאשר גיל חוקר את דמיאניוק? האם אין ליבו נצבט על שחקירה מרכזית זו נלקחה מידיו? החלטתי לנסות לדובב את אוקונור

הקהל. השוטרים ערכו אצלו חיפוש, כפי שעשו אצל יתר הצופים, והוא ישב בודד מאוד בכיסא צדדי, ליד מצלמת-הטלוויזיה. אחרי-הצהריים הקשיב בדריכות לחקירתו של עורך-הדין ג'ון

הפסקה: דמיאניוק מתלוצץ עם גיל, שפטל מושט גלימותו. דירה לחצי שנה בירושלים!

דמיאניוק - אליבי וצלקת

הצלקת של ג'ון דמיאניוק היא ראייה חזקה נגדו. על כן בחר להעלות אותה מיוזמתו. הוא העדיף להביא את גירסתו בעדותו הראשית, ולא להתעלם מהצלקת. הוא שמע בוודאי מסוגיגוריו כי התעלמות מהצלקת, שתחת בית-שחי השמאלי, עלולה להיות מכרעת נגדו.

כאשר היינו בגראץ, באו ולקחו מאיתנו טיפת-דם מהאצבע, ואחר כך במכונה מיוחדת קיעקעו לנו את סוג הדם מתחת לבית-שחישמאל, אמר לשופטים. התחלתי להסיר את כתובת-הקיעקע עוד כשהייתי בהוילברג, ואחר-כך סימתי להסירה כאשר נודע לי כי דיוויזיות של הס"ס נשאו כתובת-קיעקע כזו. אמר. כתובת-קיעקע כזו משייכת אותו אוטומטית לס"ס, ממנו הוא מנסה להתחמק.

עיקר עדותו של דמיאניוק היא הכחשה נמרצת להיותו איוואן האיוס מטרבלניקה, וכפירה בהימצאותו בכל המקומות שמייחסת לו התביעה: טרבלניקה, טרוניקי וסוביבור. לעומת גירסה זו הוא מעלה את האליבי שלו. לפיו בשנים הרלוונטיות היה במקומות הבאים:

עד 1942, בצבא האדום; ב-1942, במחנה-השבויים ברובנו; אחר-כך 18 חודשים במחנה-השבויים בחלם, עד שנת 1944; חודשיים בגראץ שבאוסטריה; שלושה שבועות לפני סוף המלחמה בהוילברג שבאוסטריה; בריחה לזלצבורג; משם לבישופס-הופן שלידי מינכן, עד יום הכניעה לאמריקאים; משם כשבוי בידי האמריקאים.

כאשר סיפר דמיאניוק על ילדותו באוקראינה, הוא הדגיש את העוני הנורא, הרעב, והמתים שהתגוללו ברחובות. הוא הסביר כי הוא רוצה להדגיש את סילבות עמו, שאינם ידועים מספיק לעולם. היה לרגע חשד כי בסיפורים אלה משלם דמיאניוק לעמיתיו האוקראינים, העומדים לצידו ומגייסים עבורו את סכומי-העתק הדרושים להגנתו המישפטית.

מיבחנו הגדול של הנאשם יהיה בחקירה הנגדית. בה יקום או יפול.

מונולוג של בוב גוצ'יונה, בעל „פנטהאוז“

משלת ישראל מאוד התעניינה בפרוייקט הגרעיני שלי. ממשלות רבות מנסות לפתח את זה, אבל אני המשקיע הפרטי היחיד העוֹסֵק בזה. אנשים מטעמי נפגשו עם שימרון פרס (גיליתי שהתקיימה גם פגישה חשאית בין גוצ'יונה לבין פרס, כשזה כיהן כראש ממשלה וביקר בניו יורק) וניהלו מגעים רציניים ביותר. היכן זה עומד כיום? באמת שאיני יודע.

המגיעים עם ישראל. נדמה לי שהם נמֵכים. כך נדמה לי, כך אני מקווה. פשוט, לגבי משקיע פרטי, מדובר בסכומי כסף ענקיים. לכן נזקקתי ל־ממשלות. פנינו לכמה ממשלות. חלקן — לא כולן — התלכו. ממתי יש לממשלת ישראל כסף? ובכן, יש בישראל אנשים מאוד עשיריִים, ועם בעל־חסות כמו ממשלת־יש־ראל... אגב, אני מכיר את זה שהיה ראש־

לים המשתתפים לאז באי־נוחות ולהגֵיב מבטים לצדדים, עד שמישהו נשבר ושואל: „היכן הנערות?“ יש לנו מחלקה מיוחדת, השומרת על קשר עם הנערות שצילמנו. ודאי שגם לי יש מערכות של יחסים אישיים עם כל הנערות שצילמתי. ודאי, אך לא יחסים רומנטיים. בחיי הפרטיים? יש לי גישה מאוד מושחרת לגבי האחרים, אבל לי יש סיגנון יחסי משל. אני — כמה שזה

לל החשש מביקורת? להיפך — הכי קורת רק עורת לי להיות כמו שאני רוצה באמת. כלומר: הירחון פנטהאוז יותר משהו מאשר פליי־בוי, אבל הפנר (פליי־בוי) יותר משהו מגוֹצ'יונה (פנטהאוז). אני חי עם אשה אחת (קתי) מזה 23 שנים. להפנר מעולם לא היתה אשה אחת במשך 23 שנים... אני אוהב לפתח מערכות יחסית מ־מושכות. קתי היא ארוסת־י. רק השנה החלטנו להתחתן — בשנה הבאה.

מגניבים נים פורט

בנוניין פרוייקט גרעיני

התכונתי שתשאלו אותי על כך. השקעתי באנרגית ההתכה הגרעי־נית מיליונים על מיליונים. זהו עסק יקר מאוד־מאוד. אני מאמין שאנרגית ההתכה הגרעי־נית היא התחילת לאנרגיות המנוֹר צלות כיום. כשתפותח סוף־סוף השיטה — תהיה זאת אנרגיה זולה ותספק, אני מעריך, 60% מתוצרת־האנרגיה לעוֹר־לם. באמת, אין לי מושג היכן עומדים

ממשלה. נו, איך קוראים לזו לא בגין, לא שמיר, זה שכיום הוא שר־ביטחון. יצחק רבין.

נערות ערומות בברכה

היכן שגשתי אותו עשיוני מסיכה לפני שנה, כדי לעזור לו לגייס כסף למען מטרה מסוימת. אני תומך גלובל של ישראל. תמיד

תמכתי. שם פגשתי בו, ושוחחתי. כן, הוא ביישן. אני דווקא מחבב אותו. אבל הבה נעזוב את זה. את רצית לדבר עליי, לא? נכון שאת מופתעת? כולם מופתעים כשהם פוגשים בי בראשונה. כולם מצפים למצוא נערות משתכֵי שכות בברכה הפרטית שלי, בלבוש מינימלי או בלעדיו. בישיבות־עבודה רציניות, הנערות אצלי בבית, מתחיי־

עשוי להישמע מפתיע — יותר שמרן מאחרים. במעמדי ובדרגת־הפירסום שלי, אין לי ברירה. אני מטרה קלה מדי לבי־קורת. עלולים לאמר: „הוא מחזיק ביר־חון פנטהאוז כתירוץ לאורח־חיוֹ ה־פרטי...“ כך נהגו לאמר במשך שנים על יו הפנר, בעל פליי־בוי. אינני מטיף לאנשים כיצד לחיות. כל אחד צריך לחיות כמו שהוא רוצה. מדוע אינני חי כמו שאני רוצה? בגי־

נתחתן במקום סודי. סודי באמת, שאף אחד לא יידע. בלי צלמים, בלי מסוקים כמו בחתונה של מדונה (עם שון פן, השניים נישאו במקום סודי, שהורלף מבעוד מועד, ומעל לטקס ריחפו מסוֹר קים שנשאו צלמים). מדוע חיכינו 23 שנים עד להחלטה להינשא? מפני שאני מאמין באירוסין ממושכים. אני מחשיב מאוד את מישפחתי. יש לי שתי נשים־לשעבר וחמישה ילדים.

הפיל, הערווה והבעייה הגרעינית

לפני כמה חודשים, כשהתפוצצה ב־רעש גדול פרשת הנשק האיראני והת־עוררה השאלה כיצד נגררו שימרון פרס וממשלת־ישראל לתסוככת בינל־אומית זו, סיפר לי שר בכיר, בנימת גיחוד, על הרפתקה נוספת שאליה כמ־עט נקלעה הממשלה בימי שילטונו של פרס. שם הרפתקה: אנרגיית ההתכה גרעינית.

גם כאן, כמו בפרשת הנשק האיר־אני, גרר איש־העסקים אל שווימר, חברו הקרוב של פרס במשך עשרות שנים, את ראש־הממשלה דאז אחריו והציג לפניו את התגלית העתידה של עולם־המדע. תחילה לא האמנתי, אך הבריקה גילתה עקבות לפרשה הפנטסטית. היא פורסמה בהעולם הזה (3.12.1986) ב־כתבה על שווימר. נאמר שבפרשה זו

היו מעורבים גם המיליארדר הסעודי עדנאן חאשוקג'י, והפלא־ופלא — גם בעל ירחון־הערווה האמריקאי פנט־האוז, כוב גוצ'יונה. ניסיתי לברוק את הסיפור המוזר כשנפגשתי עם חאשוקג'י, אבל הוא לא התלהב לדבר על כך, ועבדה שנטעה בי הרגשה מפחידה שמה הסיפור רציני. לכן ביקשתי להיפגש עם בעל פנט־האוז, ממחלקת יחסי־הציבור שלו ביקשו לדעת: „על מה בדיוק יסוב ה־ראיון? האם את מעוניינת לדעת משהו באופן מיוחד? אולם הסיבה שהניעה אותי לפגוש במר פנטהאוז היתה מ־עית טהורה.

לדי, מגלה כי „אחת השותפויות תוקם עבור המשקיעים הישראלים, והיא תהא נפרדת מהשותפויות שיוקמו ע־בור המשקיעים הצרפתיים והאמרי־קאים.“ עוד מגלה המיסמך שמוצע כי ה־שותפים הישראלים בפרוייקט (שוויי־מר, דובר או גם על יעקב נימרודי) יוכלו, אחרי שיושקעו בו הסכומים ה־מתוכננים, לקבל מממשלת־ישראל 50% מהשקעתם בפרוייקט. לאחר הפ־חתת ניכוי־המס בישראל, בגין ההש־קעה האמורה, מוצע כי הביטוי ה־מישפטי לאפשרות האמורה לעיל תת־כטא באופציה למשקיעים הישראלים למכור לממשלת־ישראל, או למי שהיא נורה, את זכויותיהם בשותפות המוג־בלת תמורת 50% מהשקעתם לאחרי־מס ברולארים של ארצות־הברית.“

גוצ'יונה סבר, כנראה, שארגיש שי־לא יבנו בגלל מהלך־הפתיחה המהמם שלו. אולי רצה להיראות מתוחכם, משופשף, חייכתי, והוא התחיל להסביר שהוא נאלץ להיות זהיר, אחרי כל אותן הפעמים שבהן נכווה מראיונות וצוטט שלא כלכלה. „אנשים באים לראיין אותי, כשכמו־חס תרמית מוכנה מראש. גם אם אני מצדיק את הציפיות, הם נעולים על התרמית שיצרו, וכתבים ראיון או כת־בת־דיוקן כראות עיניהם. הכתבות מתורייקות באיכויות השונים, וכל מי שמכין עליי כתבה, מעיין בהן. כך נוצרת תרמית.

בוב גוצ'יונה בביתו פגישה חשאית עם פרס

בדיקה שערכתי בארץ שפכה מעט אור על מהות ההמצאה האמורה. עוד ב־2.1.83 דיווח אנטון עינב ממישרד־האנרגיה לשר־האנרגיה ולמנכ״ל ה־מישרד על „סיור לימודי ובדיקה בענ־יין היתוך גרעיני“ שערך בדצמבר 1982.

עם הגורמים שהוזכרו או נמנית חב־רת איינברג, הסיור התקיים, על פי המיכתב, ב־הרשאת השר. 5.2.84 כתב שרי־המדע־הפיתוח, יובל נאמן, לשר־האוצר על „פרוייקט ההיתוך הגרעיני של חברת אי־אף־אי“. ציין אז נאמן: „...אני רואה על כן את הנושא כעומד בשורה הראשונה עם היוזמות הפרטיות הקיימות בנושא ה־טכנולוגיה הגבוהה... לפיכך נראה לי שבמידה ואכן יוקם מרכז המ״פ (מחקר ופיתוח) באזור־פיתוח מועדף, יש לר־כות את המשקיעים בהקלות המקוב־לות לגבי תעשייה עתיד־מדע... היי־תי מתנה זאת ככל מיקרה בהיקף ה־השקעה האחרת מ־מ־קורות חוץ שאכן תתממש בתוכנית: למשל בתנאי שהיקף־ההשקעות הכולל יהיה לפחות כפול מן ההשקעה שעליה ניתנים ה־ביטחונות...“

„אני מבין את זה. הרי הרבה יותר מעניין לבוא בראש פתוח ולמצוא הפ־תועל“ לא? גוצ'יונה מתגורר ועובד בבית פרטי באזור היוקרתי ביותר במנהאטן, בין שדרת־מרסון לשרדה החמישית. כור־סות־קטיפה בצבעים כהים (הרבה חום), וילונות־קטיפה בצבעים תואמים, אני טיקות מפוזרות ברחבי הבית בטוב־טעם, בדיוק במינון הנכון, תמונות או־ריגינליות.

הגורמים שהוזכרו או נמנית חב־רת איינברג, הסיור התקיים, על פי המיכתב, ב־הרשאת השר. 5.2.84 כתב שרי־המדע־הפיתוח, יובל נאמן, לשר־האוצר על „פרוייקט ההיתוך הגרעיני של חברת אי־אף־אי“. ציין אז נאמן: „...אני רואה על כן את הנושא כעומד בשורה הראשונה עם היוזמות הפרטיות הקיימות בנושא ה־טכנולוגיה הגבוהה... לפיכך נראה לי שבמידה ואכן יוקם מרכז המ״פ (מחקר ופיתוח) באזור־פיתוח מועדף, יש לר־כות את המשקיעים בהקלות המקוב־לות לגבי תעשייה עתיד־מדע... היי־תי מתנה זאת ככל מיקרה בהיקף ה־השקעה האחרת מ־מ־קורות חוץ שאכן תתממש בתוכנית: למשל בתנאי שהיקף־ההשקעות הכולל יהיה לפחות כפול מן ההשקעה שעליה ניתנים ה־ביטחונות...“

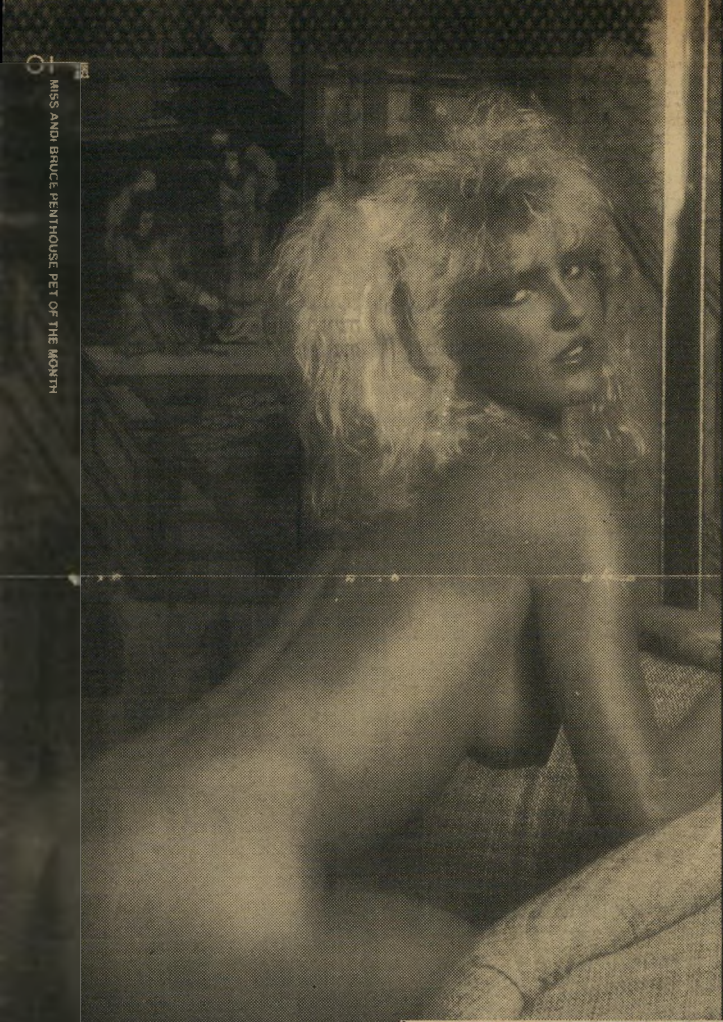
עם הגורמים שהוזכרו או נמנית חב־רת איינברג, הסיור התקיים, על פי המיכתב, ב־הרשאת השר. 5.2.84 כתב שרי־המדע־הפיתוח, יובל נאמן, לשר־האוצר על „פרוייקט ההיתוך הגרעיני של חברת אי־אף־אי“. ציין אז נאמן: „...אני רואה על כן את הנושא כעומד בשורה הראשונה עם היוזמות הפרטיות הקיימות בנושא ה־טכנולוגיה הגבוהה... לפיכך נראה לי שבמידה ואכן יוקם מרכז המ״פ (מחקר ופיתוח) באזור־פיתוח מועדף, יש לר־כות את המשקיעים בהקלות המקוב־לות לגבי תעשייה עתיד־מדע... היי־תי מתנה זאת ככל מיקרה בהיקף ה־השקעה האחרת מ־מ־קורות חוץ שאכן תתממש בתוכנית: למשל בתנאי שהיקף־ההשקעות הכולל יהיה לפחות כפול מן ההשקעה שעליה ניתנים ה־ביטחונות...“

הכל פוסעים על כוונות, במהירות, כיעילות. העובדות הרבות בבית־גוצ'יונה ר־חוקות מלהוכיח את היפות־יפות־חשד־פוח המקשות את דפי פנטהאוז. אוריה של יוקרה, סולידיות, סדר־יוֹם עמוס — זה מה שמשודר מכל עבר. כדי לפגוש בגוצ'יונה, אחרי המתנה בת כמה דקות, נאלצתי לעלות קומה. גוצ'יונה — איש נאה, חסר־גיל, אף חסר קידומת, היה לבוש בלבן מכ־רגל ועד ראש, להוציא את שרשרת־הזהב הכבדות שביצנצו מחולצתו, ושרישי־רשו מדי פעם.

באת עם מכשיר־הקלטה? קיבל את פניי בוב גוצ'יונה, ובאותה השניה ממש שלף מכשיר־הקלטה גדול, מא־יים, הניחו על השולחן בחדר־העבודה שלו בביתו ולחץ על הכפתור. הקלטת התחילה להסתובב.

באת עם מכשיר־הקלטה? קיבל את פניי בוב גוצ'יונה, ובאותה השניה ממש שלף מכשיר־הקלטה גדול, מא־יים, הניחו על השולחן בחדר־העבודה שלו בביתו ולחץ על הכפתור. הקלטת התחילה להסתובב.

הוא נישק את לחייה של אשת יחסי־הציבור שלו, שליוותה אותי אל־על־ר־החליף עימה חוויות מן הסרט שצפו בו בהקרנה מוקדמת כליל־אמש: בו

קורסילכן עכדתי עבור עיתון אחר. עזבתי בשלב שבו הבנתי שאני מסוגל לעשות עיתון טוב יותר. כשהעסק — העיתון — גרל, החלטתי לקחת זאת לארצות-הברית. רציתי להיות דג גדול בסיר גדול, ולא דג גדול בסיר קטן.

בספטמבר 1969 הגעתי לארצות-הברית בלי פרוטה בכיס, כשבידי עותק של המגזין ספטמבר. לזויתי כספים כדי להקים עסק דומה בארצות-הברית. זה לא היה קל, אבל זה הצליח.

אני זוכר שהתגובה הראשונית היתה חיובית, מפני שזו היתה התשובה לפליי-בוי. הוא היה מונופוליסט. עד שכאתי, היו לו רק מתחרים קטנטנים בשוק.

בהתחלה היינו שני עובדים ומר כירה. אני כתבת, צילמתי, ערכתי — כמעט הכל. השתמתי בשמות ובחתימות שונות, כדי ליצור אשליה שזהו מגזין גדול, שבו עובדים אנשים רבים. מרוע אני ממשיך לערוך, לכתוב ולצלם עד עצם היום הזה? יש לי המון אנשים העובדים עבורי, אבל יש חל"קים כמגזין — החלקים המצולמים — שאני חייב לעשות בעצמי. ניסיתי לשיי תף יותר, לתת חלק מהעבודה לאחרים, אבל זה לא הצליח. דווקא מפני שפנטז האזו כלייך הצליח, אסור להחליף את הצוות המנצח. כן, קשה לי לסמוך על אחרים.

הרעיון מאחורי פנטהאוז הוא שהנ"רות היפות מושכות קוראים. בינתיים, קוראים קוגני-העיתון גם חומר רציני. פנטהאוז מתמחה בחקירות מיוחדות. זוהי מיתקפה רוצרדית.

אני מאמין שהיחוד שלי, ואחד הר גורמים להצלחה של פנטהאוז, הוא

שער פנטהאוז. אני הכי שמרן!

בוב גוצ'ינה ותמונה צנועה-ייחוסית מ-פנטהאוז. מה שמן רבין?

שהגיש נגדנו מישפט. הוא טען שלא רצה שהראיון עימו יופיע בפנטהאוז. שלא ידע היכן זה יתפרסם. הופענו מר לו כבית-המישפט וזכינו.

נכון, יש לנו מרואיינים, המבקשים שלא להופיע בחלק מסויים של העי-תון. אם אנחנו מרגישים שזה חשוב להם — אנחנו הולכים לקראתם. למה לא?

הכתבים שלנו אינם מתקשים להישיג סקופים מפני שהם עובדים עבור פנטהאוז. להיפך — אנחנו ידועים באומץ-הלב שלנו, ולכן פונים אלינו ראשונים, במיוחד כשמדובר בכתבות תחקיר.

ההישג העיתונאי הגדול ביותר ש' לנו קשה מאוד לאמר. היינו פעילים ביותר בלוחמה בסמים.

מרוע אני אומר: "השקענו", עשינו? נכון, פנטהאוז זה אני!

איך אנחנו מגיעים לנערות המצר למות? יש שכונות לנו מכל רחבי אמריקה. אנחנו מקבלים מיכתבים רבים מאימהות, מאבות, מאחים, מאחד יות, מחברים ומבעלים. שולחים לנו תמונות. אם אנחנו — כן, כן, "אנחנו" זה אני! — אוהבים את התמונות, אנחנו שולחים צלמים לצילומי-ניסיון. אם אני אוהב את התוצאה — הנערה בעי-תון.

כמעט מדי יום אני עובר על תמונות שמגיעות.

מה קורה לנערה אחר-כך? תלוי בי דוגמנית. יש העושות זאת כדי לנפח את האגו שלהן, או של הבעל / חבר. אחרות עושות זאת בשביל הכסף. כמה כסף הן מקבלות? את כל ההוצאות הכי רוכות בכך (לפעמים טיסות, הלבשה, אירוח) פלוס 5000 דולר. תלוי.

לפעמים אני ממשיך לעבוד איתן, והסכום מצטבר כמשך שנה ל-50 אלף דולר. לפעמים גם יותר — אם היא עובדת יותר משלושה ימים בשבוע.

הפנר

והתפוז המכני

נחנו בוחרים, כמוכן, בנערות השנה. כאן אני מגיע לקטיגוריה אחרת של נערות: אותן המנסות להיות (המשך בעמוד 36)

לקראת סקס חופשי, נישואין משודח ררים. הוא, כמובן מסויים, שיחורה של אמריקה. זה עשוי להוביל לאומה מי שוחררת.

הבעלים

שולחים תמונות

איך מגיבים המרואיינים שלנו על הופעת הראיונות איתם בין תמונות-עירום מפתות?

היה לנו מיקרה מפורסם של מרואיין אחר — הכומר ג'רי פולולי —

* מנהיג "הרוב המוסרי", הימין הלאומני-דתי הקיצוני בארצות-הברית.

שאנחנו יודעים מה שהציבור אוהב. אני לא מאמין בסקרים. אינני חושב שהטכניקה הנוכחית של הסקרים היא די טוב. אני חושב שאדם צריך לעקוב אחר רגשותיו.

פנטהאוז תמיד התכוון להיות יותר מהפכני, יותר נועז. רצינו לשנות את הסטטוס-קו של פליי-בוי. השנינו ש' הכניס פנטהאוז — לעומת פליי-בוי — הוא בכך שהוא נועז יותר, ישיר יותר.

לפליי-בוי יש פילוסופיה חלשה. הוא פחות נועז. הוא תמיד מאחר-ינו! אנחנו המובילים, והציבור עוקב אחר מי שמוביל.

אני תמיד האמנתי ששיחור אנשים

רויות מהסוג הזה: פשוט אין לי כעת זמן להשקיע בכך. כשהייתי ילד, היו לי חברים. זה לא אפשרי כיום. כשאתה מאוד מצליח, יש לך פחות אפשרויות לפגוש באנשים ולהשקיע בהם.

אני אדם סולידי

אינני מנסה ליצור דימוי של אדם סולידי, העובד קשה. אני פשוט כזה.

מרוע הצלחתי? זהו שילוב של עקב שנות, נחישות, מזל, כישרון וגם עבודה קשה.

מהו סדר-היום שלי? ובכן, אינני קם בבוקר ומסתכל כל היום בבחורות. פות. איני מתחיל את היום לפני 12 בצהריים או 1 אחרי-הצהריים.

אני מתעורר ב-10 בבוקר, לא לפני-כן. עד 12 בצהריים אני מתארגן. יש לי ישיבות עד 11 בלילה — כרציפות, אחת אחרי השניה. אני עובד בבית. אני אוכל רק ארוחה אחת ביום. זהו הרגל שפיתחתי בימים שבהם לא יכולתי להרשות לעצמי יותר.

בסביבות חצות אני עולה לסטודיו שלי, ועובד עד 6 בבוקר, עבודה יצירית: כותב, עורך.

מסיבות? ממש לא. מעולם לא אי הבתי מסיבות. לא ניתן ליצור שם יחד סיס חברתיים משמעותיים, ואינני אר הב לרפרף עם כוסית ממוזמן למוזמן.

באיוושהי נקודה אני חש שזה לא צודק, שאנשים מכירים אותי דווקא מפנטהאוז. נורא חבל שאנשים לא טורחים לבסס את התרשומת, לפני שהם ממחרים לשפוט אדם על-פי-לי-בוש, חיצונית.

ברור שאני סובל מכך. ברור שאני שים מסתייגים ממני, מהצלחתי. אבל יש מעט מאוד אנשים שלא היו מתחלפים איתי עכשיו. יותר אנשים היו מתחלפים עם בוב גוצ'ינה מאשר עם ריינווד רוקפלר! אנשים שלא מכירים אותי ואת דר-חיי, חושבים שאני ער שה חיים מבוקר עד לילה. הם לא מבי-נים שאני פשוט עובד קשה יותר.

סקס ואומה משוחררת

תחלתי את הקאריירה באנג'ליה. שם חשבתי פשוט ליצור מגזין פופולארי, יצירתי מגזין פשוט, מפני שהייתי זקוק לעבודה.

אני מאוד קרוב אליהם. החיים החברתיים שלי מצטמצמים בעצם בקתי ובילדים. חברים? יש לי ירידים מהעבודה — אנשים שאני נפגש איתם בתדירות גבוהה — אבל לא חברים קרובים-איני-טימיים. איש כמוני לא יכול לפתח חב-

בלאדי-בלאדי מובי" (סרט מלא ברם) הפטיר במין תערובת של זעזוע והנאה. קצת סמול-טיק על הסרט, והראיון התחיל.

גוצ'ינה חושב עמוקות בטרם יענה, בוחר בקפידה את ניסוחיו, מיישר מין מבט עמוק-תכול, מדבר חרישית. מרי פעם נאלץ להחליף קלטת במכשיר-ההקלטה, והמשיך לענות תוך כדי מא-בק מהיר עם המכשיר שבידו, עד ש' החליף קלטת גואלת והמשיך לתעד את השיחה: "אנחנו יכולים לשלוח לך העתק אם את מעוניינת! חשוב לו, לגבר המטופח והמרשים הזה, להיראות ולהישמע רציני."

נכון, הוא מפרסם בזכות ירוחנה-ערווה, אך נוסף על כך הוא מוציא לאור מגזין בר-סמך למכוניות (פור וילר) מגזין מצליח לענייני טכנולוגיה, מרע, מרע ברזני ("אומני") ומגזין חרשי, בן שמונה עמודים, לענייני מרע ואמנות ה-עוורים ("לונגביט"). חשוב לו שידע עו הכל על השקעות כסרטים כמו "צ'ינהאון", השקעותיו בתחום המד-דע, ואוסף-האמנות המכובד אשר בכיר-תו.

השיחה גלשה והתמשכה יותר מפי רקדומן שהוצק בה. גוצ'ינה היה מרוצה מעצמו, מציף אותי במחמאות. בינתיים הטייפ עבר, הקלטת הסתר-בכה. יופי.

כחוצ ירד גשם-זילעפות, גוצ'ינה נתן לי מיטריה. יצאתי מהאווירה ה-מתוכננת בקפידה לרחוב, פתחתי את המיטריה הענקית וכתתי במבטים מר-זרים ובשריקות-עידוד. השריקות לא חללו במשך הזקת המעטות שבחן הייתי ברחוב. מבט במיטריה הבהיר ה-כל: היא היתה מכוסה בכתובות סס-גוניות פנטהאוז, פנטהאוז.

לפי בקשתי, שלח לי מישרדו של גוצ'ינה שני תצלומים שלו. הודעתי למישרדו שאיבדתי אותם, וביקשתי נר-ספים. למחרת היום נשלחו לי שני תצלומים חדשים — העתקים של אותם שני התצלומים שנישלחו לי יום לפני-כן.

במדיונה

(המשך מעמוד 6)

יוגוסלוויה אינה יכולה לעשות צעד גדול ראשון לעבר המימסד הישראלי, מחשש פן תפגע ביחסיה הטובים עם הערבים. הזמנת פלד, התמך בעיקרון ההגדרה העצמית לעם הפלסטיני ונב שאימתן עם אש"ף, היא צעד פריש ראלי שאין בו כדי לעודד זעם אצל הערבים.

כזמנית נשלח עיתונאי יוגוסלוי ארצה, כדי לפתוח מישרד של סוכנות הידיעות היוגוסלויות.

שימועון פרס גילה שנפגש באיזופה בחשאי עם ראש ממשלת יוגוסלוייה.

● **ברית-המועצות נמצאת כ עיצומו של מיצעד ארוך ואיסי לקראת חידוש היחסים הרישמיים עם ישראל.**

מזה שבועיים שהה בארץ מישלוח קונסולרית סובייטית, השבוע הגיע ארצה איש-כמורה סובייטי בכיר. אף אחד מן הצעדים האלה אינו די גדול כדי להרגיז את הערבים, אך הם מצטרפים למגמה ברורה.

● **אמריקה השתורה מחדשת בהדרגה את יחסיה עם ישראל, מדינה אחרי מדינה.**

● **הורו הזמנה את נבחרת-הסניס הישראלית להתחרות (ראה לעיל) צ' ער זה מזכיר את מישחקי סניסה שולחן, שהיוו בשעתו את הצעד הקטן הראשון לחידוש היחסים בין סין וארצות-הברית.**

● **אירוסה המיזרחית הלסת כדרכה, בעיקבות מוסקוה. פלין התי גריה כבר עשו את הצעדים הראשונים לכינון יחסים. יש להניח כי המדינות הוהירות יותר — צ'כוסלובקיה ובלגריה — ילכו בעיקבותיהן.**

הישג לפרס. מה גרם לשיפור מרחיק-לכת זה במצבה של ישראל? הסידי שימועון פרס יכולים לטעון שהכל בא תודות למאמציו, ובעיקר תודות לחתימה לקיום ועידת-שלום בינלאומית. טענה זו יש לה על מה לטמוך.

פרס אמר תמיד, שגם אם לא ייצא דבר מן היוזמה לכינוס הוועידה, ודי עצם היוזמה תביא לשיפור מסריע במעמדה הבינלאומי של ישראל. רב זה מוכיח עתה את עצמו. בדיח-הצעות מעוניינת בכינוס הוועידה, שגם ביר את השפעתה במרחב, וסין אינה רוצה לפגור אחריה. כינון יחסים רישמיים עם ישראל הוא שלב חשוב בכינון זה.

אולם המסע הדיפלומטי המוצלח של פרס יכול רק למצות אפשרויות הקיימות בשטח ממילא. אחרי 20 שנות ניתוק, נוכחות המדינות והקמפוניסטיית לדעת שאין בו טעם. קיומה של ישראל הוא עובדה קיימת, וטיפשות היא ל התעלם מכך. רעת-הקהל העולמית, כי כל היבשות, נוטה להשלים עם מציאות זו.

אש"ף רוצה. הצעדים בנוש הקמפוניסטי, באפריקה ובאסיה לקראת כינון היחסים עם ישראל לא היו אפשריים, אילו התנגד לכך העולם הערבי בתוקף.

אולם גם הערבים יודעים כי אין מנוס מהכרה בישראל אם רוצים להגיע לידי הסדר. מכיון שהעולם הערבי מעוניין בכינוס ועידה בינלאומית, כי השתתפות ברית-המועצות, ודי בעקף פיו מעוניין העולם הערבי גם בכינון יחסים בין מוסקוה וירושלים, גם אם קשה להודות בכך כפה מלא.

בראש המגמה הזאת עומד אש"ף. הוא רוצה בהסדר, שיביא להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. הוא רד צה בוועידה בינלאומית, שבה ישתתף אש"ף לצד ישראל. זרף כל ההצעות הרישמיות, יודעים ראשי אש"ף כי ל שסיכך יש צורך בקידוח בין סית' המועצות וישראל. הוא מועדד מגמה זו בחשאי.

התחושת: מגמה זו תימשך, בתוצאה גוברת.

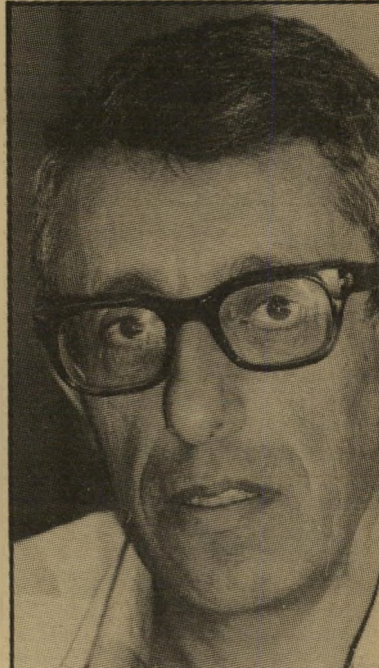
מלצרית קידר

איך אפשר לטעות בו?

העולם הזה חקר: מדוע מת איש-יכסית?

שזה היה הוא. איך אפשר לטעות בו? הוא לבש חולצת-טריקו כחולה, מיכנסייג'ינס כהים וקבקייעץ. בידו החזיק תיק בצבע בורור. "הוא ניגש לאחיות ואמר שהיו לו כלילה כאבים בחזה. האחות הורתה לו לשכב על המיטה. הוא שכב ואחרי-כך התיישב. איש לא ניגש אליו. הוא היה חיור.

"בשעה 6 הגיעו פועלי-הניקיון וביקשו ממנו לקום מהמיטה, כדי שיוכלו לנקות את המירצפות הסמור כות למיטתו. הוא כל-כך כבד, הם אמרו, והם לא מצליחים להזיז את המיטה.

מנהל מיכאל

הטיפול היה מהיר ויעיל...

32101	14-07-87	48
איש כסית	משה	יח
גורדון	74	ונא
נ.ד.נ.	1947.1	פנימי
	חייבים	0763763
איכילוב	פנ. א	1.1.1.

רישום-המחשב השעה: 06:48

הלוויית משה איש-יכסית 28 הדקות שחרצו את דינו

כמה רופאים הגיעו כבהילות, ואיש-כסית נלקח לחדר-טיפול-לנרמץ.

מה קרה לסרבלי?

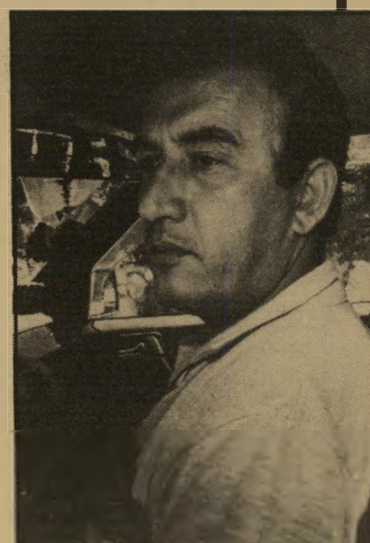
מול בית-אמו של איש-יכסית, כי רחוב גורדון, נמצאת תחנת-מר ניות. מוטי לוי, נהג וסדרן, היה בתחנה באותו בוקר. גבוה, גדל-גוף, דומה בצורתו החיצונית לאיש-יכסית. הגיר-סה שלו שונה מזו של קידר. הוא מת מקד בשאלת הזמן.

"מוישה נכנס לתחנה בין 6 ל-6 רבע. היה חיור. אמר שהוא רוצה לנסוע לאיכילוב. לא תיארתי לעצמי שהוא מרגיש לא טוב. חשבתי שהוא נוסע לבקר חבר.

הוא קם ויצא מהחדר. אחרי עשר דקות חזר. כנראה באותו עשר דקות נרשם בדלפק-הקבלה.

"בשעה 7 ורבע הגיעה הרופאה והתחילה לבדוק את החולים. הוא היה השלישי בתור. קודם בדקה שני זקי גים. אחרי-כך הגיעה למשה. היא די קיפה את מיטתו בוילון. הוא סיפר לה על הכאבים בחזה. היא ביקשה מה-אחות מכשיר אק"ג. המכשיר לא פעל. הרופאה ביקשה ממנו לעבור למיטה אחרת. שם שוב חיברה אותו למכשיר. כשגמרה לבדוק אותו עברה לכי-רוק וקנה. ששכבה סמוך לאחותי.

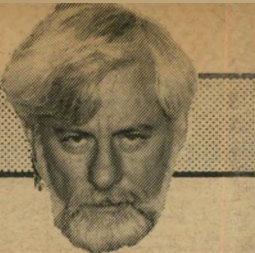
"פתאום שמענו נחירות מכיוון המיטה של איש-יכסית. הרופאה מיהרה לעברו, צעקה שיביאו מכשירי-החד-יאה. בחדר-המיון השתררה המולה.

נהג מטלון

זרוק את הסיגריה!"

שרה ליבוביץ

אילו חי היום, בעד מי היה מצביע?

ז'בוטינסקי

זה לא היה טכסיס. אדם אינו מטכסס כשהוא כותב שירים.

בסיפרו האחרון, חזית המילחמה של ע"י ישראל, שירטט חוקה מפורטת למדינה שתקום. הוא קבע שאם ראש-ממשלה יהיה יהודי, צריך סגנו להיות ערבי, אך ראש-הממשלה יוכל להיות גם ערבי, ואז סגנו יהיה יהודי.

אפשר לטעון שזה היה טכסיס, כדי לסכר את אוזני האומות ומנהיגיהן. יתכן. אך אין אדם משתמש בטכסיס כזה, אם אינו סבור כי זהו הרבר הנכון וההגון. גם גדול אייכוי של ז'בוטינסקי לא טען שהיה רמאי.

בשביל ז'בוטינסקי, היה זה מובן מאליו שבמדינה היהודית ישורר שיוויון מוחלט בין כל האזרחים, בלי הבדל גזע, לאום ודת. אילו ראה את המצב במדינה כיום, היה נחרד. אילו ראה את מעשיהם של המשתמשים בשמו, היה נחרד שבעתים.

ביום, הטוענים שהם תלמידיו ז'בוטינסקי, אומרים שתורתו לגבי היחסים בין יהודים וערבים תופסת רק לגבי מדינה משני עבריידיה. מאחר שלא קמה, אין התורה תקפה.

יש בטענה זו הרבה חוצפה כלפי ז'בוטינסקי, המוצג כאן כפרקליטרמאי המנסח חוזה של אחיות-עניינים. אך כדאי לבחון את גישתו של ז'בוטינסקי לעומקה.

ז'בוטינסקי היה אדם לאומי אמיתי, בנוסח סוף המאה שעברה. כלומר: אדם שהאמין ושכיר את הלאומיות, לא רק של עצמו, אלא גם של הזולת. דווקא בזה נבדל מרוב המנהיגים הציוניים.

בנגוריון שנא כל דבר ערבי. (בקטע ששודר לא-מכבר בטלוויזיה, אמר על ערבי מסויים: "הוא היה אדם הגון מאוד — שאין הרבה אנשים כאלה אצל הערבים. אבל היכרתי עוד אנשים (ערבים) אחרים כאלה...") בנגוריון לא הכיר בלאומיות הערבית, ובוראי לא כיבד אותה.

מי שקורא כיום את מאמרו של ז'בוטינסקי, קיר הברזל שנכתב לפני 60 שנה, מתרשם מן הכבוד העמוק שרחש ללאומיות הערבית.

הוא קבע כי הערבים צודקים בהתנגדם בכוח הנשק להתנחלות הציונית, ושזוהי התנגדות טיבעית ובלתי-נמנעת.

הוא גם הכיר בקיומו של עם ערבי נפרד בפלסטין, שלא יקבל תכתיבים משליטים ערביים זרים.

אילו חי כיום, לא היה מתקשה להבין את המציאות של אש"ף, ולכבד אותה.

המסקנות שהסיק ז'בוטינסקי היתה שיש להקים כוח צבאי (קיר-ברזל) שעליו תתנפץ ההתנגדות הערבית הטיבעית והבלתי-נמנעת. אז תקום המדינה היהודית. מיליונים רבים של יהודים יבואו ארצה (או עדיין לא חזה ז'בוטינסקי את השואה). במדינה, שבה יהיו היהודים רוב, יהיו הערבים משווייוזכויות מלא. לא רק כאזרחים, אלא גם כמעוט לאומי, הזכאי לאר-טונומיה תרבותית.

חלק מהנבואה התגשם. הערבים התנגדו, והתנגדותם מוגרה. אך המילחמה לא הסתיימה. המדינה קמה, אבל רק בצד אחד של הירדן. היתה שואה. רק חלק קטן מן היהודים באו לארץ. במדינה אין שיוויוזכויות של ממש, ובשטחים הכבושים שורר מצב קולוניאלי לכל דבר.

מה היה ז'בוטינסקי אומר, אילו חי כיום?

אין לדעת, ותהיה זאת חוצפה לשים דברים בפיו. אבל מותר להביא דברים מתורתו, כדי לבסס תיוו זה או אחרת.

אחד הדברים החשובים ביותר שאמר ז'בוטינסקי כתוב דווקא ברומאן שלו, שימשון. שם קבע כללי: כדי להיות בשלום, מוטב שלא להתערב. כל צד צריך לחיות על נחלתו, ורק בין שכנים יתכן שלום.

אם נניישים תורה זו כיום, אין ספק שהיא מובילה לרעיון של הקמת מדינה פלסטיונית לצד ישראל. זהו הלוך-מחשבה ז'בוטינסקאי אמיתי.

איך זה מתיישב עם רעיון שלמות-הארץ, שתי גדות לירדן? זה לא מתיישב, אבל כאשר עקרונות סותרים זה את זה במציאות, צריכים לשאול: איזה עיקרון חשוב יותר?

גם זוהי שאלה ז'בוטינסקאית אוסיינית.

אני סבור שבמציאות של היום, כאשר הרעיון של שלמות-הארץ סותר את הרעיון של מדינה יהודית דמוקרטית, היה ז'בוטינסקי מעדיף את העיקרון השני.

מדוע? מפני שהיה אדם שפוי, מציאותי, בעל חזון הגיוני. וגם מפני שהיה ליברל אמיתי, דמוקרט אמיתי, אדם הגון ומסרי על פי אמונתו.

בעיה העיקרית של ז'בוטינסקי, אילו קם עתה לתחיה והיה בא לישראל, היתה לגבי מיקום המדינה בעולם. ז'בוטינסקי היה אדם אירופי.

אומרים שאנשים החיים בגבולו של מרחב תרבותי הם תמיד קנאים יותר לתרבותם מאשר השוכנים בליבו. ז'בוטינסקי, בן אורסה האוקראינית, היה איש-ספר כזה. הוא היה אירופי מושבע. ישראל היא מדינה מיוזרחית. מוטב להכיר בעובדה זו. מצבה הגיאוגרפית, עתידה המדיני-כלכלי, הרכב אוכלוסייתה — כל אלה מובילים בכיוון זה.

אינני בטוח אם ז'בוטינסקי היה מסוגל להשלים עם עובדה זו.

הוא לא רצה להקים מיפלגה, והרבר נכפה עליו עליידי חסידי תורתו.

הוא היה ראש-מיפלגה גרוע, והקיף את עצמו לא-אחת באנשים בלתי-מוכשרים ומפוקפקים.

הוא פרש מן ההסתדרות הציונית. זאת היתה טעות קלאסית, שגזרה עליו אירלונטיות פוליטית.

הוא לא האמין שתפרוץ מילחמת-העולם השניה, ובעיקר: הוא לא תפס כי עתיד המדינה ייקבע על-ידי הכוח הפוליטי שישתלט ביישוב העברי בארץ.

כמו חיים וויצמן, הוא ריחף בעולם, בעוד שדויד בן-גוריון בא הנה בנעוריו ונשאר כאן.

הטענה כי הברטים סגרו לפניו את שערי הארץ אינה תופסת. אילו חי כאן באמת, כאורח הארץ, אי-אפשר היה לגרשו.

זאב ז'בוטינסקי: מה היה אומר על אש"ף?

הוא לא הבין את החשיבות המכרעת של עובדות בשטח. לעומת הברזות היכולות רק לאשר עובדות קיימות.

אני מאמין כי מעלותיו וחסרונותיו של אדם אחד הם — שני הצדדים של אותו המטבע. ז'בוטינסקי היה איש גדול, בעל מעלות גדולות וחסרונות גדולים. היו דברים שהיטיב להבינם יותר מכל בני-דורו. והיו דברים שלא הבין, או לא רצה להכין.

כמו תורתו של כל אדם גדול, גם תורת ז'בוטינסקי יש בה מכל וכל. אפשר להשתמש בה כדי להוכיח דבר והיפוכו. הבחירה היא בדינו. כל אחד יכול לבחור באותן הנימות הז'בוטינסקאיות המתאימות לו.

למשל, לגבי הדת.

ז'בוטינסקי לא היה רק אתאיסט גמור, אלא גם אנטידתי. כלברל אירופי טיפוס מסוף המאה שעברה, ראה בדת את סמל הסיגור והעריצות.

זה התבטא בחייו הפרטיים. בצוואתו התיר לשרוף את גופתו. את בנו, ערי, חניך ברוח אנטי-דתית קיצונית.

באחד ממאמריו החשובים ביותר התנגד בחריפות לרעיון שהמדינה היהודית בארץ-ישראל תהיה "מיוזרחית", תוך כדי כך גם שלל לחלוטין את גישתם של היהודים-מיוזרח. מעל לכל התנגד למיזרח מפני שאין בו הפרדה בין הדת והמדינה. בעיניו, כמו בעיני הרצל ומכס נורדאו, היתה הפרדה הדת מן המדינה נכס חיוני של התרבות הערבית המודרנית.

אך כפוליטיקאי, הוא התפשר. כמו הרצל לפניו. כמו בנגוריון אחריו. כאשר הקים את ההסתדרות הציונית החדשה, פתח פתח לדתיים הלאומיים. פה ושם גם הכניס לניסוחיו הפוליטיים כמה מליצות פסכרדיות.

אילו ראה היום מה מתרחש במדינה, היה נחרד. הוא ניבא שיהיו במדינה גנבים יהודיים וזונות יהודיות, אך הוא בודאי לא תיאר לעצמו שישתלטו בה חרדים, בעזרת תלמידיו-רכיכול.

מי שרצה, יכול למצוא בכתיבתו ז'בוטינסקי אסמכתות בש"פ לגישה יזנית אקטואלית.

קודם כל, כמובן, המובאה המפורסמת משירו "שתי גדות לירדן". ז'בוטינסקי כתב: "שם ירווה לו משפע, מאושר / בן ערב, בנגצרת ובני... משמע: מדינה דמוקרטית חילונית, כפי שרגל בה אש"ף כשלב מסויים.

אני זוכר את הרגע שבו נודע לי על מותו של זאב ז'בוטינסקי לפני 47 שנים, כאילו זה קרה אתמול.

הייתי בדרכי הביתה, אחרי העבודה. הייתי נער, וגרתי בשכור נת-פלורנטין, בדרום תל-אביב.

ברחוב הרצל שמעתי צעקות של מוכר-עיתונים. הוא הכריז על גליון מיוחד של עיתון. ז'בוטינסקי נפטר.

כרעם ביום כהיר, הייתי המום.

כאופן אינסטינקטיבי מיהרתי למצודת-זאב. המצודה, אז מיכנה-ביטון בן קומה אחת, היתה מקום-הכינוס של בית-ר.

מעולם לא הייתי בית-ר. הייתי אז איש האירגון הצבאי הלאומי (לא קראנו לזה אז"ל), ואנשי-האירגון התייחסו לכית-רים כבזז מסויים. אנהנו היינו החיילים האמיתיים, אנשי המחזרת, ואילו הכית-רים רק שיחקו בחיילים. כך הרגשנו.

אך לאירגון היו רק מקומות-כינוס מחתרתיים, כנתיסספר שונים בעיר. רק מצודת-זאב היתה מקום-כינוס גלוי. לכן מיהרתי.

אחרים הרגישו כמוני. רבים מאנשי האירגון התקבצו בשולי המיגרש, שבו נערך מיסדר של בית-ר. שמעתי את פקודת-היום המפורסמת של דוד רוזאל, "ביגון קודר ובאבל תהומי..." (אני מצטט לפי הזיכרון).

הבטנו לפי הזיכרון. היינו כילדים אבודים. אבא מת.

מעולם לא ראיתי את זאב ז'בוטינסקי. גדלתי בארץ, והוא היה בנכר. אך מעולם לא רחשתי אמון כה מוחלט למנהיג פוליטי כלשהו, כפי שרחשתי לו.

הייתי משועבר לו בלב ובנפש.

אני מנסה להסביר לעצמי מדוע, ואיני יודע בביטחה.

זה היה, כמובן, גם עניין של גיל. הייתי בן 14 כאשר הוקסמתי על-ידו, ובן 16 כאשר מת. שתי שנים, שבהן נוטה נער לחפש מנהיג ותורה, משהו שאפשר לתת בו אמון עיוור.

אך זהו רק חלק מן ההסבר. ז'בוטינסקי הקסים אותי, פשוטו כמשמעו. לא היתה טלוויזיה, הוא לא דיבר ברדיו של ממשלת-פלשתינה, והוא לא נחב בגופו. הושפעת ממנו רק באמצעות המילה הכתובה.

מדי שבוע הופיע מאמרו במקום הקבוע ביומון המשקיף. היכיתי לו במשך כל השבוע. קריאתו היתה חגיגה אינטלקטוראלית.

אומרים שז'בוטינסקי היה אמן-הכתיבה. מה פירוש הדבר? הארץ מלאה כיום ב"אמני-כתיבה", ולכל אחד מהם מאניירה משלו. מרוב מאניירות אי-אפשר לקרוא את דבריהם. אין שמים לב מה הם כותבים, אלא רק ארץ הם כותבים.

אם ישאלונו מה היה סיגנונו המיוחד של ז'בוטינסקי, לא ארע להשיב. לא שמתי לב לסיגנון, שמתי לב לתוכן.

הסיגנון היה כה מושלם, עד כי לא הורגש כלל. כשם שגבר אינו שם לב לשימלה מושלמת. הוא יאמר: "איזו אשה יפה!" ולא "איזו שימלה יפה!"

ז'בוטינסקי לא כתב רק על פוליטיקה. הוא כתב על הכל. אני זוכר כמה ממאמריו אחרי קרוב ל-50 שנה. למשל: בדרכו האחרונה לארצות-הברית (שם מת) כתב באוניה ביקורת על כמה ספרים שקרא בים. אני זוכר את הביקורת ואת הספרים.

ז'בוטינסקי כתב בפשטות, בהגיון צלול. (סיפרו שפעם כתב למישהו: "סלח לי על ששאלתי לך מיכתב אויך. לא היה לי זמן לכתוב לך מיכתב קצר".)

הוא הקסים בכוח אישיותו, הגיונו, פשטותו.

אני שואל את עצמי אם השפיע גם על סיגנוני שלי. אני מניח שכן. לפחות באופן תתי-הכרתי.

כאשר מת, הסתיים פרק בחיי. כמה שבועות לפני כן פרץ הפילוג הגדול באירגון, בין מתנהדרויאל ומתנהדרשטרן, ונהרס הכלי שכל חייו קודש לו. ביום מותו של ז'בוטינסקי אמרנו איש לרעהו: "הפילוג שבר את ליבנו. ימח שם של המפגלים!"

שכירת האירגון ומות ז'בוטינסקי "שיחררו" אותי. מעולם לא נתתי, מאז, אמון מלא כפוליטיקאי כלשהו, וגם לא באירגון כלשהו. הייתי חופשי לחפש לי את רכתי שלי.

בחמש-שש השנים שלאחר מכן גיבשתי לי את השקפת-עולמי, שהיתה רחוקה מאוד מתורתו של ז'בוטינסקי, מבחינת התפיסה החברתית ומבחינת התפיסה הלאומית.

אך נדמה לי ששנאור בי כמה זרעים שזרע ז'בוטינסקי, והם יישארו בי תמיד.

יום, במבט ארוך לאחור, קל להבחין כטעויות ובסתירות רבות של ז'בוטינסקי.

הוא התנגד להגנת תל-חי, ורק אחרי נפילת יוסף טרומפלדרר אימץ אותו כסמל.

הוא לא האמין באירגון-הגנה עברי עצמאי, ורגל בהקמת לגיון יהודי צבא המנדאט.

הוא הסכים להפרדת עבריידיה מן הארץ, ורק אחר-מעשה הפך את הרוויזיה על כר לדיגלו הפוליטי.

מתי ישוב השר לשולחן הממשלה ומי הקולנוען ששמע בטלוויזיה על מותו

שניצר. כשהוא כועס וזועם, אמר שלא הגינו לו להכניס את המי כונית בשערי האוניברסיטה, ור לכן הוא עוזב את המקום. הפי צרות ונסיונות השיכנוע לא עלו יפה. הוא הודיע שזו הפעם האחרונה שהוא מגיע לאוניברסיטה זו.

■ הפסלת **אילנה גור** נזכרה כיצד ביקש אחיה, מנתח הלב **דני גור**, להרשים אותה כשהיה סטודנט לרפואה. באחד הימים הודיע לה בתרועה רבה שקנה אופנוע. זה היה בימיו עתיק, שרכש בפרוטות. אולם עוד לפני שאילנה באה לבקר, שבק האופנוע חיים לכל חי. אז הודיע גור, שהיה תברואן בשירות האו"ם במזרח הרחוק, שהוא בא לביקור בארץ. דני חשש שמא יחשוב האב שהוא ביזבז את הכסף הרל ששלח לו ללימודים ברכישת אופנוע, ועל כן פירק את האופנוע וקבר את חלקיו בחצר. אולם האב גילה את כמותה תקופה מימן גור את לימודיו גם בעבודה כצלם. הוא צילם אירועים, פיתח את הת-

נתן **אקסלרוד**, על הסרטים שצילם בימי המנדט. זה היה ראיון מרתק, אך לא פחות מרתק היה מה שקדם לו. בתוכנית הראשונה בסדרה זו ריאיון מנור את נשיא-המדינה, **חיים הר"ל צ'וג**. במהלך התוכנית הקרין סרטיומן, שבו נראה אביו של המראיון, **אייזיק הלוי הר"ל צ'וג**, מגיע לארץ כדי לקבל על עצמו את כהונת הרב הראשי האשכנזי. מנור העיר כי את הסרט צילם נתן אקסלרוד המנחה. אחרי התוכנית טיפף אקסלרוד לטלוויזיה והודיע, בצניעות, שהוא חי מאוד. כפיצוי על כך הוזמן אותו מנור לתוכנית משלו. הרבר מזכיר את הידיעה על מותו של הסופר **מאירק טוויין** ששודרה עליידי הסוכן ג'ורג' אסוויטד פרס. טוויין, ששהה באירופה, השיב במיברק: "הידיעה על מותי היתה הגזמה". הר"ל לסיפרות **נורית גרין**, אשתו של **עמוס קינן**, נסעה השבוע לברלין כדי להשיג תתף בקונגרס בינלאומי על נושאים סיפוריים. היא לקחה עימה גם את בתה הבכורה,

חבוק, החליפו כמה מילים ו הצלם הנציח את האירוע. ■ **רפי הוכמן**, ראש העיר הצעיר של אילת, המרבה לבקר בתל-אביב לרגל עיסוקיו, פתר את בעיות התנועה הקשות בתל-אביב בדרך מקורית. כשדחיד בתל אביב, אליו הוא מגיע כטיסת ארקיע מאילת, ממתין לו הקטנוע שרכש במיוחד למי טרה של ניידתו בתל-אביב.

דידי מנזר. בעבר עקץ מנזר את קופמן וטען כי סיגנונו הוא "שפת-עגלונים". עכשיו התפייס סו השניים, וקופמן אף הבטיח לכבד בנוכחותו את חתונת בתו של מנזר, שתיערך בקרוב. ■ אורח אחר בחג המצרי היה שגריר ישראל במצרים, **משה ששון**. השגריר, שהגיע לחופ-שתי-מולדת, סבב עם בתו כחור-לתי-עניים **אורנה תמור**, ש-

היום החמישי לא היה יומן הגדול של השר-בליתיק **יצחק מזרעלי**. כל האורחים המכובדים במסיבת יום-המהפכה המצרי התקבלו בתרועות-חצוצרה, וכך רזו הכריז על שמם ותוארם. מש הגיע מודעי עם אשתו ובתו זכה גם הוא בתרועות-חצוצרה, אך הכרוז הכריז על "חבריה-הכנסת יצחק מודעי". באותו היום פורסם מיכתב של קורא, באחד העי-

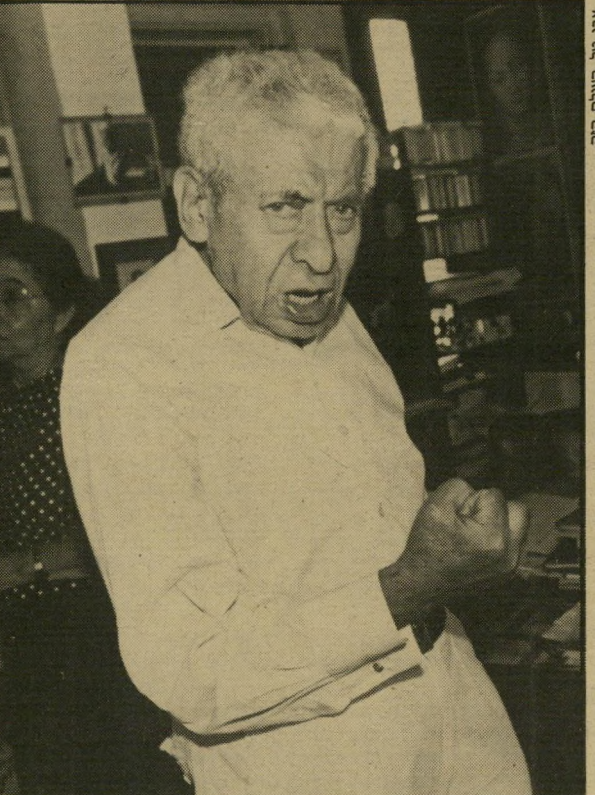

רחל אבנר, העולם הזה

שלא נראתה כמעט בכסית בשנים האחרונות, התגייסה והגישה לאורחים הוותיקים, שהצטופפו ביום השישי האחרון בקפה. כדי להפגין את נאמנותם למקום ולמישפחה אחרי מותו של הבעל. כמה מן האורחים הזינו שולחן אל הספסל העירוני שמול הקפה ברחוב דיזינגוף. וישבו סביבו. ביניהם (למטה): שמוליק קראוס, כוכבי שמש, המשורר יבי המשורר יענקלה רוטבליט, שניסה לקרר את עצמו בעזרת מניפה. אף שקשה היה לאורחים להתרגל להיעדרו של משה איש-כסית, שהכל רגילים היו לראותו יושב מאחורי שולחן הקופה, עשו מאמץ להמשיך בחיים כרגיל.

רחל אבנר, העולם הזה

צבי טל, העולם הזה

היה אחד מאורחי-הכבוד במסיבה שערכה בקי פרייטשטדט, היועצת האישית של שימעון פרס לענייני תרבות. כוכבת המסיבה היתה הסופרת יהודית הנדל, שסיפרה 12 יום בפולין הרשים עמוקות את המשורר ישורון, שקרא לה פואמה בשם יהודית, שחברה על-ידו, כהקדשה אישית עבורה. אחרי קריאת הפואמה ישב המשורר והתכבד במנות גדושות של אוכל פולני, שהוכן עבור האירוע. פיטר פרייטשטדט י"ד איגוד הבימאים בקולנוע ובטלוויזיה, סיפר לישורון על סידרת התוכניות החדשה שהוא מפיץ. ישורון איגורף את כף ידו לאות הסכמה.

מנות לכדו ומכר את התצלור מים. ■ בעל המיטבאה **יעקב טל** חגג ביום הראשון את כרי המיצוה של בני-בכורו. רבים ממוזמניו של טל לא כלי-כך הבינו את ההזמנה שהגיעה לביתם: הזמנה מהורדת הכתובה מצידה האחד כאנגלית ומצידה השני — בחרוים עבריים. מרוב תיחכום והידור, כמעט הפסיד טל כמה מאורחיו, כמלחן דיפ-לומט, שלא יכלו לפענח את הי-כתוב. ■ החום הכבד לא ימנע מהי-פסלת הבינלאומית **אנליה מגן**

אגב, הוכמן הוא ראש העיר היחיד בארץ הרכוב על קטנוע. ■ **בעוד שאוליבר נורת'**, וז'ון פוינדקסטר והבאים אחיהם מוזיעים מול זרקורי הטל-וויזיה בוועדת-החקירה המיוחדת החוקרת את פרשת איראן, נסע אישה-עסקים **יעקב נימרוזי** לביתו בלונדון. ■ **אהוד מנור** ריאיון בטל-וויזיה את איש-הקולנוע הוותיק,

אותה הציג בגאווה כמישפטנית. בעתיד הקרוב יבקר ששון בתדירות גבוהה בארץ, עקב סיבות אישיות. ■ כמסיבה פנה אחד הצלמים **לשימעון פרס** ואמר לו: "אני רוצה לצלם..." הוא לא הספיק לגמור את המישפט, ופרס ענה לו: "אותי עם תמי כרעמי". הדוגמנית, ששמעה את הנאמר, התקרבה לפרס. השניים התי-

תונים, ששאל: "מתי ישוב מודעי לכהן בממשלה?" ■ יושב-ראש סיעת-הליכוד בכנסת, **חיים קרמון**, סבב בין ההמונים הווללים במסיבה. מש סיים ללחץ ידיים, גילה כי נותר רעב. פירווי-אוכל לא הגיע לפיו. קופמן ואשתו **חנה** עצרו בדרום הביתה כמיסערה בתחנת-רדלם והשביעו את רעבונם. בעוד הם סוערים, ניגש אליהם בעל-הטור

ציון צמירי, העולם הזה

ציון צמירי, העולם הזה

שימעון פרס כמה אוהלים בדוויים ולידם שני גמלים. פרס ניגש אל אחד הגמלים. ליטף את ראשו והרגיע את החיה העצבנית. שהסכימה להצטלם בחברתו. פרס היה במצב־רוח מרומם כי במשך כל הערב הצטופפו האורחים סביבו, בעוד שיצחק שמיר היה בודד בקרב ההמון.

ציון צמירי, העולם הזה

רחל אבנר, העולם הזה

קרני רובין ז'בוטינסקי היתה המחוננת הראי שית בהקרנת־בכורה של הסרט התיעודי־למחצה על סבה, זאב ז'בוטינסקי, חיים בסער.

הה בקיבוץ כשלושה חודשים בהיותו סטודנט, לפני 25 שנה, והקשר שלו עם ישראל היה אחד הגורמים להבאת המחזה לישראל.

■ **הצירת מרים ברני דהאט** עשתה כאחרונה הסכה מיקצועית, ועברה מצויר להגי חיה רוחנית. לטענתה היא ניחנה בכוחות המאפשרים לה ללגלות להם את הדרך הנכונה למיצי הפוטנציאל האישי. חבי ריה וירידיה מתחלקים לשני מחנות — אלה טוענים שהיא מרמיית ומייחסת לעצמה תכונות רוחניות שונות, ואלה גורסים שהיא ניחנה בכוחות רוחניים מרשימים.

■ **אישהעסקים והפלייבוי רפי שאולי** מנהל רומאן ארוך עם מלכת־היופי לשעבר חווה לוי. הוג אף התגורר במשך חודשים בביתה של חווה. שאולי רכש השבוע דירה חדשה בכיכר־מרדינה, ומתכנן הסתערוט מחודשת על חייה־לילה של תל־אביב.

■ **„מר־עולם” אישהשרי רים המצרי מוחמד מקאווי**, יגיע לארץ בעוד חודש כאורח של תערוכה בענף המזון. מקאווי מתכוון להקים בארץ מועדון־מעריצים שישא את שמו, ומצי

להציג פסל מקרה, שיוקם בעוד ימים אחרים באזור ירושלים. מגן, המתגוררת בסן־פרנציסקו, עובדת בשיתוף עם מוסדות האו"ם, ומכינה פסלים מקרה המסופק לה על־ידי מדינות החברות באו"ם. מגן נבחרה לייצג את מוסדות האו"ם באולימפיאדת סיאול ובאקספו 88 בי אוסטרליה. בימים אלה היא נפגשה עם בעלה־לשעבר, התכשיטן והמוסיקאי אלי מגן, והי שניים חגגו את הבתי־מיצווה של בתם, **בתיאל**.

■ **הנסיכה עליה עלי האן**, שהיתה אשתו של עלי האן, כני רודו של **אגא האן**, המנהיג הקודם של הכת המוסלמית הישמעאליית, שהתפרסם כני־שואיו לכוכבת ההוליוודית ריטה הייורד, נמצאת בארץ כאשר יחסי־הציבור של מופע האימים של רוקי הנסיכה ספירה שריציארד או־בריאן, שכתב והפיק את המחזה, עסוק כעת בכתיבת מחזה חדש, שייקרא סינדרלה רוק, ושהיא נמצאת במשאומתן להבאת לייזה מינלי ודייזי בראי לסיבוב הופעות בישראל.

■ **עור־הדין והמפיק־ספר על של הרוקי הורור שאו צירלם דיקאן**, נסע לביקור קצר בקיבוץ ירחנה. ריקאן שי

היר שזוהי תרומתו למען השלום בין העמים.

■ **אחד המפתיע עריין אני שים** הוא אישהעסקים הצעיר דני פרומצ'נקו. הוא מוצא לעצמו עיסוקים מיוחדים ויוצא־אירופן, אחרי יציאתו ממיפעל־השוקולד המישפחתי עלית עבר למירוצי־המכוניות באשקלון. עתה הוא תורר לתחום חדש לגביו: ניהול מועדון־לילה וריס־קוטק המיועד לצעירים. את הנד הול בפועל הוא משאר לאחיו הצעיר, גיל בסרב, מלחין ומר מתחיל. שני האחים נולדו לאר תה אם אך לאכות שונים, ולכן הם נושאים שמות־מישפחה שר נים.

■ **השחקנית אירית פרנק** מתחנת, אך בניגוד לנישואיה הקודמים לעורך־הדין שימחה זיל, שנערכו כרת־זכרין, היא תינשא בנישואין אורחיים, כי בעלה הנוכחי כהן, והיא גרושה. אירית מאוהבת ואופטימית, ולא תאפשר לרבנות לקלקל לה את הנישואין.

דסנה ברק
וזדרה אודליאב

ציון צמירי, העולם הזה

הונן טל חגג השבוע את הברי־מיצווה שלו. אביו, יעקב טל, בעל המיסבאה בתל־אביב, הזמין מאות אורחים והציג למניהם את כוח בנו בן ה־13 במישחק של הורדת־ידיים.

**מדוע החליטה
הפדקליטות להגיש
כתב אישום נגד
יריביו ולא נגדו?**

**האם עבר אמנון
רובינשטיין עבירה
פלילית על ידי עסקים
אסורים בבורסה?**

מדוע לא

הואשם העשר?

יגאל לביב מדווח על חקירתו של שר העומד מעל לכל חשד

שאף אחד מבני הממשלה הקרובה לא הומין ניירות ערך בהנפקה, ושגם לא ידוע לו ביחס לקרובים אחרים, הצהיר אביו את ההיפך: שבניו של אמנון, טל וניר, הזמינו מניות.

איך זה נעשה?
15 בינוי 1984 כתבה רוני רובינשטיין — אשתו של אמנון — לחברת כרוקרים (החברה המרכזית לניירות ערך) והטילה עליה לקנות את המניות הבאות:

● עבור בתה טל — 37,500 יחידות.
● עבור בנה ניר — 37,500 יחידות.
● עבור אילנה ויינשטיין, המותו של גיסה גיורא — 75,000 יחידות.

המישפחה הקרובה (אהרון, גיורא, והם) אך אינם יודעים ביחס לקרובים אחרים.
לפי ניסוח הפרוטוקול ברור כי חת הציג לאמנון ולרוני שתי שאלות, כזו אחר זו, כדי לוודא את התשובות, פעם בצורה שלילית ופעם בצורה חיובית.

משמעות התשובה הזאת היא חד-משמעית: אף אחד מהם מישפחה הקרובה של אמנון רר רובינשטיין לא הזמין מניות. לפי כל הגדרה אפשרית, מושג זה כולל גם את בניו, טל וניר.

כמה חודשים לאחר מכן הגיש אביו של אמנון, הקבלן אהרון רובינשטיין, תצהיר בבית הדין המחוזי בתל א"י כי: תצהיר זה הוגש כמיסגרת תביעה

בראשית היתה ההלשנה. היה זה פרק נוסף בסדרת דא" לאס הישראלית, שבה מככת מישפחת יואינג הישראלית — מישפחת רובינשטיין.

ב-1984 הוציאה חברת רובינשטיין הנפקה של מניות לציבור. החברה, ש" היתה עד אז מישפחתית והיתה שייכת לשני האחים אהרון ואברהם רובינשטיין ובני מישפחותיהם, התחייבה כי תשקיף, כי בעלי מניות בחברה לא יזמינו מניות בהנפקה.

כלומר: אף אחד מבניו שתי המישפחות לא יזמין ולא יקנה מניות בשוק.

להתחייבות זו היו סיבות טובות. באותו זמן כבר היה נטוש הקרב בין שני הפלגים של מישפחת רובינשטיין (ראה דיאגרמה) על השליטה בחברה, וקל היה לנחש כי בהיעדר התחייבות כזאת ינסה כל אחד משני הפלגים להשתמש במניות החדשות, כדי להשיג תלט על החברה.

הבורסה מעוניינת כי בכל חברה הרשומה בבורסה יהיו מירב המניות בידי הציבור הרחב. אין היא רוצה שכל המניות יהיו מרוכזות בידי חוג קטן של בעלים, כדי שאלה לא יוכלו לשחק במניות כאוות נפשם. ובעיקר: כדי שלא יוכלו להשתמש במניות כדי להעביר לעצמם רווחים מופלגים על ידי מכירתן בשער גבוה מלאכותי וקנייתן מחיר נמוך — כל זה מדי בלי לשלם אף אגורה אחת של מס.

ההלשנה טענה שמישפחתו של אברהם רובינשטיין קנתה מניות, בניגוד להתחייבות זו, באמצעות אנשיקש: יוסי ריי גר, אברהם פילץ ואחרים.

סביר להניח כי את ההלשנה שיגר מישהו מן המחנה היריב: מישפחתו של אהרון רובינשטיין, שאיברה עור קודם לכן את השליטה בחברת הענק (ראה מיסגרת).

ההלשנה הגיעה למוסד המוסמך — הבורסה לניירות ערך בתל אביב. יו"ר הבורסה, הר"ר מאיר חת (כיום מועצת המנהלים של בנק לאומי), ניהל את החקירה וגבה בעצמו את העדויות. הוא הזמין את כל בני המשפחה (משני המחנות) ותיחקר אותם.

„אף אחד לא!“

כמה שבועות אחרי ההנפקה, ב-20 באוגוסט 1984, יתחקר מאיר חת את השר אמנון רובינשטיין, ורשם במו ידיו את הפרוטוקול.

בחקירה נכחה אשתו של השר, עורי כתידין רוני רובינשטיין, העובדת כי יועצת המישפחת של החברה, היא גם החוקה במניותיו של אמנון רובינשטיין, שהעביר לה את מניותיו כאשר התמנה כשר, כך התמלא — לפחות פרמאלית — כללי ועדת אשר, האוסר רים על שרים לנהל עסקים פרטיים.

כתשובה לשאלות חת, העידו אמנון ורוני רובינשטיין (כפי שגרשם בפריד טוקול בגוף שלישי): „לא ידוע להם על קרובי מישפחה בעלי עניין, שהזמינו ניירות ערך בהנפקה. ידוע להם שלא נעשתה פעולה כזאת במיסגרת

אמנון רובינשטיין ואשתו רוני „אני חשוב...“

אהרון רובינשטיין ורוני „אני כבר לא הייתי...“

טל רובינשטיין „בשיחה כמעט לא השתתפתי...“

הרקע: הקרב על השליטה

חברת הבנייה רובינשטיין ושות קיימת מאז 1931, והיתה חברת הבנייה הפרטית הגדולה בישראל. החל בתחילת 1975 החזיקו שלושת בניו של אהרון רובינשטיין — מרדכי, אמנון וגיורא — 60% ממניות החברה. באמצעות חברת אחזקות מישפחתית ושמה מג"א, כל אחד משלושת הבנים החזיק ישירות ב-5% נוספים של המניות. הבנים גם רשמו חלק ממניותיהם על שם בניהם. מישפחת אברהם רובינשטיין, אחיו של אהרון, החזיקה ביתר המניות. באמצעות חברת אחזקות מישפחתית ושמה ינ"ר (ראשי תיבות השמות של בני אברהם — יואב, נורית ורמי). במאי 1984 נחתם הסכם, שלפיו מנתק מרדכי את עצמו מהחברה, ויקבל משני אחיו 13.5% ממניות רובינשטיין, המחזקות באמצעות חברת מג"א. אחרי ההסכם היתה חלוקת המניות כך: גיורא ואמנון (שכבר היה שר, ועל כן נרשמו המניות על שם אשתו, רוני) — 61.5%, מרדכי — 13.5%, ומישפחתו של אברהם — 25%. במאי 1984 פירסמה החברה תשקיף, שבו הציעה לציבור 25% ממניותיה, ולכן ירד חלקם של כל הבעלים כך: גיורא ואמנון 46.15%, מרדכי 10.1%, אברהם 18.75%. ב-9 בדצמבר 1984 מכר מרדכי את מניותו לדודו אברהם, ואחרי ההנפקה התברר כי אנשי העסקים יוסף רייגר ואברהם פילץ הצליחו לרכוש 15% מהמניות, ואילו אברהם אסף עוד 7% וחזר להחזיק 25%. מישפחות גיורא ואמנון, שרצו לרכוש 5% כדי להגיע לרוב של 51%, לא הצליחו בכך, והרוב בחברה עבר לאברהם, בתמיכת רייגר ופילץ. כעבור כמה חודשים מכרו גיורא ואמנון את חלקם בחברה ליתר בעלי המניות, תמורת 18 מיליון דולר. כיום שייכת החברה לאברהם רובינשטיין (70%), ליוסי רייגר ולאברהם פילץ (30%).

בעלותם של שלושת בני מישפחה אלה על המניות שהוזמנו בשמם היא קלושה למדי.

כי עוד באותו היום עצמו הוחתמו השלושה ביחד על יי פרייכות משותף, שייפה את כר השר של רוני רובינשטיין, אשתו של אמנון, לפעול בשמם בכל הניגע למשיבת כספים.

איך שולם עבור 150 אלף היחידות האלה, בסך כולל של 132 מיליון שקל (כ-750 אלף דולר, לפי השער של אז)? התשלום נעשה באמצעות צ'ק בחתימת אהרון רובינשטיין, אביו של השר אמנון רובינשטיין.

הנה כי כן, אלה העובדות:

אורחית, הקשורה בכיסוכים המישי פחתים.

בתצהיר זה קבע אהרון: „מ"ו, נכון הדבר כי במיסגרת ההנפקה הזמינו נכדיי הבגורים, טל וניר, וגברת ויינשטיין, שייפה את כר המותו של גיורא, שאינם בעלי עניין בחברה רובינשטיין, מני יות בסך כולל, המהווה 5% מדי הווד המניות של חברת רובינשטיין.“

הזמנה, יפוי כוח, צ'ק

מסתבר על כן, שבכעור שהשר אמנון רובינשטיין הצהיר בחקירה

י רובינשטיין
עורכת דין

15.6.84

לכבוד
החברה המרכזית לניירות ערך
לילינגבלוט 25
תל-אביב

א"נ

נא לרכוש עבור החשבונות הבאים ניירות ערך מן ההנפקה של רובינשטיין וטוח' כדלהלן:

יחידות ע"ש טל רובינשטיין	37,500
יחידות ע"ש ניר רובינשטיין	37,500
יחידות ע"ש אילנה רובינשטיין	25,000
יחידות כספרים כולל טל 132,000 שקל	150,000

החברה הכספית חופקר בחשבונכם בבנק המזרחי ביום 17.6.84. נא לנצל 20% מסכום זה לצורך ההוצאה ולהפקיד היחידה כחפ"ס ליום אחד.

ככבוד רב,
רוני רובינשטיין

מיסמך ההזמנה של המניות
טל. ניר ואילנה

15.7.84

לכבוד
החברה המרכזית לניירות ערך כע"מ
רח' לילינגבלוט 25
תל-אביב

א"נ

הנדון: יפוי כח

אנו הח"מ, טל רובינשטיין, ניר רובינשטיין ואילנה רובינשטיין מיפים בזאת את כוחם של רוני רובינשטיין או גיורא רובינשטיין לפעול כשמו ובמקומו בכל הנוגע להערכת ומשיכת כספים מחשבונותינו אצלכם.

ככבוד רב,
טל רובינשטיין
ניר רובינשטיין
אילנה רובינשטיין

יפוי הכוח המשותף

אין קשר עם אילנה רובינשטיין...

תם ההנפקה, שלא יהיה די ביקוש למי ניות החברה. או הציע הבנק הלוואה של 1.5 מיליון דולר לכל פלגי מיש פחת רובינשטיין, כדי שישמשו בה לרכישת המניות בבורסה. אם הציבור לא ירכוש את כל ההנפקה. זה היה, כמובן, המרה בוטה של ההתחייבות בתשקיף — שבו נאסר הדבר בסירושו.

"אני לא בטוח..."

ה סרקליזות הסיקה את המסקנה הנכונה, ולא היססה להגיש כתבי אישום נגד המעורבים ברבר. באותו כתביאישום הואשמו אבר'הם רובינשטיין, בנו יואב ושני פקידים בכירים של בנק לאומי (אליהו שריט ויאיר פורים) כי ב'1 למאי 1984 הש' תתפו בישיבה במשרדי בנק לאומי. ובה הושג הסכם שלפיו ילווה הבנק למישפחות את הכסף לצורך רכישת המניות, בניגוד לתשקיף. **באותה פגישה בבנק לאומי נבחר גם אהרון רובינשטיין ובר' נר' השר אמנון רובינשטיין.** קודם כל, עצם נוכחותו של חבר'ה ממשלה בישיבה כזאת, לניהול עסקים פרטיים, מורה למדי. חברת-בניה גרר' לה כזאת מושפעת עליי החלטות ה' ממשלה, ויש כאן ניגוד-אינטרסים מובהק. בוודאי אין זה רגיל ששר בממ' שלה משתתף בישיבה בבנק, לניהול עסקים פרטיים. נראה כי רובינשטיין (המשך בעמוד 16)

רא) רצו להגיע לבעלות של 51% ממ' ניות החברה, והשתמשו בשמות של בני אמנון וחמות גיורא כדי לבצע את הר' כישו. בניגוד מוחלט להתחייבות כס' עיף 2.4 בתשקיף (בעלי מניות בחברה לא יזמינו מניות בהנפקה).

9 מיליון דולר

ה המשך הוא מוזר למדי. כ'18 ביוני 1987 הגישה פרקלי' טות מחות'ת-אביב כתביאישום נגד אברהם רובינשטיין ובנו יואב — המ' זנה היריב במישפחת רובינשטיין — וכו הם מואשמים כי קנו לעצמם מניות בניגוד לתשקיף, וכי זממו, יחד עם ריי גר ופיליץ, להשתלט על החברה. **לא הוגש שום כתביאישום נגד אהרון רובינשטיין ובנו אמנון, או נגד רוני ושני ילדיי הם, על אותו מעשה עצמו.** ההבדל היחיד בין שני המתנות הוא שאברהם ובניו הצליחו ואכן השתלטו על החברה, בעוד שאהרון ובניו נכשלו, ולא השיגו את המניות שהזמינו. כתור' צאה מכך איבדו את השליטה בחברה. **אומנם, האובדן הזה לא כאב בליבך לשר אמנון, כי עבור חל' קן קיבל סכום של תישעה מיל' ו'ן דולר — סכום נאה לאדם ש' גם חויץ מזה אינו אביון. (תיש' עה מיליון נוספים שולמו לאחיו גיורא.)** בזה לא נגמרו הדברים המזורים כפי' רשה זו. לפני ההנפקה חשש בנק לאומי, ח'...

ובהמשך: „לא יודע פרטים על כריי שות על-שם גברת ויינשטיין. זה לא היה קשור בעניין שלנו.“
עדות זו מאלפת מכמה בחינות:
השר רובינשטיין מודה בה כי ידע על הזמנת המניות לילדיו, כאשר נחקר על-ידי מי' איר חת. כלומר: שהעלים ממנו מידע חיוני, במיקרה הטוב בוד' תר. במיקרה הרע ביותר, לא א' מר' אמת.
כאומרו כי להזמנת המניות עבור אילנה ויינשטיין לא היה קשר עם הזמנת המניות לבניו, הוא לא אמר אמת. ההזמנה עבור טל ניר רובינ' שטיין ועבור אילנה ויינשטיין נעשתה במיכתב אחד. שלושתם חתמו ביחד, כאותו היום, על יפוי-כוח משותף, חתימה ליד חתימה. עבור ההזמנה של שלושתם שולם צ'ק אחד של אביו.
הנימוק כאילו הזמנו המניות מפני שזה היה עסק טוב לילדים, הוא אמתלה שקופה. האמת היא, כמובן מא' ליו, כי אמנון (יחד עם אביו ואחיו גיור

ממנו מידע מרשיע? האם קיבלה על עצמה את כל האחריות, כדי שבעלה יוכל לטעון בתוס'לב שלא ידע על מע' שיה, הנגודים התחייבות מפורשת כ' תשקיף?
אמנון רובינשטיין עצמו הס' ריך אפשרות זו.
ב'9 בינואר 1987 נחקר השר אמנון רובינשטיין בביתו על-ידי שי מיטל, חוקר הרשות לניירות-ערך. אחרי שה' בורסה גמרה לחקור כפרשה, הועבר ה' טיפול לרשות, שהיא המוסד האחראי להגשת תביעות פליליות על חוק ני' רות-הערך.
אמנון רובינשטיין הצהיר באוזני מיטל: „רוני אמרה לי, זמן קצר לפני ההקצאה, זמן קצר לפני פתיחת הח' תימות, שהיא תגיש הזמנות בשם שני ילדיי, ניר וטל, וגם עורר-הדין של ה' הנפקה, ושל הבנק, אמר שזה כסדר ... הרעיון היה שחושבים שתהיה הנפקת' חסר, והמניות טובות מאוד, ושכדאי לילדינו לרכוש אותם.“

● כל בני מישפחת רובינשטיין התחייבו רישמית שלא להזמין מניות מההנפקה.
● ביוני 1984 הזמינה רוני רובינ' שטיין, אשתו של אמנון רובינשטיין ומחזיקת המניות שלו, מיספר גדול של מניות עבור שני ילדיו של אמנון רובינשטיין.
● היא העבירה עבור המניות תש' לום בצורת צ'ק כחתימת אביו של אמנון רובינשטיין.
● היא החתימה אותם על יפוי-כוח לעצמה.
● חודשיים לאחר מכן, באר' גוסט 1984 הצהיר אמנון רובינ' שטיין, בנוכחות אשתו רוני רובינשטיין, שאיש מבני מיש' שחתו הקרובה לא הזמין מניות.
עסק טוב מאוד
אם רימתה רוני רובינשטיין, חלילה, את בעלה? האם העלימה

בנק המזרחי המאוחד UNITED BANK OF THE MIDDLE EAST

109-409-9109 - רח' אלנבי 113 תל-אביב

1601785

שלמו לבקורת כ/ת המזרחי המאוחד 3 אג' 261408 עם הה' המזרחי

PAY TO OR ORDER

132,000,000

17.6.84

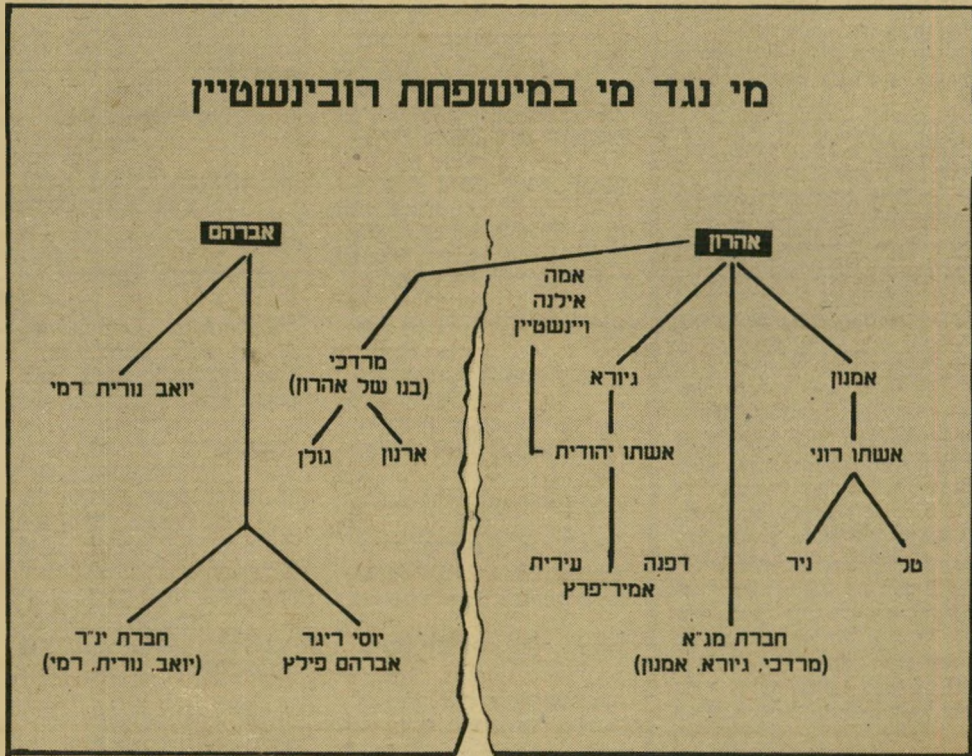
תאריך: 17.6.84

1601785 20109004 176950

הצ'ק של אהרון רובינשטיין שבו שולם עבור הזמנת המניות 750 אלף דולר

9. אי יטא איה לא קימי יואב ען להשטיין לילנה ען רובינשטיין. ידוע איה טא נטעה כזואל פ'ו גמקיה המלכא הקרנ' (אבר'הם, ניר וטל) אן אנה יאשיה גיאס ארנניה אמניה. אמניה לאמר א' מה קלמי המזמינים למחלוקה יחסר' איה ר' גא' יט'ן.

עדותו של אמנון רובינשטיין אצל מאיר חת ידוע להם שלא...

„תסתום את הפה, מזוהם!“ „את נבלה, צבועה!“ „מיאק מטומטם!“

„תשתוק, יא נאצי“

מדוע לא הואשם הערד?

(המשך מעמוד 15)

נהג כאן כפי שנהג השר ייגאל הורוביץ בעיסקי מישפחתו. (אמנון רובינשטיין אמר באחת העדויות שקיבל אישור ממבקר המדינה להשתתפותו במשפט ומתן המישפחת. לא ברור אם ניהול עסקים, דיון על הנפקות וכו' נכללים בהגדרה זו.)

אולם השאלה העיקרית היא: מדוע לא הוגש כתב-אישום גם נגד אמנון רובינשטיין ואביו, שהשתתפו באותה הפגישה עצמה, שבגללה הוגש כתב-אישום נגד יריביהם המישפחתיים ונגד סקירי הבנק?
אמנון רובינשטיין עצמו ניסה, בע"ר ותו, לגולל את האחריות מעל עצמו, בפסקים כגון: „אני חושב... אני מניח... אני לא בטוח... אבי אמר משהו כמו: שמענו, נלך, נדבר... העסק כולו לא היה אקטואלי... אני כבר לא הייתי מעורב בוא... אני בשיחה כמעט לא השתתפתי...“

אולם אמנון רובינשטיין, אז חבר הממשלה, הודה שהשתתף בפגישה שעליה הוגש כתב-אישום נגד אחרים. נגדו לא הוגש כתב-אישום.

„בשלב זה“

ב אותו כתב-אישום מואשמים אברהם ויואב רובינשטיין כי „רכי שו מניות מההנפקה, בממנם גורמים שונים, אשר הומינו עבורם את המניות, תוך הפרת האמור בתשקיף.“

בריוק אותן המילים עצמם נכונות לגבי פעולתם של אהרון רובינשטיין ורונן, אשתו של אמנון. הם „מימנו גורמים שרי נים“ (קרי: בניו של אמנון והגב"ר רת וינשטיין) אשר הזמינו עבורם את המניות, תוך הפרת האמור בתשקיף.

דובר רשות ניירות-הערך שהתבקש על-ידי העולם הזה להסביר מדוע לא הוגש כתב-אישום נגד מישפחת אהרון ואמנון, הגיב: „בהתאם לחובתה, ועל פי סידרייה-העבודה הנהוגים, מעביר רה רשות ניירות הערך לפרקליטות את כל חומרי-החקירה הנאסף על-ידיה, לשם בחינה והערכה לקראת אפשרות של הגשת כתב-אישום. לחומרי-החקירה זה מצורף סיכום לגבי מהות החשדות על העבירות-לכאורה, ועל זהות החשודים, וכן המלצה לגבי המשך הטיפול בידי הפרקליטות.“

גם במיקרה הנידון העבירה הרשות לפרקליטות את כל חומרי-החקירה שהצטבר בידיה, לרבות פקודות-הרכישה הקשורות להנפקה. כרגיל הביעה דעתה לגבי העבירות שנעברו לכאורה, וזהות של החשודים בכיצוע אותן העבירות.

„על פי הדין ההחלטת על פי אילו סעיפים להגיש כתב-אישום — אם בכלל — היתה ונשארה של הפרקליטות.“

„בשלב זה החליטה הפרקליטות להגיש כתב-אישום רק נגד החשודים ששמותיהם פורסמו בכתב-האישום שהוגש.“
הנוסח, שהוכתב לי מילה במילה, אחרי שיקול של שלושה ימים, מוכר בעד עצמו. מובן מתוכו שהרשות העבירה לפרקליטות גם את החומר המחדש שיד את אמנון רובינשטיין ובני מישפחתו. הרשות מטילה על הפרקליטות את האחריות לאי-הגשת האישום נגד אמנון ובני-מישפחתו. „בשלב זה“

יתכן כי נרמז באן ההחלטות אינה משלימה עם ההחלטת שלא להגיש אישום נגד אמנון רובינשטיין ומישפחתו, ומכאן הוגש על „בשלב זה“
אפשר רק לנחש מה הביא את הפרקליטות להחליטה שלא להאשים את השר-לשעבר אמנון רובינשטיין, מי שהיה בעבר דיקן הפקולטה למישרטים בתל-אביב.

הפרשה כולה יכולה היתה להוות נושא לניתוח בספרו המפורסם של הפרופסור אמנון רובינשטיין יסודות המישפט הקונסטיטוציוני — אילו היתה קורה לאחרים.

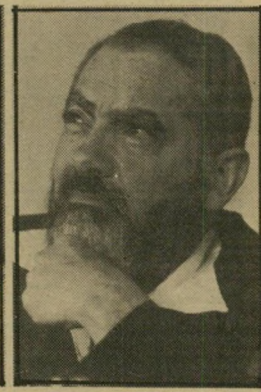
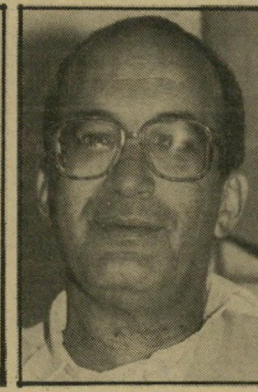
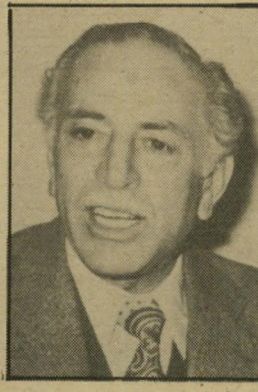
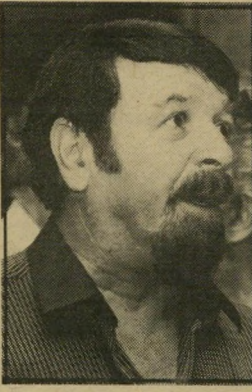
מלבנון:
כהנא למתי סלד: ימך שמך, כלב שכמוך! בוגר שכמוך, מטורף!
● 2 בינואר '84, הצעה לסדר-היום על מילחמת-הלבנון;
צירלי ביטון לכהנא: עלוב נפש, נאצי שכמוך!
אהרון הראל לכהנא: חלאה שכמוך!
אלעזר גרנות לכהנא: אתה סוג ב', אתה בררה!
● 5 ביולי '85, הצעה לסדר-היום על התבטאויותיו של ראש עיריית אוס-אליפחם נגד התנועה הקיבוצית:
תופיק זיאד למאיר כהנא-אבי רוב: אתה ידוע כגיוען מנקר-עיניים!
● 6 בנובמבר '84, הצעת-חוק-לה-ארכת תוקפן של תקנות-לשעת-חיר-רום:
צירלי ביטון לכהנא: אתה שקר רן.

בייש מערכניק:
שבח וויס לכהנא: גיוען ליצן!
● 5 בנובמבר '84, הצעה לסדר-היום על מילחמת-הלבנון:
יוסי שריד ליובל נאמן: מניאק מטומטם!
מאיר וילנר לרפאל איתן: מ' סית וגיוען שכמוך!
● 19 ביולי '85, הצעת-חוק-לאי-סור גידול חזיר:
רן כהן למאיר כהנא: אתה החזיר הכי גדול, חתיכת כהמה! אברהם כייצעו לכהנא: תשי

רן כהן לכהנא: חתיכת זוהמה, תסתום את הפה, מזוהם, מארגן פוגרו מים!
וילנר לאבירוב: אתה משקר! אתה מסית!
תופיק זיאד למיכאל איתן: אתם פחדנים!
כהנא ליוסי שריד: אתה חולה!
● 15 בינואר '85, הצעה לסדר-היום על איום בהחרמת בנקים וחרחבת מלון גניחמת בטבריה:
עדנה סולודר למאיר פרוש: אתה איש איכבוד!

כנסת יש סדר. באינדקס של השנה הראשונה של הכנסת ה-11, שהופיע זה עתה, יש רשימה מיוחדת של קללות וגידופים. הנה היא:
● 5 בדצמבר '84, הצעה לסדר-היום על דיכוי השיטנה על חיילי צה"ל:
רן כהן למאיר כהנא: זוהמה שכמוך! נגסטטר שכמוך!
יוסי שריד לכהנא: השרץ הזה: **כהנא לשריד:** מתיוון וגוי שכ' מוך!
● 29 במאי '85, הודעת הממשלה על שיחרור שבויי-צה"ל-במיסגרת עיס' קה עם אחמד ג'יבריל:
מאיר כהנא לשולמית אלוני: את פאשיסטית!
זיידאן עמישי לכהנא: אתה גיוען, פאשיסט, מטומטם! אתה רוצח!
● 12 בדצמבר '84, הצעה לסדר-היום על המניות הבנקאיות:

כך הם מדברים בננסת. האינדקס הרשמי מנציח את הדברים כולם

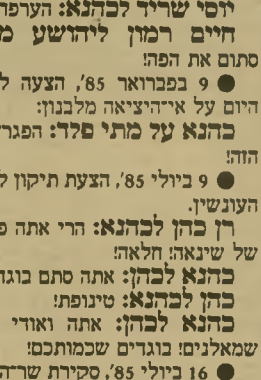
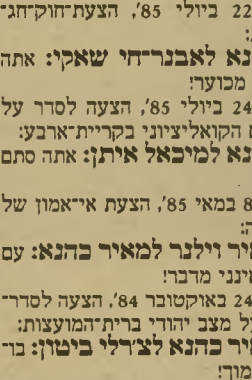
וויס
-גיוען, ליצן!

טובי
-אתה מיפלצת!

כהן
-החזיר הכי גדול!

שריד
-השרץ הזה!

כהנא
-מכוער ומשונה!

וויס
-גיוען, ליצן!

טובי
-אתה מיפלצת!

כהן
-החזיר הכי גדול!

שריד
-השרץ הזה!

כהנא
-מכוער ומשונה!

● 22 ביולי '85, הצעת-חוק-הג' המצות:
כהנא לאבנר-חי שאקי: אתה כל-כך מכוער!
● 24 ביולי '85, הצעה לסדר על ההסכם הקואליציוני בקריית-ארבע:
כהנא למיכאל איתן: אתה סתם מיסכן.
● 8 במאי '85, הצעת אי-אמון של התחיה:
מאיר וילנר למאיר כהנא: עם נאצי אינני מדבר!
● 24 באוקטובר '84, הצעה לסדר-היום על מצב יהודי ברית-המועצות:
מאיר כהנא לצירלי ביטון: בר גר שכמוך!
● 24 ביולי '85, הצעה לסדר-היום על שינוי במדיניות ברית-המועצות:
צירלי ביטון לחבריה-בכנסת: על-דבר-נפש שכמותכם!
תופיק טובי לעוזי לנדאו: מגולל שכמוך!
מאיר כהנא לתופיק טובי: ימך שמך! מי אתה?
מוחמד ותד לכהנא: המברבר הזה!
● 1 בינואר '85, הצעת-חוק-למני-עת גזענות ואפליה:
מאיר כהנא למאיר וילנר: בר בה סטליניסטית!
וילנר לכהנא: היטלר אחד קטן! **תופיק זיאד לכהנא:** תשתוק, זבל!
כהנא לזיאד: תשתוק, שונא יש-ראל!
זיאד לכהנא: בריון!
כהנא לוילנר: סטליניסט! קומר ניסט! עוכרי-ישראל! שונא-ישראל שכ' מוך!
ביטון לכהנא: שתוק, יא נאצי!

וילנר
-בובה סטאליניסטית!
תוק, ליצן!
עדנה סולודר לכהנא: חזיר אחד כבר מנסה להשתלט!
● 30 ביולי '85, הצעת חוק הרבנות הראשית:
רב שולנסקי למאיר וילנר: עוכר ישראל!
● 2 ביולי '85, הודעת הממשלה על התוכנית לייצוב המשק:
מאיר כהנא לממשלה: מטורף פים: מנהיגים שהוכו בסנזורים! כופרים ואפיקורסים, בורים ועמי-אראצות!
כהנא למרדכי בר-און: זירש-בסקי! קציין-סדום, מכוער ומשונה!
שר-האוצר יצחק מודעי ל-ישראל קיסר: משמיצן אחד!
● 12 בנובמבר '84, הצעת אי-אמון של הרשימה המתקדמת לשלום: **יצחק מודעי ליוסי שריד:** אתה לא „פריילנס“ בבית הזה!
שלה על ההחלטה לנסיה-הבשלים

גרנות
-אתה בררה!
שר הסנים יצחק סרין ליוסי שריד: אתה מסית! אתה מדיח! **שריד לפרץ:** אם אתה שרה-פנים, כך נראה הפנים שלנו!
● 6 בדצמבר '84, הצעה לסדר-היום על שריפת בתי-כנסת בירושלים: **חיים דרוקמן לשולמית אלון:** ניי את מאשימה, את חולה!
● 24 בדצמבר '84, הצעת חוק-שרות-הדת-היהודיים:
מרדכי בר-און לכהנא: אולי די כבר עם הטימטום הזה?
כהנא לבר-און: בר-און, תהנה מה גוי החתן שלך!
כהנא לאלוני: שונאת ישראל, שונאת דת, מתייוונת שכמותך!
● 24 בדצמבר '84, הודעת הממ' שלה על מינויי שרים:
יוסי שריד לכהנא: שתוק, מנוול!

כהנא לשריד: טרוריסט שמאלני!
● 13 במאי '85, הודעת הממשלה על המצב בלבנון:
כהנא לאלוני: את נבלה! צבועה! שונאת ישראל! טינפת שכמותך!
כהנא לאהרון נחמיאס: יושב ראש הישיבה, אתה גם בור!

יוסי שריד לכהנא: הערפר הזה: **חיים רמון ליהושע מצא:** סתום את הפה!
● 9 בפברואר '85, הצעה לסדר-היום על אי-היציאה מלבנון:
כהנא על מתי סלד: הפרגרהמת הזה!
● 9 ביולי '85, הצעת תיקון לחוק העונשין:
רן כהן לכהנא: הרי אתה פקעת של שינאה! חלאה!
כהנא לבקן: אתה סתם בוגר!
כהן לכהנא: טינפת!
כהנא לבקן: אתה ואודי אריב שמאלנים! בוגרים שכמותכם!
● 16 ביולי '85, סקירת שרה-מישי-טרה על פעילות משרדו:
אורה נמיר לכהנא: אני מתכיי שח לשתב איתך!
כהנא לנמיר: את כל-כך אנטי-שמית!
אברהם שפירא לזיידאן עמישי: אתה אלים יותר מכל שוטר!
● 13 בספטמבר '84, הצגת הממ' שלה:
כהנא לאלוני: שונאת רת! שונאת ישראל! צבועה!
תופיק טובי לכהנא: אתה חר להרוח! אתה מיפלצת!
● 30 באוקטובר '84, הצעה לסדר-היום על רצח בכרימין:
מאיר וילנר למאיר כהנא: קניבאל!
● 31 ביולי '85, הצעת-חוק-לתיקון הפקודה למניעת הטרור:
תופיק זיאד למאיר כהנא-אבי רוב: אתה מסולף, אתה מזויף!
אבירוב לזיאד: אתה טהור, אתה נקי-כפיים!
זיאד לכהנא: אתה גיוען מסית!
אבירוב לזיאד: על ראש הגנב בוער הכובע!
כהנא לגאולה כהן: את ערכי-רוב!
כהנא לאהרון נחמיאס: יושב ראש הישיבה, אתה גם בור!

רזנית אנטלר

פרי-לאנס נושא-חנית חופ' שי עיתונאי שאינו חבר במערכת מסויימת.

רמו לספרו של גורג אורוול, **חנות החיות**, שבו מתוארת זיקת-טורה של חזירים.

כהנא לשריד: טרוריסט שמאלני!
● 13 במאי '85, הודעת הממשלה על המצב בלבנון:
כהנא לאלוני: את נבלה! צבועה! שונאת ישראל! טינפת שכמותך!
כהנא לאהרון נחמיאס: יושב ראש הישיבה, אתה גם בור!

כהנא לאלוני: אתה גיוען מסית!
אבירוב לזיאד: על ראש הגנב בוער הכובע!
כהנא לגאולה כהן: את ערכי-רוב!
כהנא לאהרון נחמיאס: יושב ראש הישיבה, אתה גם בור!

ליילות קלבריה

אם איטליה דומה לרגל הנועטת בכדור (סיציליה), קלבריה היא החלק הקירמי של כף-הרגל. בשבוע שעבר דינרגתי את כף-הרגל. איטליה לא צחקה. היא כלל לא הרגישה בני הייתי כמו חידק ועוררי, הנוסע ברכבת של חידקים לאורך החלק התחתון של הבוהן הגדולה. היה לי הרבה זמן להרהר בלילות על קלבריה. איראפטר היה לישון. היה חם. חם מאוד.

כבר ברומא היה החום כבר מנשוא. מעלה אחת או שתיים יותר מאשר בתל-אביב, אך בלי רוחיים התל-אביבית. האוויר עמד והיה לו והביל. גם ביום, גם בלילה. האגדה אומרת שבאדמת הים-התיכון התפתח כמשך אלפי שנים סיגנון-בניה, המגן מפני החום. שטויות. בבתים האיטלקיים חם ומחניק יותר מאשר בחוץ. האיטלקים כיום למיזוג-האוויר. האימפריה הרומית התקיימה בלעדיו. כלילה מנסים לישון במאחורי חלונות פתוחים. בבוקר חודרת השמש הוורחת לחדרה-השינה.

קלבריה היה עומס-החום קצת פחות גרוע, במעלה אחת או שתיים. היתה קצת רוח מן הים. אבל בבתים היה חם מאוד. היה זמן לחשוב בלילות.

חשבתי על היסדה-תיכון. על הים. השמש. האקלים. והשפעת כל אלה על העמים ועל בנייה-הארס. בארצות-החום דורשת העבודה מאמץ גדול יותר. החום מפתה לבטלה. בקלבריה זה בולט מאוד. לעיתים נרמה ששום דבר אינו מתפקד, ואף אחד אינו עובד. הוונמתי לאירוע יפה — פסטיבל יסדה-תיכון, שנמשך כמה ימים. ככל ערב נערך סימפוזיון על בעיה יסדה-תיכונה (פוליטית, כלכלית, אקולוגית). לפניו ואחריו הוקרנו סרטים יסדה-תיכונים. הופיעו להקות יסדה-תיכונות. אני הוונמתי עליידי אחד ממוסדות הממשלה המחוזית להשתתף בריון על הבעיה הפלסטינית. האירוע כולו התקיים במין קומפלקס של אולמות וביתנים. השיך למחוז.

כשנחתתי בנמל-התעופה הקטן של רג'ירדי-קלבריה, בציפורן של הבוהן, המתין לי שם צעיר מטעם המארגנים. הוא לא הכיר אותי. לא היכרתי אותו. הוא לא שמע על האפשרות לנופף בשלט. אחרי שעה לקחתי מונית, והוא המשיך להמתין. במלון שחזר לדרוש את הזמננה. לא היה מקום. בסוף סדרו לי חדר. החשמל לא פעל בו. מצאו לי חדר אחר. במלון היה מיזוג-אוויר מרכזי. הוא לא פעל.

לא נורא. רג'יו היא עיר יפה, ובה שדרה ארוכה לאורך-הים. נמל קטן, ארמונות. כפאק שבו אמור היה האירוע להתקיים, לא היה שילוט. חיפשתי את המארגנים. איש לא ידע היכן הם. נסעתי מאות מטרים אנה ואנה. בחום הלוהט.

אמר לי שאין צורך לדייק לריון. זה לא יתחיל בומן. זה אף פעם לא מתחיל בומן. אבל האנשים היו נחמדים מאין כמוהם. יחד עם כמה צעירים וצעירות הקשורים איכשהו לאירוע — לא גיליתי איך ובמה — אכלתי במקום ארוחת-צהריים טובה, ספאגטי עם חסילונים ויין שוחחנו. היכרנו אף את רעהו. צעירה יפהפיה שאביה גרמני ואמה איטלקיה, שנראתה כאיטלקיה מושלמת ושיורבה גרמנית מושלמת. פסל אוסטרי צעיר, שנתקע בעיירה הסמוכה זה כמה שנים, ושאירכ את הקשר עם העולם ועם קורט ולדהיים. חברה נחמדים.

ישבנו על ספסלי-עץ, סביב שולחנות-עץ פשוטים. בצל העצים, והיה נעים. לא היה חשק לקום. היה צורך לטפל. ניפשונו טלפון. אחד לא פעל. שני לא פעל. אחרי חיפושים רבים נמצא מכשיר שפעל. השיחה עם איש בעיירה סמוכה, שנמעה כאילו התנהלה עם כוכב רחוק. באנחה של הקלה חזרנו לצל.

מה לעשות, הטלפון אינו המצאה יסדה-תיכונה.

ארוחה אצל ג'ובאני

למחרת נסעתי עם לוצ'אנו ירדי לבקר ירדי שלו בתחתית הבוהן, במקום ששמו נובה (מתחרז עם כובע). נסענו ברכבת שהתנהלה לה בעצלתיהם. היא עצרה הרבה פה ושם, לעיתים בלי סיבה הנראית-לעין. מה יש למהר? עברנו על פני מיפעל אריר לויקוקנפט. מיפעל חדש, מבהיק, קילומטרים של מונות וצינורות. מיתקנים מתוחכמים. מרשים מאוד.

המיפעל הזה לא עבר יום אחד בחייו, העיר לוצ'אנו. הממשלה הקימה את המיפעל, במיסגרת המדיניות הממלכתית, לפתח את הדרום הנחשל, משהו כמו קידום עיירות-הפיתוח אצלנו. הושקעו בו הרבה עשרות מיליוני דולארים. כל מי שהיה צריך, קיבל את חלקו. בעיקר המאפיה. אבל כשהמיפעל הושלם, לא רצה איש לתפעל אותו. יותר כראי לזקק נפט בצפון היעיל, או בחוף האדריאטי.

כך עומד המיפעל כמצבה נוצצת לשום-דבר. אולי לרוח של קלבריה.

בובה היא עיירה קטנה, העולה מן הים ומתחת-ההרבת שבתחתית, מדרגות-מרדרות. כל רחוב הוא מעל לרעהו, כמו טראסות, וכדי להגיע אל מקום-הצפון היינו צריכים לטפס על מדרגות הרבה.

בראש גרם מדרגות אחד גרים ג'ובאני ומאריה, עם הילדים והסבתא. בבית קטן של שתי קומות. הכניסה היא ישר למיטבה. ועל הרלת היה תלוי מסך של בד מחרר, כדי לאפשר לאוויר להיכנס. זה לא עזר. בבית שרר חום-אימים. לא יכולתי לאכול מפאת החום, והעמתי פנים כאילו כבר אכלתי.

נסענו לשפת-הים מררום לעיירה — במקום הדרומי ביותר

של הרגל האיטלקית. מן הכביש זה היה מראה מרהיב. קילומטרים של חוף מבהיק, ריק מאדם. פה ושם סירה קטנה וצינורית.

כשירדנו לחוף, השתנה הרושם. לא היה שם אף רג'יר אחד של חול. קילומטרים של ויפויף לוהט. ותחתית הים עצמו היתה כולה

אורי אבנרי

ימיו אישיו

מכוסה כאכנים גדולות. (איננו מודעים בארץ לעובדה שחופי החול הנהררים, שארצנו מבורכת בהם, נררים מאוד ביסדה-תיכון.) לוצ'אנו וג'ובאני לבשו חליפות-גומי ונכנסו לים, לרוג מתחת לפני המים. ג'ובאני הוא פקיד בעיירה. הוא לא הלך באתו יום לעבודה, והצהיר שהוא חולה. כל אנשי העיירה ראו אותו הולך לרוג. אין דבר. בכל העיירה לא ראתי אף איש אחד השקוע בעבודה מאומצת. איך אפשר, בחום כזה?

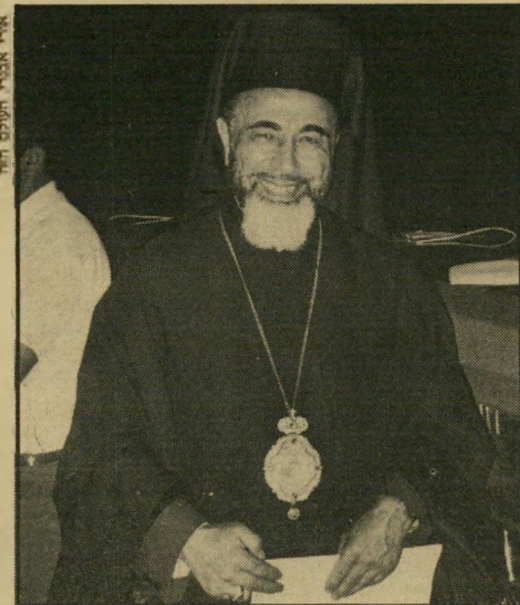
הבאתי איתי כגריים רגיל. ג'ובאני ואשתו ביקשו ממני להחליף אותו בכגריים אחר, המומי-כנסיים. ניסו להסביר לי באיטלקית ובאנגלית רצועה שזה מטעמי צניעות. אולי אצטרך ללכת ברחוב בעיירה.

ישבתי שעתים-שלוש על שפת-הים. שני הגברים צללו בים, הביאו רגים, גם תמנון. פה ושם הופיעה מישפחה והתמקמה על שפת-הים. במרחק רב זו מזו. מפעם לפעם עברה בים מיפרשית. היה שקט גמור. יחסופש, כפי שלא היה לי מזה הרבה שנים. ישבתי והירתי. על היסדה-תיכון. השמש. האקלים. והשפעת כל אלה על אופי העמים ובנייה-הארס.

הנוף של קלבריה — הים, הגבעות הצחיחות, החומות — יכול היה להיות גם בכל מקום אחר לאורך היסדה-תיכון. ביוון. כמארוקו. בספרד. בתוניסיה. בתורכיה. בגליל. בלבנון. מעבר לרכס הראשון יש ישימון של גבעות. שם שולטת המהדרה הקלברית של המאפיה. מי שנמלט מפני החוק, החוק לא ימצא אותו שם.

ישבתי שעות-החמה חזרנו לביתו של ג'ובאני. ישבנו לפני פתח הבית, בסמיטה העתיקה, שרוחבה שני מטרים, מול כניסת הבית שממול. שוחחנו עם השכנים, וקנים, ילדים. שוחחנו איש עם רעהו. החום פחת. היה נעים לשבת ולשוחח, לשתות בירה, לרבר על זה ועל דא. רברים חשובים ולא-חשובים. ערכ יסדה-תיכונה. כך ישב דודי המלך על גג ביתו והציץ בבת-ישבע.

מאריה, אשתו היפה של ג'ובאני, שופעת-חיים. בצהריים הדהימה אותי בשטף ריבורה, שלא הבנתי מילה ממנו, אך שהעבר מסר כללי של עליונות, חיות, ירדות. אמא צעירה בעיירה נירדת. הופתעתי לשמוע שלמרה ביולוגיה. עכשיו, אחרי

הבישוף הילריון קאפוצ'י

שילדה בן ובת, כבני שלושי-ארבע, היא רוצה. להגשים את עצמה". (את זה הבנתי גם באיטלקית). להמשיך ללמוד.

בינתיים הכינה אמו של ג'ובאני את ארוחת-הערב. היא רק כארבע-חמש שנים מבוגרת ממני, אך הרגשתי כאילו הייתי בנה. אשה קלברית חסרת-גיל. בת אלפי שנים, כסופת-שיער, שחומת עור. עבר עליה הרבה. תקופת מוסוליני. (אבי היה תמיד סוציאליסט, ממחר ג'ובאני להודיע). הכיבוש. התקופה החדשה. למרות מחאותינו המנומסות, הגישה לכולנו סעודת-ערב ענקית. אכלנו במרכז המיטבה. בעליה-בית, האורחים, הילדים, סביב שולחן-האיכרים הגדול.

ואינו ארוחה: אחת הטובות שאכלתי בחיי. לא היה בה דבר שלא היה מתוצרת עצמית. יין מתוצרת עצמית. קותלי-חזיר מיובשים מתוצרת עצמית. כל מיני מתאכנים נהררים בשמורת, שלא ידעתי ממה הם עשויים. ג'ובאני צחק ממני, כאשר ניחשתי שאחד מהם הוא קאלאמרי. האיצי כי לאכול עוד ועוד, ובניגוד לאחרים, שהיו מנומסים, אכלתי כמויות אדירות, לשימחת הכל. אחרי כמה בקבוקי-יין ואוכל מצויין זה, גברה העליזות בחדר. השיחה קלחה. מעל לכל שררה ירדות, ירדות לשמה — שהרי אותי לא הכירו כלל, ולוצ'אנו הוא סתם חבר, הגר במרחק של מאות קילומטרים, ושבו רק מפעם לפעם כדי לצלול ולרוג. שמחו לבואנו, שמחו לסעוד איתנו, שמחו לשוחח איתנו. כל זה הוא חלק מהווי אחד — החום, חוסר-היעילות, שימחת-החיים, הירדות, האהבה-האוכל, הקצב האיטי של החיים. היסדה-תיכון.

דחיפה קטנה לאלוהים

ידעתי שבסימפוזיון על הבעיה הפלסטינית ברג'ירדי-קל' בריה תופיע אישיות פלסטינית. לא ידעתי מי.

כשנכנסתי לאולם, נוכחתי לדעת שזהו הבישוף הילריון קאפוצ'י.

לרגע היססתי. לא ידעתי אם אני מפר את החוק או לא. אך עד כמה שידוע לי, קאפוצ'י אינו ממלא תפקיד באש"ף. הוא היה אסיר ביטחוני בישראל, ומאו הוא מכהן בוואתיקאן. החלטתי שלא אכרח מוויכוח נוקב איתו.

אמרתי בריון את שלי: שאני פטריטו ישראלי, ישראל זכאת להתקיים בשלום ובביטחון, שהתנועה הציננית היתה תנועת שיחרור לאומית כמו התנועה הלאומית הערבית, שעל שני העמים, הישראלי והפלסטיני, לחיות במולדת המשותפת בשתי מדינות לאומיות נפרדות, זו לצד זו, בשלום ובשיתוף-פעולה. היה ויכוח. נאמרו דברים חריפים על מישטרה-הכיבוש. לבסוף עלה קאפוצ'י, בגלימתו השחורה, ודיבר.

האיש הצטייר בעיניי תמיד כאדם קיצוני, אדם שעור אישית כהכנת פיגועים בארץ. הייתי מוכן לנאום אנטי-ישראלי קיצוני, והבטחתי לעצמי מראש את הזכות להשיב.

תחת זאת השמיע קאפוצ'י את הנאום העיקרי ביותר למען השלום ששמעתי אי-פעם מפיה של אישיות פלסטינית בכירה. הוא דגל בפירוש בזכותה של ישראל להתקיים בכבוד. הוא תבע את אותה הזכות לעם הפלסטיני. שני העמים הם בני-אברהם. שניהם אוהבים את הארץ. הם צריכים לרדת מדרד-האלימות ולמצוא את הדרך לחיות בשתי מדינות חופשיות, בשלום ובאחוה. כמה זמן עוד ייהרגו הילדים משני הצדדים? הרי בסוף, אחרי נהרות של דם, יושג אותו ההסדר שניתן להשיגו כיום.

הוא הסכים איתי על הצעד הבא: כינוס ועידה בינלאומית, בהשתתפות ישראל ואש"ף.

דבריו נאמרו בסגנון של דרשה רתית, בתלהבות שהרביקה את הקהל, והסיגנון הפייסני היה כה משכנע עד כי היה נובה שניתן לברות שלום בן במקום.

אחרי הריון הומוני המארחים את כולנו לארוחה משותפת גדולה, לאורך שולחנות-עץ ארוכים בגן, בין העצים. קאפוצ'י תפס מקום מולי, ושוחחנו.

יכולתי לחשוך שמא הפייסנות שבנאומו היתה מחושבת. אך כשיחה הארוכה דיבר האיש בצורה שלא השאירה אצלי ספק לגבי כנותו.

הוא התעניין בצרותיו של רפי לוי, דיבר על טדי קולק ואישים אחרים שהכיר. גם לפני מלחמת ששת-הימים כיהן כבישוף של העדה הקאתולית-יוונית בכל הארץ, וביקר פעמים רבות את בני-ערותו בצד הישראלי של הגבול.

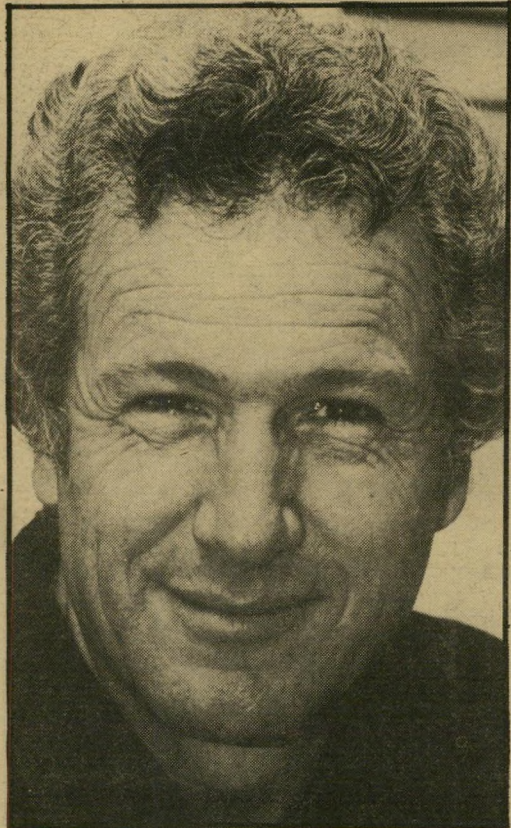
על ירושלים דיבר בעצבות, כגעועים עמוקים. הוא תמה אם יראה אותה אי-פעם שוב.

הוא לא התחמק מדיבור על המעשה, שהביא אותו לכלא הישראלי. "מה הטענה נגדי? הרי לא הגנבתי נשק אל מחוץ לגבולות הארץ, כדי לעסוק בטרוור. הכנסתי נשק אל תוך הארץ. לעם כבוש יש זכות טבעית להגנה עצמית, להתנגדות לכובש. פעלתי למען עמי."

(לדעת כל הפלסטינים, טרוור הוא רק מה שעושים בחוץ לארץ. בארץ זוהי התנגדות לגיטימית).

אבל האלימות לא תוכל לשום מקום. לא הפלסטינים ולא הישראלים ייצאו נשכרים ממנה. כולנו עייפים. הפלסטינים עייפים מן המלחמה. הישראלים עייפים ממנה. העולם הערבי עייף מלעזור לפלסטינים. העולם כולו עייף מלשמוע על הבעיה. האם לא הגיע הזמן לעשות שלום. להניח לישראלים לחיות בביטחון במדינתם. להניח לפלסטינים לחיות בשלום במדינה משלהם?

לפני כן, אחרי נאומו של קאפוצ'י באולם, אמרתי שאיני רתי, אך שברצוני לציט דברים שאמר פעם ירדי המנה, ג'ורג'ו לה-פירה, ראש-העיר הקאתולי הארוך של פירנצה: "אלוהים הוא כלי-יכול. אם הוא רוצה, הוא יכול גם לעשות שלום בין הישראלים והפלסטינים. אבל הוא רוצה שידחפו אותו!"

אבנר איתי:

„מקהלת האופרה תופיע גם כגוף עצמאי!“

מודעות, שפורסמו השבוע בעתונים, הודיעו על בחינות קבלה למקהלת האופרה הישראלית.

בראשונה בישראל עומדת לקום מקהלה מיקצועית ממש, שזמריה יתפרנסו מעיסוקם המוסיקלי. כמנהל המקהלה שעדיין לא קמה מונה המנצח הוותיק אבנר איתי, שמכהן כבר מזה שנים כמנהלם וכמנצחם של זמרי קאמרן. שאלתי את אבנר איתי כמה זמרים מונה מקהלה של בית-אופרה בדרך כלל.

בתיאופרה מבוססים מחזיקים במקהלה של 80-100 איש. אנחנו נסתפק ב־30-40.

● אתה מצוי בחייהזימרה בארץ. האם יש 30-40 זמרים וזמרות באיכות וברמה שאתם מחפשים?

זה הנעלם הגדול. אני מניח שעד סוף החודש נדע.

● ואם לא תמצאו די זמרים וזמרות כאן, האם תייבאו מחו"ל?

אני בעד ייבוא חיזוק מחו"ל, לפחות בהתחלה. אבל לא יהיה מוצדק, לפי דעתי, להביא 30 זמרים מחו"ל, כדי לחזק 10 מהארץ.

● ואם תעמדו לפני אפשרות כזאת?

או אציע לא להקים את המקהלה.

● מדוע לא תיקח זמרים מתוך המקהלות הקיימות

מוסיקה

בארץ? אני בטוחה שאצל „זמרי קאמרן“, למשל, תמצא מישהו מתאים.

כל מי שרוצה להתקבל למקהלת-האופרה, מוזמן לבוא לבחינות. אבל אני לא הייתי רוצה לראות מקהלות מתפרקות כדי להקים מקהלה חדשה.

● אם העניין יצליח, והמקהלה תקום, אתה, שעד היום החלטת ובחרת ברפרטואר מגוון מאוד, תצטרך להסתפק בסוג אחד של מוסיקה, שירה אופראית. האם זה לא מתסכל?

אותי מושכת במיוחד האפשרות לעבוד בפעם הראשונה באופן מיקצועי ממש. יחד עם זאת, ברור לכולם שלפחות בשנים הראשונות, כשהאופרה לא תפעל כל הזמן, תופיע המקהלה גם כגוף עצמאי, בתוכניות אקפלה, למשל.

● מתי נשמע את המקהלה המיקצועית הראשונה בארץ שרה?

עוד מוקדם לדבר על זה. אם המקהלה אכן תקום, נתחיל לעבוד ברצינות רק באוקטובר. (דניאלה שמי)

אתי פולק:

„טוב שגידעון לביארי לא ויתר לי!“

אחת מתוך סידרת תוכניות-הרדיו בשם ארץ אחת - יהודים וערבים בישראל 1987 נבחרה לייצג את ישראל בתחרות בינלאומית לתוכניות-רדיו באיטליה. הסידרה, העוסקת בנקודות-המיפגש בין יהודים וערבים ישראלים, נערכה בידי העיתונאית אתי פולק. שאלתי אותה מדוע בחרה בנושא קשה כליכך.

הרעיון היה של מנהל-הרדיו, גידעון לביארי, והאמת היא שלא בקלות נענית. גם לי הנושא נראה גדול מדי, ופחדתי לקפוץ למים הקרים. זאת גם הסיבה לכך ששתי התוכניות הראשונות בסידרה היו בנושאים קצת פרווה. הראשונה עסקה בשפה ובפתיחות של כל עם לשפה של השני. התוכנית השנייה עסקה במקומות-מיפגש, כמו בתחילים. שבהם הרופא הוא ערבי והפציינט יהודי, או להיפך. רק אחרי שתי התוכניות האלה תפשתי אומץ והלכתי הלאה, וגם שאלתי את שני הצדדים שאלות יותר נוקבות וקשות.

● כמה זמן עבדת על הנושא?

למדתי את הנושא ועבדתי על התוכניות במשך שנה.

● והשורה האחרונה של המסקנות שלך, אם יש כאלה?

השורה האחרונה היא שיש תיקווה. למדתי שיש הברל גדול ביחס אל הערבים בין הרור הקודם לרור הזה.

● תני דוגמה.

אולי הדוגמה הטובה ביותר היא הדוגמה של קיבוץ רמת הכובש ושכנו, הכפר טירה. בתחילת הדרך היתה עוינות אדירה בין שני המקומות. בית-הקברות של רמת-הכובש מאוכלס בהרבה

רדיו

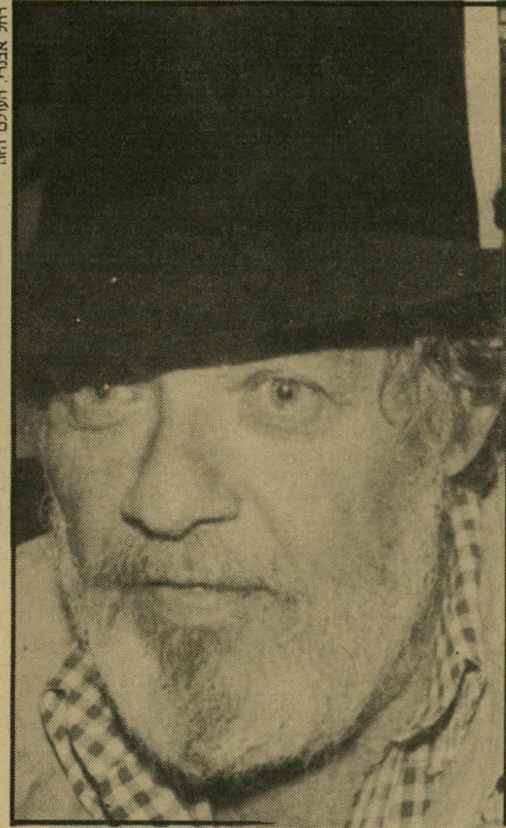
קורבנות של העוינות הזאת. היום זה אחרת. הרופא של רמת הכובש הוא ערבי מטירה, ילדי שני הישובים משחקים ביחד בנבחרות בייסבול וכדורסל, יש ניצנים של חברויות יפהפיות, יש יחס-שכנות טובים.

● היו דברים שראית או שמעת במהלך סיוריך, שלא הכנסת לתוכניות?

לא. אם נאמרו דברים קשים, גם הם הוכנסו. כך הבנתי ורציתי שגם המאזינים יבינו. את המצוקה של שני הצדדים, את העוברה שקשה להם, שהם קרועים בנישמתם. אבל לאט-לאט, יותר ויותר אנשים משני הצדדים מבינים שעם רצון טוב ועם פתיחות יותר גדולה לאופי של השני, אפשר לחיות ביחד.

● מה קרה לך, אישית, אחרי השנה הזאת של הפגישות עם ערבים?

אני חושבת שהשתנתתי. הבנתי דברים, יש לי היום חברים ערביים שאני אוהבת ממש. החלטתי ללמוד ערבית, וסחפתי בהתלהבות שלי חברים, למרות ההתנגדות שלי, בהתחלה, היום אני מאושרת שגידעון לביארי לא ויתר לי, ושלה אותי לעבוד וללמוד. חשוב שהתוכנית הזאת תימשך. (דניאלה שמי)

דן בן-אמוץ:

„מזמן חדלתי להסתיר שאני יליד פולין!“

דן בן-אמוץ התראיין לפני שבוע בתוכניתה של רבקה מיכאלי סיבה למסיבה. הוא סיפר שהוא רוצה לנסוע לפולין, ארץ-הולדתו. סיפר שהוא מדבר פולנית וגם הודה בפה מלא, בפעם הראשונה לפי מיטב ידיעתו, שמעולם לא השתתף בפעולה קרבית של ממש.

כשאני ורבים מבני-דורי שמענו לראשונה על דן בן-אמוץ, ידענו בביטחון שדן הוא המלך של הצברים, שהוא פלמ'חניק ותיק ורק היתה לנו בעיה לגבי השאלה באיזה קיבוץ הוא נולד. אחר-כך גדלנו, ופה ושם נשמעו רינונים שדן הוא שם מוחלף, ושהפלמ'חניק הוותיק אינו אלא משה תהילימזינגר, ילד פולני שעלה ארצה והיה בחיל-הים הבריטי ובפל"ם.

בשנים האחרונות הפסיק דן בן-אמוץ להסתיר את העובדות הללו. אבל מעולם קודם לכן לא שמעתי או ראיתי אותו מופיע בטלוויזיה ומספר לעם על מולדתו פולין, ועל הגמל שהרג במילחמת-העצמאות, כשיצחק שדה לקח אותו בפעם היחידה לאיזור-הקרבנות.

דמויות

פניתי אל דן ושאלתי אותו מה גרם לו פיתאום לחזור לשורשים שלו, לרצות לנסוע לפולין וגם להודות בזה לפני כל העם.

תגיד, את קראת בכלל את הספרים שלי?

● דווקא קראתי כמה מהם.

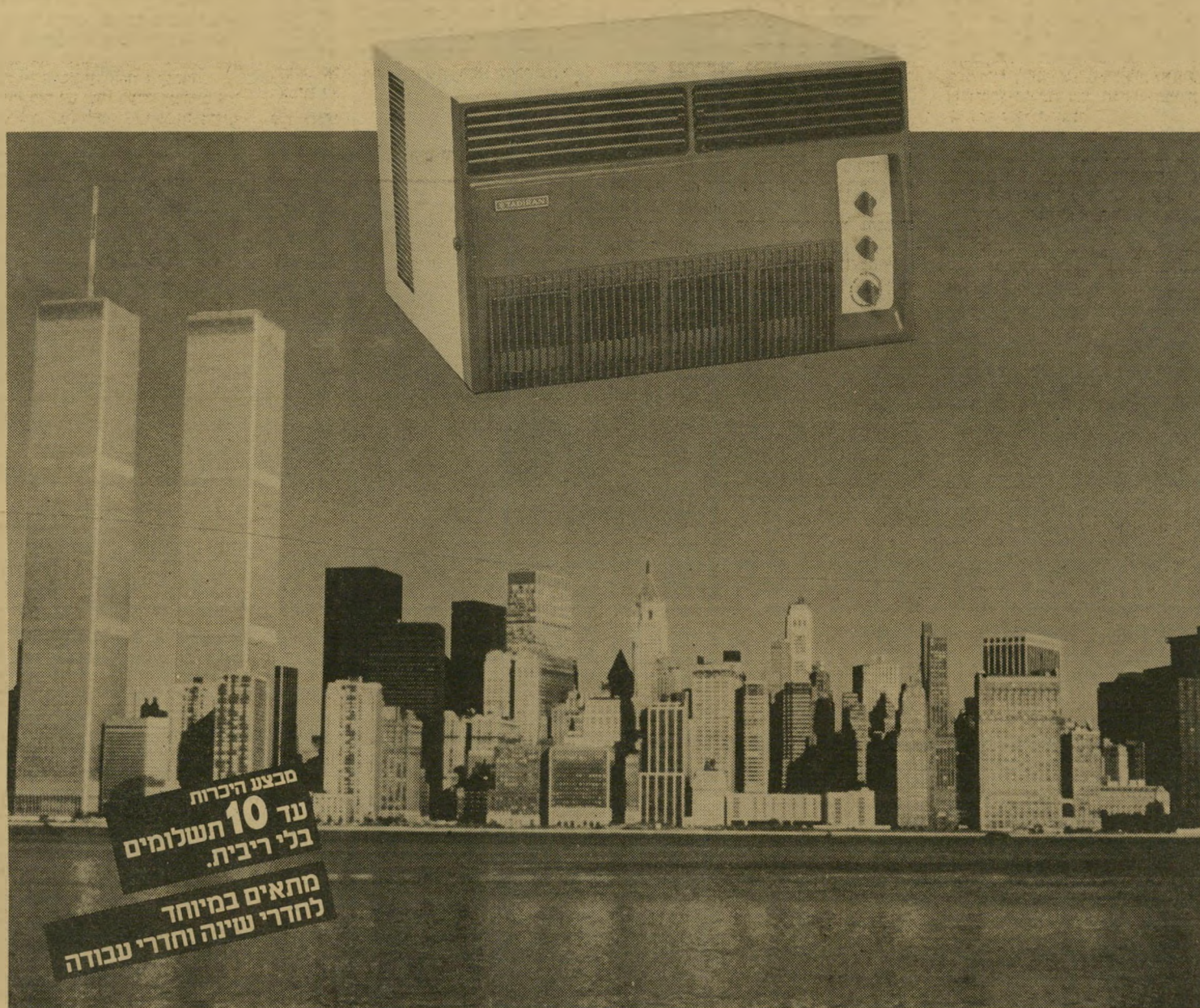
ואת לא זוכרת שסיפור הגמל הופיע כבר מזמן, וגם כתבתי שחזר על גבי לבן שאני יליד פולין?

● אני לא זוכרת את זה, ואני מאמינה שיש עוד כמה אנשים שלא זוכרים בדיוק כל שורה מהספרים שלך. יכול להיות שפשוט החלטת להפסיק להיות צבר, כי המניות של הצברים קצת ירדו באחרונה?

את ממציאה תיאוריה, ואת רוצה להלביש אותה עליי, שום דבר כזה! לקח לי לא-מעט שנים להתגבר על תהליך-ההתכוללות, אבל כשהחלתי לעמוד על דעתי, וזה היה מזמן, חדלתי להסתיר את זהותי, וגם כתבתי את שמי ושם מישפחתי וכל השאר. אני מציע להעולם הזה לקנות כמה מספרים, ולתת אותם לחברי-המערכת, כדי שיקראו. (דניאלה שמי)

הצגת בכורה בישראל של

המזגן הסיבובי שמסובב את ארה"ב:

מכצע היכרות
עד 10 תשלומים
בלי ריבית.

מתאים במיוחד
לחדרי שינה וחדרי עבודה

ROTARY

עכשיו גם בישראל
הרחבת קו היצור מאפשרת לתדיראן לספק עכשיו
את הרוטארי גם בישראל.

חייג עוד היום לתדיראן מזגנים

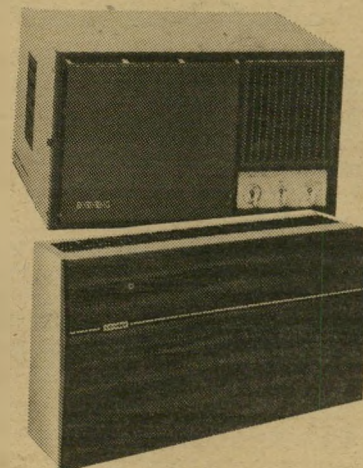
סניפי תדיראן: תל-אביב 03-5420304,
חיפה 04-724411, ירושלים 02-710221,
באר-שבע 057-36561

להשיג ברשת בית המזגן, שווק גוגן ת"א,
סלון סבוי חולון ואצל סוחרים מובחרים.

הטכנולוגיה החדשה - תדיראן רוטארי
המדחס מופעל בתנועה סיבובית חלקה.
פעולה שקטה, ללא ויברציות, ניצולת גבוהה
וחסכון באנרגיה.

הצלחה עצומה בארה"ב

תדיראן רוטארי פרץ לפני שלוש שנים לשוק
האמריקאי עם יתרון אמיתי: כדוגמת המזגנים
היפניים, מדחס רוטארי שקט ויעיל לאין ערוך
ממדחסי הבוכנה. ההצלחה לא איחרה לבוא: עד
היום נמכרו בארה"ב עשרות אלפי מזגני תדיראן
רוטארי. המפעל בישראל עבד במלוא התפוקה
ליצוא.

קשר בחיל

תדיראן

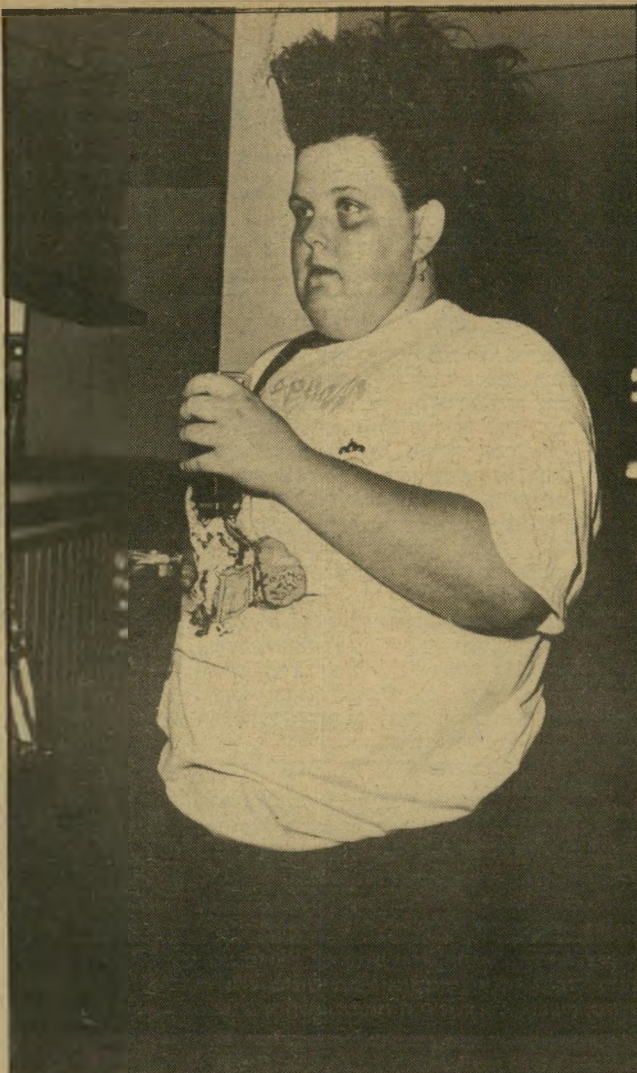
מזגן היצוא הנמכר ביותר בישראל

כולם
ריברו על
החום, ורק הדוגמנית
החליטה לעשות
משהו בעניין
מופע
האימים

האורחים שהוזמנו למסיבת-האירור-סין של אריק פתילון ושירה ריי

פול קריצ'לו המופיע בתפקיד ריפרף במופע-האימים של רוקי.

דון תורף היא הקמע של חברי להקת המופע של רוקי. תורף בת ה-21 ראתה את המחזה 115 פעם, ונוסעת עם הלהקה למקומות שונים בחו"ל. היא עובדת כמוכרת-עיתונים ברכבת בלונדון.

שירה רוטשטיין היא רק בת 17. תלמידת-קוסמטיקה הבינלאומיות המילארדר ה

מטשטיין נתבקשו להופיע בלבוש חד-גיגי, התואם את המעמד. הישראלים שבחבורה באו לכושים בהתאם לתנאי מזג-האוויר, ועטו על גופם גופיות ו-חולצות-טריקו קלילות. אך הדוגמן השוודי פיטר וינר, המעצב-פנים הב-ריטי אדריאן פון-פרשט ורופאיה-שיניים הבלגי דייוויד לב באו בחלי-פות-ערב, ולא קיטרו על אף החום וה-לחות. גם מיקומו של האירוע, במס-עדת לה דיווה שבבריקת-גורדון, היה כניפנוף בד אדום לעיני השור הוועם. האורחים צפו במימי הבריקה הצוננים דרך החלונות בלבד חברי להקת מופע

שלומית אמיר רטובה, כשלופה סריג כותנה נוטף-מים. מסירה את נעליה כדי לא להחליק על הרטובה.

זיווה נצר דוגמנית הבית של גוטקס. רטובה עד לשד עצמותיה. מגיבה בצחוק פראי להצעתו של אחד הנוכחים להסיר את בגדיה.

אדריאן פון-פרשט מעצב בריטי החי בארץ כשלוש שנים מאוד אהוד על נשות החברה הגבוהה. פון-פרשט עיצב את ביתו הבריטי של יורשה-העצר הסעודי.

מסיבה רטובה מארגנת התצוגות שלווה בייגל לא שיערה בנפשה שגגיבתה יהפוך לזונה-גל מאולתר. בייגל, שאירחה חבי רים וידידים לערב גכינות ויין, השתדלה מאוד להנעים את שהות אורחיה, אך מזג-האוויר החם והמהכיל מנע זאת, והי-חוגגים ישבו ושוחרו על ענייני רוה ובריחה. הדוגמנית שלומית אמיר החליטה שלא מספיק לדי-בר, יש לעשות משהו: היא לקחה צינוריה-השקיה והתחילה להתזו מים לכל עבר. האורחים התרוצצו על גנג נוטפים

צ'אריק פתילון בן ה-25, שעם ידידותיו נות, בין השאר, נבילה חשוק'י, בתו של גודי עדנאן חשוק'י; ואורסולה אנדרס.

הראשון, שיהיה הילד השביעי של לימשיץ. אורי שומר על קשרים טובים עם אשתו לשעבר, עדה, ובתו יסמין, מנישואיו הראשונים לאביבה. ממסיבת-החתונה שלהם, השבוע, נעדר ידידם המנוח משה איש-כסית.

אורי ליפשיץ צייר ובוהמיינן אמיתי נשא את אשתו דורית (איתו בתצלום) לפני חודשיים וחצי בניו-יורק, לשם טס בענייני תערוכה שלו. כעת דורית בהריון ומחכה ללידת ילדה

חתונה מס' 4

החתונה של אורי ליפשיץ, ש נערכה בקיוסק שבנווה-צדק, היתה שקטה ורגועה, בגלל מותו של מורי שיה איש-כסית, חבר קרוב. אורנה גאון, גרושתו של הזמר יהורם גאון, הופיעה שעונה על זרועו של עורך-דיר נה, זורח רוזנבלום, המייצג אותה במישפט נגד בעלה. גם העיתונאי אדם ברוך, אחיו של רוזנבלום, נכח שם. צביה ליטמן, אחותו של איש כסית, שעשתה מאמץ וכאה לברך את הווג, הזכירה לנוכחים את אחיה ואירר עי השבוע שחלף. קריינית-הטלוויזיה ברמית גיא באה כמיוחד מלונדון כדי לשמוח במסיבת-החתונה של ליפשיץ, הגרפיקאי דויד (טרטה) טרי מקובר, אשתו ג'ניפר ברילב והמי עצנת תמרה יובל-גונס החליפו רשמים וחוויות בעניין של כנותיהן— לטרטה הבת הראשונה, לתמרה הבת השנייה.

אלכס גלעדי סגן נשיא רשת ארבי-סי מדור ספורט, עסוק ביותר בהכנות לקראת אולימפיאדת סיאול בשנה הבאה. גלעדי מחלק זמנו בין אירופה לסיאול, בירת קוריאה. בחברת ידידתו יעל.

אלה גולדרייך שעזבה את עבודתה בקרן לפיתוח תל-אביב, לא הרגישה מובטלת. עדה ליפשיץ (בתמונה מימין), אשתו השנייה של ליפשיץ מחבקת את המיסעדרן ישראל אהרוני.

שחקנים

בונד לא הומו

גבירתו האחרונה של 007, מריס ד'אבו, מספרת על גילגולו הנוכחי של ארונה, שהוא מעבר לכל חשד

להיות נערת ג'יימס בונד זה לא רק לזכות בתפקיד בעל תכונות של מנוף הירדאלי — זה להפוך למיתוס בגיל 26, או, להכריל, לקבל מיספר סידורי ברשימת המצאות של קיו. כמו מכונת האוסטיין מרטין או אקרה הולטר פי.קיי. של ג'יימס בונד.

מקסימה אמיתית, המור של בריטית מדופלמת, אספרי של צרפתייה, פצצה, אבל עם ראש — ועוד מחמאות בלתי שיגרתיות לחלוטין, כשמדובר במישהי כמעט אלמונית, עם שם בעל היגוי זר ומזר, שגרפה לפתע כפברואר האחרון בצורה מפתיעה כהחלט את התפקיד הנכסף ביותר לשחקנית לא ידועה: להיות ה"תורנית" במסע העינוגים וההרפתקות של "הסוכן הנחשק בעולם" — ועוד כיוסיהולדרו ה"35

רעננה, בלי שאבק כוכבים כבר רבקה בה, היא מתוודה: "הכל היה מיקרי. בארבה ברוקולי, אשתו של המפיק אלברט ברוקולי, נתקלה בי ברחוב במיקרה, לאחר שקיצרתי את שערי". כך, מספרת מריס, וכתה בתפקיד אחרי שכבר נואשה ממנו.

באותו פברואר 1986 התבקשה לשמש כפארטנרית במיכחך-כר לשחקן שנועד לגלם את בונד בגילגולו החדש, ושכסופו של דבר לא זכה בתפקיד.

"היו לי שערות ארוכות ששיוו לפניי מראה שונה לחלוטין, צעיר יותר ואולי גם פחות סופיסטיקייט. הבנתי שאין לי סיכוי. חודשים נקפו ונעורות רבות נבחנו לתפקיד של קארה,

נערת בונד מריס ד'אבו אמא גרוזית

ובינתיים גורתי את שערי. בארבה, שפגשה כי ברחוב, הגיבה בתדהמה: אלוהים, כמה שאת נראית אחרת! בואי לראות אותנו שוב.

"חזרתי לאולפני פיינווד. מולי התייצבה כל הסוללה — המפיק, הצלם, הבימאי — כולם התלהבו מהשינוי שחל בי. הפעם החליטו מייד במקום: 'היא מתאימה לתפקיד קארה, הצ'לנית'". וכדרך כל מקרה מוצלח, היתה באותו הזמן מחוסרת עבודה. הפקה שעשתה עם מכסימיליאן של עלתה על שירותו, מחוסר מוון, והסרט נשאר תקוע.

אבל היו בו כבר די והותר צילומים כדי שחברת יונייטד ארטיסטס תוכל להתבונן בעבודתה של ד'אבו ולהחליט שאפשר להפקיד בידיה את התפקיד בלי חשש.

כמו שמפניה. כששואלים אותה בעקבות מי מנעורותיו של בונד היא דורכת ומי מהן חביבה עליה במיוחד, היא נשמעת מנומסת: "כולן היו נהדרות. כל אחת מהן מיוחדת ובעלת תכונות נעלות. בסך הכל זו רשימה מרשימה: מאורסולה אנדרס, דרך ג'יל סנט'ג'ון, לוא צ'יילס או מוד ארמס. אבל נראה לי שאני קרובה ביותר לדיאנה ריג. היתה בה אותה הסופיסטיקציה והרמה שהלמו את הטעם הסובי והאגני של בונד. כמו בחירתו בשמפניה הנכונה."

אשר לשם המיוחד שלה, מאין בא לה? מריס היה שם פופולארי מאוד בקרב יהודים יוצאי פרס וגרוזיה. ושמי ניתן לי לכבוד סבתי, שהיתה יהודיה-גרוזיה. ד'אבו הוא שינוש של שם איטלקי שהתגלגל לפינלנד בזמן הכיבוש השוודי, ואבי נולד שם למישפחה ממוצא הולנדי."

עם רקע מעורב שכזה אין פלא שסיגלה לעצמה בקלות מיבטא שיתאים לצ'כית דווקא. מה עוד שמרים נולדה בלונדון והתחנכה כפאריס, עוברות שהיקנו לה גם אנגלית וגם צרפתית מעולה, ואת שתיהן היא דוברת בלי כל זכר של מיבטא זר.

אין זה פלא, שכאשר קיבלה את תפקידה של קארה, נרתמה לעבודה טכנית קשה על התפקיד. במיוחד ללמוד לנגן בצ'לו. "אם כי על בימת הקונצרטים, כסולנית", היא מעירה בצנינות, "לא הייתי ממליצה על עצמי."

לעומת זאת, לקריירה שלה כשחקנית תי אטרון וקולנוע כאחד (היא חניכת הדראמה סנטר בלונדון), טימותי דאלטון הוא השראה אידיאלית. "הוא הצליח להביא לדמותו של בונד לא רק מיקצועיות עילאית. השחקן הזה עובד כל-כך ברצינות ובמסירות, שזה פשוט מעורר הערצה. בעיניו אין הברל אם זה תסריט של מייבאום וילסון לפי פלמינג, או אינגמר ברגמן לפי שקספיר. הוא פשוט עשה מחקר על הסיפור שמאחורי בונד, ומחקר נוסף על הקולנוע שמאחורי בונד."

"ההתלהבות הזאת שלו מדבקת את כל מי שעובד איתו. אבל יותר מזה. הוא הביא לבונד גבריות פיסית שאין דומה לה. אמנם שון קונרי נטע בי את הרצון להיות שחקנית, ורוג'ר מור היה מקריץ מכל תנועה שלו לא יוכלו להשלות אף אחד בכך שבונד עובר מאשה לאשה ואינו מסוגל ליפול כפח הרומאנטיקה משום שהוא הומו."

עובדה, הפעם הוא באמת התאהב. בלי אחריות לכמה זמן, כמובן.

ילדות מתבגרות בקולומביה הבריטית

שלא לפגוע — בזיכרונותיה שלה או באותם חברים שהיו לה אז, ואולי הם חברה גם היום — נוקטת וילסון בנישה שכל העולם סוכריה על מקל. ואל לצופה לחקור מה יש בתוך הסוכריה. התוצאה היא שאף אחת מן הדמויות, אפילו זו של סאנדי עצמה, אינן מעניינות באמת. מי שיוצא נשכר יותר מכל אלה הנופים האוטנטיים של קולומביה הבריטית. שם צולם הסרט, נופים שמן הסתם לא נפגעו עדיין על-ידי השיכלולים והקידמה שעברו עליהם מאז 1959, השנה שבה מתרחשת עלילת הסרט.

גורג' בורנס וטד וואס — אלוהים ושטן בקושי

הסרט מגיע לשיאו במישחק-מוקר בין אלוהים לשטן. המישחק מתנהל בלאס-וגאס, ובו מצליח גורג' בורנס להערים על גורג' בורנס בסצינה שבה האיכות האופטית של הצילום הכפול היא מתחת לכל ביקורת. את בורנס זה ודאי אינו מטריד, הוא נראה נינוח לכל אורך הדרך, בין אם הוא אלוהים או שטן. העיקר שהוא יכול לעשן את הסיגרטים שלו ולהייד בשובבות. השאר בקושי נחשבים. בין כה וכה, מי שעשוי להיות מוטריד בכל זאת, זה הצופה — שציפה לקצת יותר.

סוכריה על מקל

בן דודי האמריקאי (הקולנוע בצ"א תל אביב קנדה) מסע נוסף טאלגי פרטי זה של הבמאית-תסריטאית סאנדי וילסון אל סוף שנות החמישים ואל הימים שבהם היתה בת 12. בעיירה קטנה על גדות אגם אוקנגן שבקולומביה הבריטית, דימה במשהו לגזוז חמוץ בצבע ורוד: זה קל. קצת תוסס. שותים אותו מהר בחום הקיץ וצמאים שוב אחרי חמש דקות.

סאנדי (זה שמה של גיבורת הסרט) עוברת את משברי-הגיל האופייניים למי שחושבת עצמה כמבוגרת, משום שהיא כבר בת 12. שעה שכל היתר רואים בה ילדה. מין ואהבה הם מושגים קרובים ורחוקים בעת ובעונה אחת. הורים זה מיטרד שאין ממנו מנוס, אם כי חלום הבריחה מן הבית מקנן תמיד בגנש הצעירה. לתוך חייה של סאנדי זו מגיע בוטש. בן-דודה מלוס-אנג'לס, הנוהג קאדילק אדומה, דומה כשתי טיפות מים לג'יימס דין (גם אם סאנדי אינה יודעת מי זה ג'יימס דין), ונושא עימו את כל הזוהר והקסם של המקום ממנו יוצאת הבשורה. הלא הוא החוף המערבי.

המיגוש בין בוטש, שלמרות הצגותיו גם הוא רחוק מלהיות מבוגר, לבין בני העיירה המתבוננים בו בתערובת של קינאה, התפעלות והערצה. מהווה את מרכז הסרט הזה, יתכן שאילו לא היתה הנוסטלגיה של הבימאית חזקה כל-כך, ואילו טרחה לתפוס מרחק מן הדמויות בהן היא מטפלת, אולי לא היה נראה הכל ורוד, תמים. חמוד ובלתי-מוזק כל-כך. כאילו מתוך רצון

אלוהים משחק פוקר

תעלולי שטן (לב, תל-אביב, אר-צות-הברית) — גורג' בורנס חוזר לגלם בפעם השלישית את אלוהים הפוקח עין על צאן-מרעיתו המ' בולבל. אלא שהפעם החליט מי שהחליט כי צריך לתת לאלוהים יריב שווה ערך. הלא הוא השטן בכבודו ובעצמו. ומאחר ולא נמצא שחקן שיתמודד כשווה בין שווים עם גורג' בורנס, החלט לבקש ממנו שיגלם את שני התפקידים גם יחד. אל יתן איש שיתגנבו לליבו הירחורים פילוסופיים על משמעות האיחוד שבין הטוב המוחלט לרע המוחלט. שום כוונה פילוסופית אין בסרט זה. לכל היותר הוא מתיימר לבדר, וגם זאת בקושי רב. הנפש השסועה, שעליה מתמודד הכל-יכול עם נסיך המחשכים, היא נפשו של זמר-מלחין, שחש כי בגיל 30 הולכים ודועכים סיכוייו לזוהר ותהילה, ועליו להסתפק בחתונות ובר-מיצוות, אם הוא מתעקש להמשיך במיקצועו. מלבד אשתו ואמרגנו הלא-יוצלת, אין איש מאמין בכישרונותיו. אפילו לא הוא עצמו. ובמר חורלו, הוא פונה ומבקש עזרה מכוונת-האופל. הבשורה מגיעה מייד למר תופת (זה שמו של השטן בסרט), וזה מושיט עזרה. תמורת חתימה על חוזה מן הסוג הידוע.

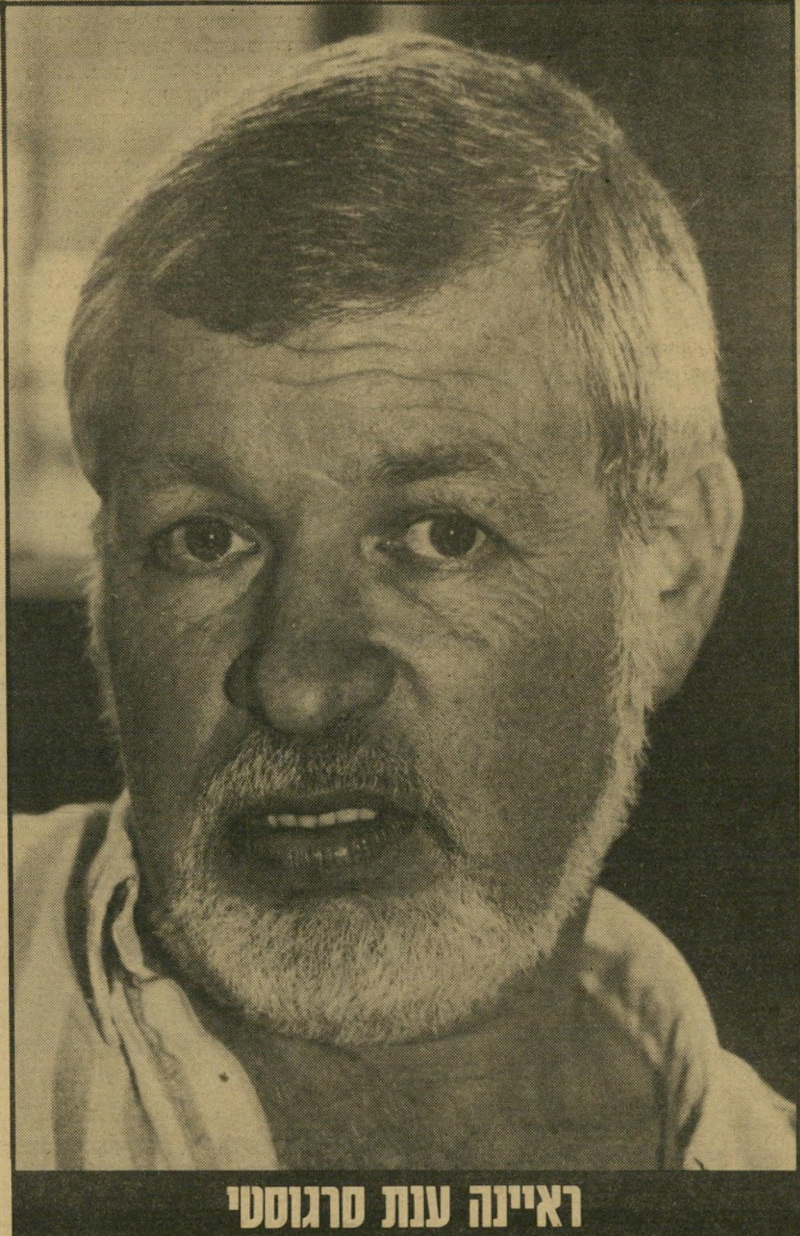
מה שקורה מכאן ואילך זו תיסבוכת עלילתית בלתי-מוצלחת ועוד פחות משכנעת. הלא-יוצלת הופך לאליל-זמר, אבל מודע להיותו מישחו אחר. אליל הזמר שאת מקומו הוא תפס נכנס לנעליו של הלא-יוצלת, אבל הוא אינו מודע למה שקרה לו. רעייתו של הלא-יוצלת מחלקת את מיטתה עם ממלא המקום, וכלל לא מבחינה שזה אינו בעל החוקי שלה, שאותו טיפחה כל-כך.

הד"ר מיקי רייטר, מנהל המרכז לגמילה מסמים ביפו, מסביר את שלבי הטיפול בנרקומנים, את הסיבות להתמכרותם לסמים, את הרקע החברתי שלהם, ואת הסיכויים שלהם להיגמל ולחזור לחיים רגילים

„אי אפשר לגמול כל אחד. אבל את מרבית האנשים שיש להם רצון, אפשר“

„יש יוחר גברים נרקומנים מנשים, אולי משום שלגבר קל יותר לעבור את מחסומי השימוש“

„האסון הוא שבלי הסם אתה לא יכול לשמוח, ללכת למסיבה, ואז אתה בבעיה“

ראיינה ענת סרגוסטי

„המיסיונריות היא חלק מהגמילה מסמים. הנגמלים משמשים גם כמודלים לחיקוי לאנשים אחרים“

„אצלנו המדד היחיד הוא ריבוי טוטאלי. אני לא מכיר שום תחום אחר הדורש ריבוי טוטאלי“

„סמים יוצרים הכחחה של הכאב, הקטנת חריפות המודעות, אבל לא פיתרון הבעיה, אלא חוספת בעיות“

„אין סמים קשים“

יש אנשים קשים!

לפסיכודרמה. בנוסף יש במקום מתנדבת הנותנת שיעורים בחשבון ובאנגלית למ-עוניינים. בשעות הערב קיים במקום מועדון ומת-קיימות פגישות קבועות של נרקוטיק-אנונימוס (N.A.) זו קבוצת נרקומנים בשל-בים שונים של גמילה הנפגשים ביניהם, ללא התערבותם של המטפלים המיקצועיים. הם משוחחים על היום-יום שלהם, על בעיות שבהם הם נתקלים, מספרים זה לזה על התקופות הקשות, מנסים לתמוך זה בזה בדרך הקשה אל מחוץ לסם.

הזמן הם מנסים לחזור לחיים רגילים. מטופלי היום באים ב-8 בבוקר למרכז. שותים כוס קפה „קטן“, כדיברי מיקי. משור-חחים שיחה קצרה, וב-8 וחצי מתייצבים בסדנאות השונות. יש שם סדנאות למתכת. לעץ, לתפירה, למזכירות, ועוד. בצהריים הם אוכלים ארוחה ביחד, וחוזרים לעבודה עד השעה 2 וחצי. במשך היום הם נפגשים לקבוצות טיפוליות ולפגי-שות אינדיווידואליות עם המטפלים. לעי-תים מקיימים פגישות גם עם מישפחות המטופלים. פעמיים בשבוע יש קבוצות

המרכז לשיקום נפגעי סמים שוכן בבניין משופץ אי-שם ביפו, בין שדרות-ירושלים לבין שכונת תל-כביר. ליד האינטרדיק-מחלון חדרו של ד"ר רייטר - נ.ל. אגב מכנים אותו בחיבה מיקי - ר. היה לראות את המטופלים עסוקים בזכות שונות בסדנאות שבחצר-המרכז. במרכז לשיקום יש כרוע 1-2 מטופלים. בבניין אחר, שבו שוכנת מרפאה, יש 120 מטופלים. אלה באים שלוש עד ארבע פעמים בשבוע לבדיקות ולטיפולים, בשאר

ריים מאלה שהלכו אחרי ארונו של מוישל'ה איש-לסית. אמרו בציניות מהולה בכאב רב: „בשביל מה הוא נגמל מהסמים? בשביל מה הטורח!“ המישפט הזה הביא אותי אל ד"ר מיקי רייטר, מנהל המרכז לשיקום נפגעי סמים ביפו. מוישל'ה נגמל לפני שנה וחצי מסמים קשים. את הגמילה חב מוישל'ה לעצמו בעיקר, אבל גם לד"ר רייטר, שהלך איתו לאורך כל הדרך. מיקי היה חבר טוב של מוישל'ה. מעבר להיותו המטפל שלו.

(המשך מעמוד 25)

השתתפות המטופל בכל הפעילויות היא חובה. למרכז מגיעים אנשים שהחליטו מרצונם החופשי להיגמל מן הסמים. המרכז אינו מקבל אנשים שנשלחים מתוקף צו של בית המישפט - לדעת רייטר, הדבר אינו אפקטיבי.

המרכז דואג לעיתים לקחת את המטופל לים בקבוצות לטיולים שונים בארץ. "חל"קם" אומר מיקי. "לא מכירים את הארץ. אנחנו לוקחים אותם לבית התפוצות. ליד ושמ. למונפור. לראשי-הנקרה. לירושלים." כרוע נמצאים בארץ ארבעה מרכזים דומים. זה שביפו. אחד בעכו. אחד בחיפה ואחד בירושלים. המרכז ביפו היה הראשון.

בעוד שבועות אחדים יפתח במקום מעון אישפוז שבו 12 מיטות. בו ניתן יהיה לתת טיפול אינטנסיבי יותר למטופלים.

הכוונה היא לקבל לאישפוז אנשים שיכולו אחרי-כך להמשיך את הטיפול במקום מות מגוריהם.

במהלך השיחה עם רייטר נכנס לחדר בחור צעיר. צבע פניו היה אפור נוטה לצהוב. הוא היה רזה, בלתי-יגמל. לבוש בגינס שופשף ובחולצה כהה. הוא רצה להתקבל לטיפול במרכז. דיבר ליטש ובלשון כבדה. רייטר לא יצא מעורו. הוא הסביר לבחור

הוא היה מאוד חזק. גם בהחלטה שלו לגבי עצמו וגם היה מאוד משמעותי בנסיון שלו לעזור לאי חרים. זה היה ממש איכפת לו והוא גם הצליח. עוד משהו איפיון אותו בכל השנים: אינטגריטי. הוא מעולם לא העמיד פנים. היה לו יושר בסיסי. אני מכיר אותו הרבה שנים. גם בשנים הקשות שלו, הוא מעולם לא העמיד פנים להיות מה שהוא לא. וכשהוא החליט שהוא מפסיק, הוא הפסיק. עברנו יחד ואמרתי לו משהו שאני מחזיק בו גם היום: שהוא מהווה 80% של העסק, שכלי זה שום דבר לו. וכשהוא החליט, הוא החליט. זו פעם ראשונה שהוא עבר תהליך של גמילה?

היו נסיונות בעבר שלא הצליחו. כשהוא הגיע להחלטה עמוקה ורצינית הוא נגמל. אתה חותם על זה שהוא לא היה חוזר יותר לסם? אף פעם לא, כמו שאני לא חותם על שום דבר אחר. אתה יכול להתנבא?

יש דבר שנקרא גמילה טוטאלית, או שתמיד יש אפשרות חזרה לסם? אצל האלכוהוליסט, אצל המתמכר לסמים ואצל הקלפן, הם תמיד אומרים: אני אלכוהוליסט בגמילה. למרות שהוא לא שתי כבר עשר שנים. הוא אלכוהוליסט במהותו, למרות ששינה את חייו. אם הוא מבין ויודע שבמהותו הוא אלכוהוליסט, זה יעזור לו לשמור על עצמו. אצלנו במרכז עובר אדם שהיה בומנו מתמכר לסמים בארצות-הברית ועבר ב-1964 את תהליך

דוקטור רייטר וידידה (אשת-השגריר-לשעבר סאלי לואיס) הוותמכרות היא נסיון לפתור בעיות של כאב?

שמקום מגוריו מרוחק מן המרכז. את כל הקשיים הכרוכים בהתייעצות מדוייקת ב-8 בכל בוקר. הוא הסביר את הליכי ההרש"מ והקבלה. ביקש מן הבחור ללכת הביתה ולחשוב ורק אחרי שיחליט שהוא בטוח מעוניין ומוכן לעמוד בכל הקשיים - לחזור ולהירשם.

זה, כך הבנתי, חלק מתהליך הקבלה השגרתי. המטופל המוטנצינאלי צריך להו"כיה רצון עז להיגמל. אחרת קורה שמשקי-עים בו את מירב המאמצים והוא חוזר לסם. הערכה אופטימית אומרת, שכיום יש בישראל בין 15 אלף ל-15 אלף נרקומנים. הפסימיסטים אומרים שמיספרם 30 אלף. רייטר הוא איש-שיחה נעים. הוא מדבר בחיוך. דבריו מלאי תיקווה - בעיקר אחרי שמבנינים שהוא עוסק באנשים שהגיעו אל התחתית, שהוא רואה בדרכו הרבה מיקרים שבהם השקיע מרץ, אנרגיה ותיקווה, והם איכזבו את עצמם ואותו.

מחי הדרך הטובה ביותר לגמילה? אי, השיטה או הדרך הנכונה. זה עניין של נסיון?

אם יש מאה אחוז אנשים שבהם רוצים לטפל, לחלקם תתאים דרך אחת ולחלקם דרך אחרת. בתחום שלנו אם אתה נביא של דרך אחת, זאת אומרת שאתה מבטל את הדרכים האחרות, ואני לא מקבל את זה.

יש דבר שנקרא גמילה מוחלטת? מושל"ה איש-כסית. עצוב לי נורא עם העניין של מושל"ה. אני מאוד אהבתי אותו. השנה חצי האחרונה שלו, כשהוא היה נקי לגמרי, היתה נהדרת. הוא היה, גם אויביקטיבי, כסדר גמור.

מישפחה ופסיכודרמה. טיפול רפואי בלבד הוא חסר כל משמעות.

ההתמכרות היא סימפטום, היא לא המחלה עצמה?

נכון, זה סימפטום. לדעתי, בראש ובראשונה נסיון לפתור בעיות של כאב כזה או אחר, וכי

"אנחנו לא מוסרים לרשויות מידע על המטופלים שלנו. אדם הנמצא בטיפול צריך להיות מוגן מערכות אחרות"

היעדר היכולת בגיל צעיר להתמודד, וההורמנות של מיפגש עם סמים וחברה צורכת סמים, מגיי עים להתמכרות לסם כפיתרון לבעיה.

והפיתרון במרכאות הזה יוצר בעייתיות חריפה יותר. ואז יש מעגל שכתוצאה מהכאב ומחסור יכולת לטפל בבעיה קיומית שלו הוא משתמש בסם.

יש הפחתה זמנית של הכאב החריף, הקטנת חריפות המודעות, אבל אין פיתרון לבעיה, אלא נוספות בעיות אחרות. וזה המעגל ההתמכרותי שבו אתה מסתובב.

אבל אין חשש שאם אתה גומל אדם הבעיה תצוץ בצורה אחרת?

לא מסלקים סימפטומים כמטה-קסם. צריך לעבור עם האדם ביחד, ואולי לבנות אצלו תחור"שה של ערך, הרגשת-כוח וגם הכנה, הכרה וי"דיעה מנסיון, שמה שיש במקום סמים זה לא פחות טוב - זה יותר טוב. אחרי-כך ממשיכים בטיפול ובמעקב.

כמה זמן? שנים.

מי הכי ותיק פה? יש אנשים שנמצאים אצלנו 12 שנה בטיפול.

בטיפול או במעקב? גם בטיפול וגם במעקב.

אני מניחה שמגיעים הנה הרבה אנשים. אתם לוקחים לטיפול כל אחד, או שיש סלקציה?

לפני שנים, כשרק התחלנו, אמרנו שברגע שאדם מבצע רצון להיגמל צריך לפגוש אותו. במשך הזמן ראינו שכרוב המיקרים באים אנשים כמצבים של לחץ רגעי. אנחנו מצידנו, הפעלנו את כל המערכת, ולמחרת לא ראינו אותם יותר. כיום יש לנו מערכת קבלה שהיא מעין מיכחן בעצמה.

למשל? יש ראיין עם אחד המטפלים, אחרי-כך האיש צריך לבוא לארבע פגישות קבוצתיות.

בשלב הזה הוא כבר צריך להיות נקי? לא, אבל דורשים ממנו שיבוא בזמן. הוא גם לא חייב להתבטא בקבוצה. וזו קבוצה של אנשים כמוהו. הם נפגשים פעמיים בשבוע ואז מתרש"מים ממנו.

אחרי-כך הוא מקבל טופס לעשות בריקות רי"פואיות וזה תהליך הקבלה.

אנשים שנמצאים בטיפול גמילה אינם מתים מסמים. חשוב להרגיש שאנחנו גם מקפידים על אנו"נימיות. אנחנו לא מוסרים אינפורמציה, למרות

"משה איש-כסית נגמל בשביל שנה וחצי שהוא חי טוב, בשביל המישיכה היודעת שהאיש יצא מחושך לאור"

שיש גופים כמו הצבא ומישרד-התחבורה שהיו מאוד מעוניינים באינפורמציה הזאת.

אני טוען שאדם שנמצא בטיפול צריך להיות מוגן מערכות אחרות. המישיטה, למשל, מבינה את זה, והשטרנים לא באים הנה לחפש אנשים.

יקר להחזיק פה את האנשים? מטופל עולה למינה אלף רולר לשנה. אחד שנמצא ברחוב עולה למינה פי 20-30 בגניבות,

כשורים, במחלות, בבתי-סוהר, בבתי-מישפט, כי ביטוח לאומי, בהונחה של המישיפה. יותר מזה: מי שנמצא בטיפול מנסה להוציא אחרים מהסם. מי שנמצא ברחוב גורר איתו אחרים.

והקטע הכי חשוב זה הקטע האנושי. נרקור"מנים הם לא חיות, הם לא יצורים בעלי קרניים. חלקם אינטליגנטיים בעלי כישרונות ויכולת שי"מומן איברו אמון בעצמם ונשענים על הקביים של הסם.

רובם עבריינים? יש כאן יותר נר"קומנים מיפו מאשר מצפון תל-אביב? בצפון תל-אביב יש כסף ויש בושה להגיע הנה, וזה חבל.

כשבא אליך בראדם בפעם הרא"שונה אתה יכול לאמור את סיבויי הגי"מילה שלו? אם זה חריף במיוחד, כן.

זו לא עבודה מתסכלת? כן ולא. השימחה שיש על תוצאות שאתה רר"אה, ואתה בהחלט רואה תוצאות, הרבה יותר משמעותית מאשר התיסכול שקיים גם הוא במ"נות לא קטנות.

צריך להיות אופטימי באופן בסיסי. לא קיים מישהו חסר תקנה? אם קיים אז מעט מאוד, אולי מישהו שלא

הקדשנו לו מספיק, שלא הבנו אותו מספיק. האשמה תמיד בכפ"ל, אבל לפעמים גם אנחנו אשמים. אין פה מלאכים.

אתה חושב שמילחמת החורמה של המישיטה בסמים הקלים הגבירה את יבוא הסמים הקשים? אני לא חושב שזה נכון.

אנחנו מחפשים כל מיני דברים להיות בהם. מחפשים תאיכני יעד. ונהגים לומר שבשנת 1967 התחילו הסמים וכו'. אבל אם מסתכלים על הדברים מבחינה גלובלית אנחנו לא יכולים להי"שאר מוגנים ושיחיה לנו חסיון קרוש מהעניין.

למישטרה יש חוק שהיא חייבת לאכוף אותו. נכון שאם אתה לוחץ במקום מסוים זה משפיע במקום אחר, וחשוב שהרשויות תתאמנה ביניהן.

בכל זאת יש דעה רווחת שאם הי"מישטרה תתרכז יותר בסמים קשים יהי"פחות נרקומנים.

אני חושב שעקרונות הם עושים את זה. למרות שלדעתי אין סמים רכים או קשים, אלא אנשים רכים וקשים. וכשאנשים רוצים את הסם, הם ישיגו אותו. חשוב להגיע למצב שבו יהיה לאנ"שים פחות צורך בשימוש בסם, כי יהיו להם רכי"רים אחרים. זה אוטופי, אבל לא בלתי-נכון. המ"חיד הוא נורא. פשוט נורא.

משה איש-כסית מת בגיל צעיר. היו אנשים בהלוויה שלו ששאלו למה הוא נגמל, מה זה הועיל לו?

הוא נגמל בשביל שנה וחצי שחי טוב, בשביל המישיפה שיוודעת שהאיש יצא מחושך לאור. מושל"ה לא מת נרקומן, הוא מת כב"אדם.

אולי התקשה-לב שלו היה סימפ"מזם נוסף לבעיה שהסמים היו סימפטום אחר שלה?

מה פיתאום? היה ברור שישנה בעייתיות הרבה קודם לכן. היה לו לחוידס גבוה.

לוא היה ממשך להשתמש בסמים, היה נפטר הרבה קודם. ככה הרווחנו, הוא והחברים, עוד שנה וחצי איתו, וזה רווח נטו.

והוא היה על אי-כיפק. הרגיש ביטחון וכוח. הרבה פעמים כשהייתי מרגיש שפוף, הייתי כ"א לדאות אותו והוא היה עושה לי טוב.

לעיתים קרובות אתה מתחבר עם מטופלים שלך? מושל"ה זו לא דוגמה. אבל זה בהחלט קורה. אתה עובד עם כב"אדם שנים, אתה מרגיש קרוב אליו. לא תמיד יש יחסים אישיים מחוץ לשעות העבודה, אבל לעיתים קרובות כן. לא קוראים לי פה, למשל, ד"ר רייטר, קוראים לי מיקי.

אני לא למטופלים הביתה? גם זה, למה לא? לפעמים עושים ביקורי-בית כשצריך, או משתתפים בשמחות מישפחתיות. אני גם בא לעיתים לפגישות של נרקוטיקאינר"נימוס. זה עושה לי טוב. אני שומע אותם מדברים ואני זוכר איך הם הגיעו לכאן.

האסון הוא כשהסם הופך להיות חלק של החיים. כשהשימוש בסם כלשהו הופך להיות למ"שהו שבלעדי אתה לא יכול לשמוח, לא יכול ללכת למטיבה, או אתה נבעיה, כי אז פיתחת תלות, שכמו כל תלות היא בעייתית.

לעומת זאת יש תלות פוהיטיבית. למשל אנ"שים שהולכים יום-יום לשחות. קחי להם יום אחר את השחיה ותראי מה קורה להם. הם נעשים עצבנים ולא יכולים. אבל זה פוהיטיבי.

חלק מהטיפול הוא לתת לאנשים תכנים במ"קום הדבר שעליו הם מוותרים.

חמרורים

המוזכיר הקשוח

נתמנה ♦ כראש אגף יתכונן (אג"ח) במטה הכללי של צה"ל, **אלוף דני יתום**, 42 יתום, יליד נתניה, אב לחמישה בנים ובעל עיסורי המופת, נחשב לקצין קשוח וקפדן במיוחד (המקפיד גם עם עצמו ורץ מדי יום מיספר קילומטרים לשם שמירה על כושרו הגופני), שביקש בנעוריו ללמוד רפואה, והעדיף, בסופו של דבר, את השירות בצבא הקבע (במסגרתו הספיק לסיים לימודי פסיקה, מתמטיקה ומרעיי המחשב) ובו שימש עד לאחרונה כמפקד אוגדה, אחר תקופת שירות של שנים מיספר כמוזכרים

אלוף יתום
חמישה בנים

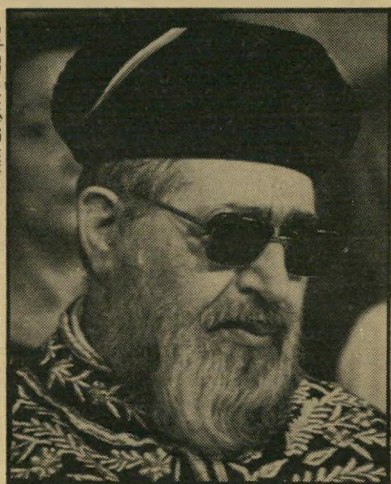
הצבאי של שני שרייביטחון (יצחק רבין וקורמו, משה ארנס).

הסיניור הוותיק

הושבע ♦ כנשיאה השמיני של הודו, אחר שנבחר ברוב קולות הגוף הבוחר (המורכב מ-770 צירי שני בתי הפרלמנט בהודו ו-3919 חברי 25 בתי-המחוקקים המחוזיים), **רמאסוואמי וני קמארמאן**, 76, סגן-נשיא הודו בשלוש השנים האחרונות. ונקטארמאן, מישפטן, עיתונאי ומשך שנים רבות שופט בבית-הדין המינהלי של אירגון האומות המאוחדות, התפרסם לפני 40 שנה, עת שימש כסניגורם של הודים שהואשמו על-ידי הבריטים, שאותם ימים עדיין שלטו בהודו, כשיתוף-פעולה עם הכובשים היפאניים בדרום מיורח אסיה. בימי מילחמת-העולם השנייה.

האב הגא

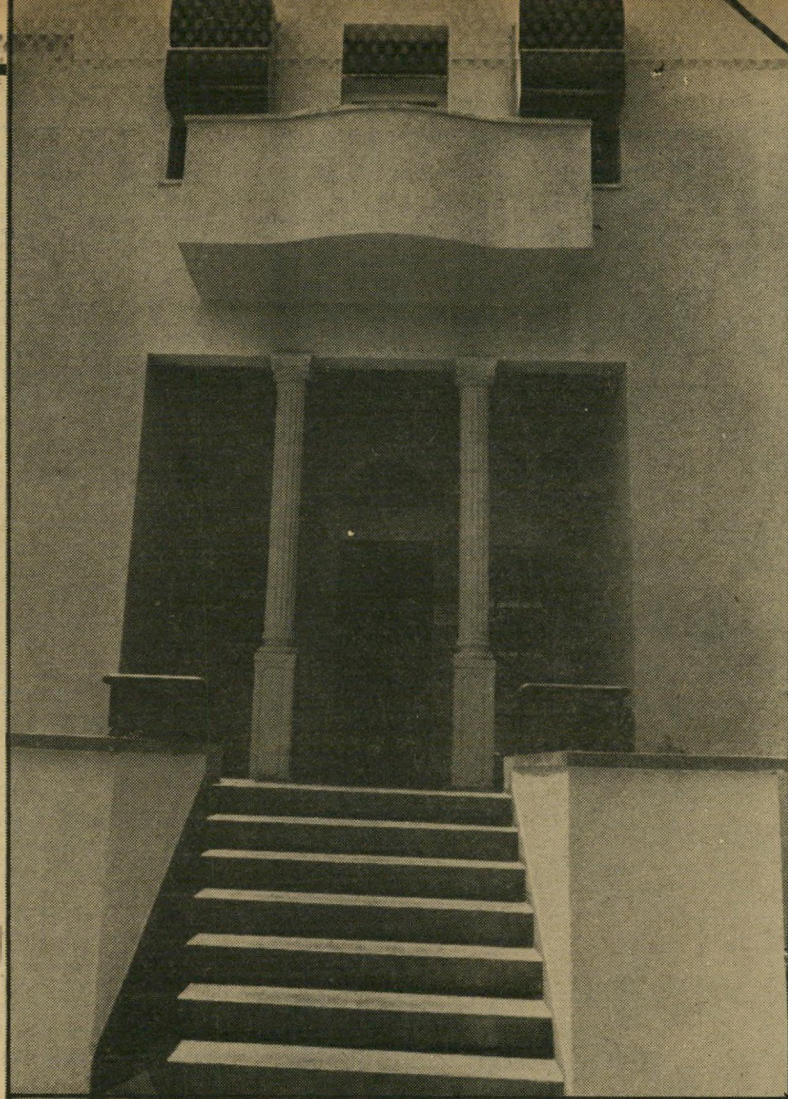
נפטור ♦ בירושלים, בגיל 86, **הרב יעקב יוסף**, יוצא בגראד העיראקית, ממנה עלה ארצה לפני 65 שנה, שהתגאה כל ימיו בכורו, ראש מועצת חכמי-התורה (הספרדיים), הרב עובדיה יוסף, 67, מי שהיה הרב הראשי הספרדי (הראשון

רב יוסף
שש בנות

לציון) לישראל והכוח המניע מאחרי הקמת רשימת ש"ס לכנסת ה'11, בה משמש בנו הגדול, הקרוי על שם הסב שהלך לעולמו, הרב יעקב יוסף, כאחד מארבעת נציגיה.

• לרב עובדיה יוסף, שהוסמך לרבנות בגיל 20 ושהיה בעבר אב בית-הדין בקאהיר (ערב מילחמת-העצמאות) וגם רבה הראשי של תל-אביב, 11 ילדים - שש בנות (בהן שתי תאומות) וחמישה בנים.

„מרכז הגמילה“ ביפו

„אנשים הנמצאים אצלנו כטיפול אינם מתים מסמים“.

יעבור לחומר אחר. לא כל מי שמתחיל מחשיש מגיע להרואין, למרות שכמעט כל מי שמשמש בהרואין התחיל מחשיש.

מצאו שאם אתה מצליח למנוע עישון סיגריות למעשה התמודדת עם מרבית הבעיה, ופה, אולי, צריך לעשות את מרבית המאמץ. והרצף הזה קיים: סיגריות, אלכוהול, חשיש מריחואנה, וסמים דוגמת הרואין או ברכיטורטים. זה הרצף, אבל היום הבעיה אצל הנוער היא יותר בעיה של שתייה.

• **למה בוהמה נקשר לעיתים קרובות בסמים?**

זה קצת שיק, קצת אופנה, קצת צורת חשיבה אחרת, ראש יותר חופשי, פחות מרוכז במרכאות במובן של מיסגרות-חיים וכדומה. זה קצת מיכנה אישיות של הבוהמיין, שאם הוא אמן הוא צריך אהבה וחיוקים. אבל מרבית הבוהמה לא משתמשת בסמים.

• **אפשר להשוות חזרה בתשובה לנירקיזמו?**

זה כלי-כך מסוכן. אך ורק במובן שזה אורח חיים שבנוי לפי חוקים מאוד מוגדרים.

• **גם חזרה בתשובה זה סוג של תלות.**

תלות במערכת. אבל יש גם כלי-כך הרבה דברים שונים.

לטולסטוי יש סיפור נהדר על קצין סופר-דור פר, שחי חייהו-ללות עד שיום אחד נמאס לו והוא הלך למינוח. אבל הוא בחר את המינוח הכי קשה וקשות, וגם בתוכו הוא חי בתנאים הכי קשים שאפשר.

למעשה הוא החליף אורח חיים אחד באחר, אבל נשאר אותו האדם.

• **יש יותר גברים נרקומנים מנשים?**

כן.

• **למה?**

יש בעייתיות יותר גדולה אצל אשה לעבוד את כל המחסומים. לגבר יותר קל לעבור את מחסו מיי-שימוש מאשר לאשה.

בתרבות שלנו נשים יותר נשמרות ויותר סגורות, אבל כשהן מתרחש אצל אשה לעיתים קרובות זה מתבטא בצורה חריפה ביותר. היא כמעט מאבדת כל-צ'אנוש. זה מעיד על הפרעה יותר עמוקה.

היום יש פחות מעשרה אחוז נשים נרקומניות. • **זה מעודד?**

את הנשים. אולי הן לא באות לטיפול ומסתדרות יותר טוב? אולי הבושה עוצרת אותן מלהגיע?

• **מה הקריטריונים להצלחה בטיפול?**

הפסקת שימוש בסמיררוחב, הפסקה של מעצרים ומאסרים, שיפור במצב הבריאותי, שינוי ושיפור במצב המישפחתי ושיפור במצב התעסוקתי.

• **כמה זמן זה לוקח?**

תלוי. יש כאלה שיקח להם כמה חודשים ויש כאלה שיקח שנים.

• **מה ההבדל, בעצם, בין אלכוהול וסמים?**

יש הבדלים חיצוניים שיטחיים, והם לא חד-שובים. היום הגישה צריכה להיות נגד שימוש לרעה בחומרים, בין אם זה אלכוהול או סמים. הבעייתיות דומה, למרות שההבדל במצב המישפחתי וחיוקי מביא את האנשים לסינגוד-חיים שונה. אבל הפרובלמטיקה דומה.

• **גם הטיפול דומה?**

די דומה, למרות שבאלכוהול אין תחליפים ולסם יש.

• **הגמילה כאן במרכז היא במקום גמילה בבית-חולים?**

בבתי-חולים מקבלים רק לעיתים רחוקות, ורק בצו של בית-מישפט, ולזה אין הרבה ערך. אני תולה הרבה תיקות במחלקה שאנחנו מקימים כאן. שיראו שאפשר להביא לגמילה וזה אולי יורו לפתוח עוד שתי מחלקות בארץ.

• **מה זה נרקומן?**

אחד שצריך את המינוח היומיומי של סם כזה או אחר כדי לעבוד את היום.

• **ואם אדם משתמש יום-יום בהשיש?**

ברגע שחשיש הופך להיות חלק משיגרת יומ-יומית, שכלעדיה אתה לא יכול ואתה נכנס לאר-שקט, אתה אדם שיש לו תלות, גם אם לא קוראים לך נרקומן. זה לא יגרום סבל גופני. אפשר להשיח וות את זה לעישון.

• **מתמכרים לסמים הם בדרך-כלל אנשים חלשים?**

אני רואה לעיתים מכורים שיש להם כוחות יוצאים מן הכלל, אבל הם פיתחו הרגלים שהם מאוד מתקשים לשנות אותם.

• **אדם שנזנף לתוך הסמים זה עניין של מיקריות או של אופי?**

זה קומבינציה של מערך נפשי מסוים, שנמי צא בתוך קונטקסט חברתי מסוים, וברזמנית נר-צרת הודמנות ונוצר מיפגש עם הסם. כל הדברים האלה ביחד יכולים להביא להתמכרות. אם אחד הרברים חסר, זה לא יקרה.

לכן נרקומנים נמצאים בשכיחות גדולה יותר בשכונות, כי הזמינות של הסם גדולה יותר. יש מערכת חברתית מסוימת שבתוכה יש עוד אנ-שים כאלה וזה חלק מהתמנה גם אם זה לא מקור כל. כשהו נוסף לזמינות ולתחושה של הפחתת הכאב שבאה כתוצאה מזה, הנה הסיפור.

רייטר בהתנות אחד ממטרופולי השימחה גדולה מן התיסכול...

לעומת זאת אפשר למצוא מישפחות באותה סכינה שילד אחד משתמש ושאר הסיבועה ילדים לא. כאן קובע המערך הנפשי האינדיבידואלי.

• **כמה שנים המרכז הזה קיים?**

מ-1975 ואני נמצא פה מההתחלה, וזה המרכז הראשון מבין ארבעה שקיימים.

• **יש עליה משמעותית במיספר הנירקומנים מאז?**

כן.

• **למה?**

תחשבי מה קרה מאז 1975. זה המון מרכיבים. יש פתיחות גדולה יותר כלפי העולם, הבאת

בכיוון החינוכי מניעתי. זה קל להגיד וקשה לע-שות.

• **יש מקומות בעולם כמו אמסטרדאם או ניו-יורק שבהן הקלו בנושא ה-סמים הרבים. אתה חושב שזה השפיע על מיספר הנירקומנים?**

אני לא יודע. בארצות-הברית היו תוכניות מי ניעה מעניינות לנוער בלי תעמולה של פחד.

וכשברדקו מצאו שהשימוש בסמים רכים לא קטן, לעומת זאת פחת בהרבה השימוש בחומרים א-חים.

• **זה לא נכון לחשוב שמי שמשמש בחשיש**

עוז קין

ציון צמירי, העולם הזה

יופי של קייז עם "לוז"

חברת התמרוקים לון שמחה להציג את הלהיט החדש, קרם-גוף זוהר, לון סאן ספארקלינג לושן. שהוא קרם גוף דקורטיבי, המכיל חלקיקים נוצציים הנותנים לגוף מראה זוהר ובוהק

ומשלימים את האופנה של בגדייהם הנוצצים. קרם-הגוף החדש מתאים לשימוש בשעות היום, לים ולבריכה, לרענון ולקישוט וכמוכן הוא טוב גם לשימוש בשעות הערב. השימוש בקרם נעשה עליידי הקצפת מעט קרם-גוף על כף היד ומריחתו בעדינות על עור הגוף.

במדיונה

דרכי חיים למבורגיני לכל פועל

יקי גבאי, יורד ישראלי, רוצה להיות חבר-כנסת בזכות היותו בעליה של מכונית ה-למבורגיני היחידה בארץ

יש לו משהו שאין אף לא לחבר-כנסת אחר. ואם הם הצליחו להגיע לבניין הירושלמי ההוא, גם הוא יכול. כי לו, ליקי גבאי, יש מכונית למבורגיני, ולהם אין. ולא רק להם. אף לא לאדם אחד בארץ אין מכונית כזו. ובתור שכזה, בעליה של למבורגיני, גיני, הוא מקווה להגיע לכנסת. אלא שגבאי מתחכם יותר. הרי אי אפשר לקום ולהכריז: בחרו בי כחבר-כנסת כי יש לי למבורגיני! לכן חיבר מצע בחירות מפורט.

שמה של הרשימה החדשה יהיה: נחמד להיות נחמד. "זו רשימה יש" ראלית טהורה, לא קומוניסטית, חס וחלילה, לא שום דבר אחר", אומר גבאי, 38, שחי ב-17 השנים האחרונות בארצות-הברית.

"אנחנו נעזור לאנשים. נסדר עבודה לנוקמים. נקריש את כל זמננו לעזרה לזולת. כל פעילי הרשימה יהיו עשירי רים כמוני, כאלה שאינם צריכים למהר בכוכר למקום-העבודה.

נטיף לנקיון חברתי ופסי. שלא ישליכו הפיסות סיגריה ריקות לרחוב ושכל אדם ישמיד את הקוצים בחלקת האדמה השייכת לו, ושלא יזכזכו מים. והכי חשוב: נילחם שכל חייל משוחרר יוכל לרכוש מכונית ללא מיסוי."

למבורגיני לכל פועל, והאני רוצה להקריש את כספי וזמני למען המי "דינה" — מכל זה נודף ריח פלאטוני שרוני כבר. אבל יקי גבאי מבטיח כי הוא אינו מנסה לברוח מהחוק האמי ריקאי אל זרועותיה האוהבות של החסינות הפרלמנטרית הישראלית.

"חשוב לי שאנשים כאן יהיו נחמרים זה לזה", הוא אומר בחיוך של שביעות-רצון ומנפנף בורת ידו הימנית, העטויה בטבעת-יהלומים.

להשמיר פיקאסו. גבאי נולד בעיראק, הגיע לארץ כשהיה תינוק בן חצי שנה, גדל בתל-אביב, שירת כצבא ואחר-כך נסע לארצות-הברית. עבד, כמו כולם, בעבודות מזדמנות, קנה מונית, מכר, קנה חנות-תקליטים ואחריה עוד אחת ועוד אחת. היום הוא בעליהן של חנויות תכשיטים ואלקי טרוניקה בפילדלפיה. גר בניו-ג'רזי עם אשה ישראלית ושלושה ילדים. כמו כולם, גם גבאי מתערסל בתוך מיוזר דותני הארוזות למחצה, מודיע עוד לפני שנשאל כי בשנה הבאה הוא חוזר לארץ.

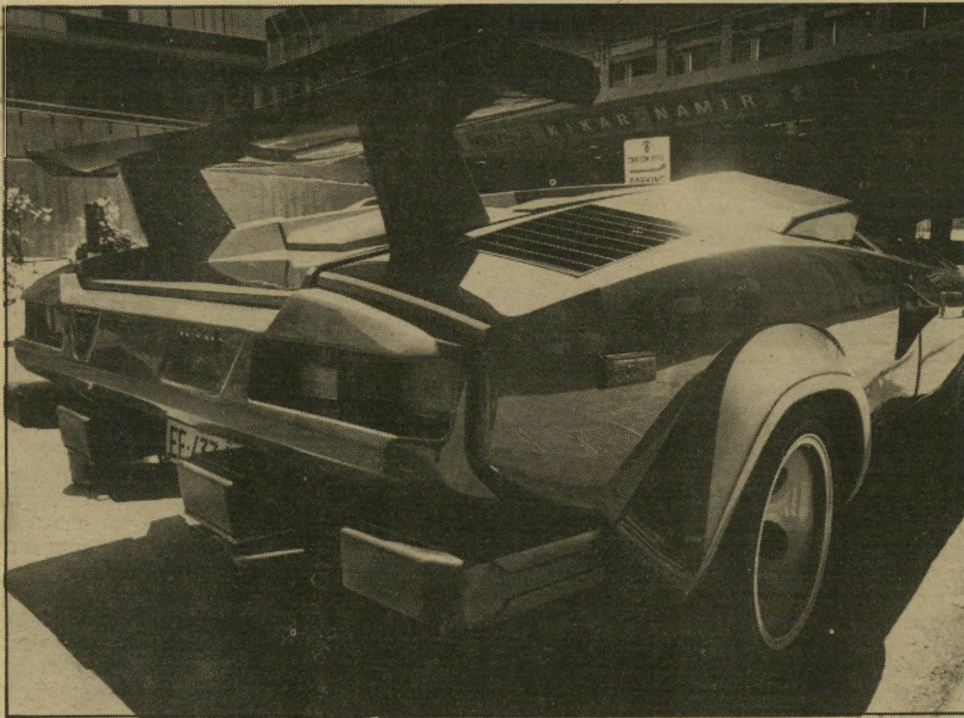
"אבל אני לא רוצה לדבר על עצמי, אני מעדיף לדבר על הלמבורגיני. הוא אומר. שוב ושוב הוא מנפנף במכונית הארומה, מזכיר את קיומה כרוצה לומר: הלמבורגיני זה אני.

האגדה על הנסיך והלמבורגיני הא"רומה מתחילה כשהיה חודש ינואר. גבאי, נקיור בארץ, המתין כקוצר רוח למכונית האיטלקית שנקנתה ב-ארצות-הברית תמורת 150 אלף דולר. היא הגיעה. יפהפיה אמיתית. מבי היקה. מצוידת בכל מה שמכונית מיוזר יחסנית זקוקה לו. המכונית היקה ביותר בעולם. תושב ישראלי יוכל לזכות בה רק אחרי שיפד 800 אלף דולר.

ואו התחילו הצרות שלי", אומר גבאי, וכלל אינו נראה כמי שסובל. "הישראלים דופקים על המכונית כדי לראות מאיזה חומה היא בנויה, והלב שלי נקרע: הרי זה כאילו שמישהו ינסה להשמיר תמונה של פיקאסו. "זה עוד לא הכל. גונבים לי את הפנסים ואת הסמלים. לפני חודשים מישו גנב את הכיסוי של המכונית. מה, לכל הרוחות, אפשר לעשות בכיסוי של למבורגיני?" אולי לכסות חיפושית.

בעלי-מכונית גבאי במכוניתו לכל חייל משוחרר —

החלק האחורי של ה-למבורגיני למבורגיני בלא מיסים

נועצים בו ויודע להעריך את העוצמה של המכונית — יוכל ליהנות ממנה. "ראיתי שאנחנו מתאימים. החלפתי את הגלפה בלמבורגיני חדשה יותר, ולפני ארבעה חודשים החלפתי שוב, ללמבורגיני קונטש, 1987. הכי חדרי ש. הכי טובה.

ראוונות? ניקור-עיניים? לא, מה פיתאוס?" גבאי מזדקק בתדרמה. "המ טרה שלי היא להראות לכולם את פילאי הטכנולוגיה של המאה העשירי."

שרה ליכוביץ

שיגעון של שכנים

השכנים מתלוננים כי בני הזוג הקשישים ממררים את חייהם. בני-הזוג טוענים: הם רוצים את הדירה שלנו

"היא זורקת זבל, מגרפת, שופכת מים מלוכלכים וגם מטילה חפצים בוערים על גגות השכנים." כך טען נציג-המיטרה לפני השופט עזריאל שפי. הוא ביקש את מעצרו של חי וילנר וראיסה נימץ.

בני-הזוג, קשישים לבושים בגדים פשוטים ומרושלים, נראו מזוירים מאוד על ספסל-העצורים. בין גנבים ופורצים היו הקשישים יוצא-דופן ומעוררי-רחמים. אך נציג המיטרה המשיך ופירט עד כמה ממררים השניים את

הלמבורגיני חונה בפתח מלון קרלטון בתל-אביב. גבאי יוצא אליה בארשת חשיכות. עשרים סקרנים מתגוררים סביבה, מכיטים בו ובה בהערצה. גבאי רואה הכל. אלה רגעיו הגדולים. בנוף-שלאנסיות מופגנת הוא פותח את הדלת. מישו מתקרב אליו ושואל: "כמה עלתה?" גבאי מחייך חיוך רחב של: אמרת-לכם.

לאכול קלאסה. במחצית אוגוסט פגה ארשת-השהיה שלה בארץ, ואז אקח אותה איתי לניו-ג'רזי. המיפגש בין הישראלים ללמבורגיני קשה מאוד. כאן לא יודעים איך לאכול קלאסה כזו. יש כאלה שאפילו לא מכירים את המכונית ושואלים אותי איזו מכונית זו. משונה.

בארצות-הברית כולם יודעים מי זו הלמבורגיני. כל מי שמסתכל עליה מייד מבין שזו מכונית ברמה אחרת. גם שם שואלים הרבה שאלות, אבל לא סתם שאלות נודניקיות. השאלות של האמריקאים מיקצועיות, חכמות יותר: מה סוג המכונית? כמה סיבובי מנוע היא עושה בין הילוך להילוך? מה החידושים של המנוע הזה לעומת המכונית הקודמת שלי.

זו הלמבורגיני השלישית שלי. את הראשונה, למבורגיני גלפה, שהיא קטנה יותר, קניתי לפני שני תיים. רציתי לראות אם אני מתאים למכונית ואם היא מתאימה לי. כשביל מכונית כזו צריך אופי חזק; רק אדם שיודע להתגבר על המבטים שכולם

ציון צמיר העולם הזה

ציון צמיר העולם הזה

ציון צמירי, העולם הזה

קביעות? לא לאשה!

אין מקום נחבת דן לנהגות קבועות. זוהי מדיניותה של דן שלא לאפשר לנהגות שכירות קביעות או תנאי עבודה משופרים יותר כפי שזוכים הגברים, הנהגים הקבועים" מישפטים אלה שמעה מרים פאשה מפיו של אלי היימן, שהוא מנהל כוח

מרים פאשה לוחמת על זכותה להיות נהגת אוטובוס קבועה ב"דן". אבל הקואופרטיב התחכם

"אני לא מכיר אותה אישית, אבל שמעתי מהחברה שעברו איתה בקו 18 שהמנהלים לא מתלהבים לתת קביעות לנהגות".
"אפילו קשעות הבוקר, כשיש לחץ רציני בקו 18, אתה תראה אותה תמיד רגועה ושקטה. הסבלנות שיש לה לנוסעים זה משהו מיוחד".
"היא נהגת מיקצועית, שלהרבה נהגים בחברה היה הרבה מה ללמוד ממך".

"אני קראתי בעיתון שפיתרו אותה וזה חבל, כי הם הפסידו עובדת מצויינת. את, אולי, בגלל זה שהרתיים לא הרגיי שו נוח לראות אשה על ההגה".
לא רק עליזה תמיר מההסדרות לא התייצבה לצידה, ולא רק נהגים מיק ריים בקואופרטיב. "יוסי ביונטי ויוסי חבובה מוועד העובדים עומדים לצדי די" מספרת מרים.

מרים חוזרת שלוש שנים אחורה: "אני ומול חזון החלטנו להגיש תביעה משותפת נגד דן בעניין הפיטורין ואיי קבלת הקביעות".

"לא אשכח שדן פנתה אליי בהצעה, שאם אנטל את ההליכים המישפטיים שנקטתי, הם יחזירו אותי לעבודה. בת מימון ילדותית ובטיפשות עשיתי כי דיבריהם, והם החזירו אותי שוב, אך כנהגת שכירה. אני כמעט בטוחה, כפי שר חולשה, שנבעו מרצוני להתרחק ממישפטים ומתיסבוכות מישפטיים".
"השארתי את מול בודרה במאבק נגד החברה".

"אני זוכרת שלקראת סוף אותה שנה, באופן בלתי צפוי, פוטרו 30 נהגות שכירות בחברה. אלה היו פיטורין קור לקטיבים. אני כמעט בטוחה, כפי שר כים כמוני יודעים, שזה היה צעד נקמה, בגלל תביעתה של מול".

עורך הדין בני כהן, שייצג את הנגות המפוטרות, הצליח, לדבריו, דרך בית הדין לעבודה, לגרום לכך שהנהגות דן תבטל את הפיטורין והעובדות יוחזרו לעבודתן.
הוא המשיך לייצג את מול חזון בתביעתה, ורק כעבור שנה וחצי פסק בית הדין האזורי שמול חזון תחזור לעבודתה כנהגת קבועה.

עורך הדין כהן מסביר, כי סיפורה של מול חשוב מאוד למרים פאשה, מפני שהדובר בתקדים מישפטי. "לא קיימת פסיקה רחבה בעניין (המשך בעמוד 35) **עודד רכטמן**"

למנוע מנהגות שכירות לקבל קביעות על ידיו שכירת רצף של עבודה".

"זה לא מגיע לה"

אבל גם את השיטה הנבזית מפעיי לים לפעמים ברשלנות: "מול חזון קיבלה פעם מיכתב פיטורין, ריך, כאשר באותו היום עצמו היא הודת ורה לעבודתה כנהגת שכירה. האם יש בריחה מוצלחת יותר מזו, שבאותה

נשים, שהוכשרו כנהגות ברכב ציבורי. דן היתה, לדבריה, אחד הגופים שהיה מעוניין בהפעלתו של הפרוייקט הזה, וכמיוחד קקליטן של כוגרות הקורס. מרים מיוצגת בתביעתה הנוכחית נגד הקואופרטיב על ידי עורך הדין בני כהן.

"התחלתי לעבוד כדן בתחילת 1981, אחרי שסיימתי את הקורס, מספרת מרים. "לאחר שעברתי את התקור פה שבה נהוג לקבל קביעות, התחלתי לגשש בעניין, וזה עלה לי במחיר של

נהגת פאשה עם בנותיה במיטבה התנהגות רגועה עם הנוסעים

שעה היא חתמה על מיסמכי הפיטורין ועל המיסמכים לקבלתה לעבודה? זאת הצגה שאינה מכויימת מספיק טוב, מכיוון שהבימאי לא המתין אפילו יום אחד בין פיטוריה של השחקנית ובין קבלתה לעבודה, צוחקת מרים.
תגובותיהם הספונטניות של נהגות דן, באחד הבקרים של השבוע האחרון: "לאחר שנה וחצי לערך היא שוב קיבלה מיכתב פיטורין, והחזרה לעבודתה לאחר חודש ימים".
"יש פה שיטה מתוכננת של החברה שנים".

מרים עברה כספרית עצמאית בחור לון שנים רבות. אחרי שנתיים של "מנוחה בבית", כדבריה, היא עברה הסיבה מיקצועית ושימשה במשך שנה כי קלדנית בבנק.
את ההסבה המיקצועית השניה שלה עברה מרים בשנת 1979, בפרוייקט מל"ח (משק לשעת חירום), שהיו שותפים בו כמה גופים: מישרד ההיטחון, מישרד החברה ועוד.
באותה תקופה עברו את הקורס עוד

נהגת פאשה ופרקליט כהן לעמוד בכל הלחצים

ארם של אגף השכירים בקואופרטיב דן.
הדין לעבודה, הוא הודיע לי כי לא ית' כחש לפני בית הדין לרכרים שאמר."

שיטת השבירה

מרים פאשה עברה שש שנים מכנהגת שכירה בדן. עד אשר קיבלה את מיכתב הפיטורין השני שלה. מרים, הגרה בחולון, היא מפרנסת שניה במישפחה בת חמש נפשות. כיום משמש בעלה כמנהל מחסן אלומות — מאפייה איזורית גדולה, לאחר שעי בר שנים כנהג מונית.

בנה, בן 18, מתגייס בקרוב לצה"ל. שתי בנותיה צעירות יותר: שגית בת 16 ורוחמה בת 10.

מרים עברה כספרית עצמאית בחור לון שנים רבות. אחרי שנתיים של "מנוחה בבית", כדבריה, היא עברה הסיבה מיקצועית ושימשה במשך שנה כי קלדנית בבנק.
את ההסבה המיקצועית השניה שלה עברה מרים בשנת 1979, בפרוייקט מל"ח (משק לשעת חירום), שהיו שותפים בו כמה גופים: מישרד ההיטחון, מישרד החברה ועוד.
באותה תקופה עברו את הקורס עוד

לדבריה, גם עליזה תמיר, שבראש המחלקה לעובדת השכירה בהסדרות, שמעה דברים רומים מפיו של אלי היימן.

טוענת פאשה: "שנים רבות הממונים עליי היו מאוד מרוצים מתיפקודי בדן. כנהגת שעומדת בצורה טובה בכל הלחצים שגורמת העבודה. הם שיכחו את שלוותי והתנהגותי הרגועה עם קהל הנוסעים".

"הכל היה טוב ויפה עד אשר עברו 33 חודשים, שלאחריהם התחלתי לברר מה וכאיתי לקביעות בעבודה. אלי היימן אמר לי שלאשה, לנהגת, לא מגיע עות זכויות קבלת קביעות. הברורים הללו עלו לי ביוקר, וזו הסיבה שקיי בלתי מיכתב פיטורין.

"לפעמים אני לא מאמינה ולא מסוגלת לעכל שבמימני עדיין יש אפליה וחוסר שוויון כלפי נשים, רק בגלל היותן בני המין השני".
בתצהיר שמסרה עליזה תמיר, היא מאשרת את דבריו של היימן: "בעקבות פנייתן אלי של הנהגות השכירות בקואופרטיב דן לאחר שנודע להן כי הן עומדות על סף פיטורין, שוחחתי טלפונית עם מר היימן, מנהל כחיאים

ציון צמירי, העולם הזה

— שעליו כותב המבקר כדלקמן: "הלשון הפיגורטיבית מצביעה לא רק על נכונות אלא גם על צומח ואלמנטים. הרמזים נטולים מתחומי ההתעללות הפיזית (ניקור עיניים), ההוצאה להורג (כריתת הראש בקרור) והקבורה או ההכנה לקבורה (עיסוף המת בתכריכים). הרגמים הרתימים... מחזקים רושם של חתי פתול, של אלימות פיזית פתאומית, הכרוכה במאבק קצר, נואש ואבוד מראש... האפילה שכאילו רק חיכתה לרגע של חוסר תשומת-לב, עשתה את מעשיה במהירות ובפראמיות. אם קודם לכן נהג הלילה בדובר בזהירות ובחדש (שלח, חרשי צירים ומרגלים חרש), עכשיו הוא מתנפל עליו ומנקר את עיניו, כמו הפלישתים שהתנפלו על שמקו אחרי שטר ממנו כוחו... כביכול הוא אומר: אם באמת אין הלילה אלא העדר אור והמולה, הרי אז אין כל יכולת לבחון את מהותו אלא על-פי פעולתו על החושים (ולא על הרמיון), ופעולה זו כפולה היא. מצד אחד שולל הלילה את חוש הראיה ומבטל את ההתמקדות הפרצפטית ברשמים הוויזואליים. מצד אחר הוא פוקח ודורך את חוש השמע (רומיית הלילה מאפשרת קליטת רעשים רבים ורחוקים, שלשון היום מסתיר ומבטל) ומביא להתמקדות פרצפטית ברשמים אקוסטיים. מכאן התמונת המנוגדת של יחסי הדובר והלילה. כמי ששולל את הקשר הוויזואלי עם הסביבה במקרה הלילה את עינו של הדובר ועול ממנו את הראש (המשמש כאן כהגדרה מייטונמית של העיניים במובן ליטראלי ומיטאפורי כאחד. הראש הוא מרכז הראייה לא רק משום שהעיניים קבועות בו, אלא מפני שראייה זהה עם הבנה, חשיבה, בהירות הגיונית). תחת זאת, כמי שמחדר ודורך את חוש השמע, מעורר הלילה בדובר פתיחות בלתי-ראציונאלית, קשב לצד הסודי, כלומר, לצד הרגשי והיצירי של ההווה כך ממלא הלילה את תפקידו הכפול. הוא הגורם הדינמי והאלים, המנצל את הרפיון והפאסיביות של יריבו... בתפקידו האחר הוא החייל הפלישתי, המתנפל על שמשון הסרוח על מיטת דרילה, מנצל את חוסר הזהירות שלו ומנקר את עיניו, ואילו בתפקידו האחר..."

יש צורך לצטט עוד? ניתוחים מעין אלה דומה שהם מחזירים אותנו יותר משנות דור לאחור: אל שיעוריהם הסיפור הגרועים ביותר שבהם נתנסינו. הפאראדוקס הוא שמי שמגיש אותם עתה הוא מבקר המצוייד בכל כליה המתוחכמים ביותר של ביקורת הסיפורת החדשה.

ומה דעתכם על הפירוש הבא ל"בערוב היום" של ביאליק, שבו הדובר בשר "יודע, שמראה השמש השוקע אינו מסמל רק דעיכה והמוות, שהרי השמש יורד אל פי התהום בעודו בחיים (ויידר חי אל-פי התהום) (האם השמש יכול היה לשקוע מת? — נ"ו). תיאור הטבע בפתחתו של השר מגלם לגבי חוויה דרמטית, שיש בה מעשי מלחמה (שוב: נ"ו), מקדמה, שפיתח רם, הצתת אש והרג, אך גם מעשי אהבה, נשיקה (וישק כנף היום). העלאת חומו של הצונן (ויתר) אש במי האור" התזת זיו ווהר, שקשה שלא לחוש בה הרים של פרוקן אורגומטי (בנקמה ורק זיו ויז?)... (הפרידה מן האני העני, 221).

אתה חוזר ומעיין בשירו התמים והטוב של ביאליק, על כל הקלישאות הרומנטיות שבו, כדי לודא שאכן הניחוח הלילי, ממנו הבאתי רק מקצת שבמקצת, אכן מתייחס לאותו שיר מופך. לא, אין ספק שלא: כמו שקיימים שני ביאליקים, כך קיימים כנראה גם שני "בערוב היום". זה ה"אורגומטי" של דן מירון וזה הפתח בשרות המתנגגות: בין עבי אש ועבי / השמש רד לפאת הים, // וקתי אור בעד העב / כחנינות ממורטות רב". ובין האחד והשני אין ולא כלום. ומה תאמרו על אותם "כוכבים" של ביאליק, שבנייתו של מירון "נוקד לזיהוב עפעפיים, וזיהוב זה העניק חיות וברק לתנועה המהירה של השמורות והילת את הבנת שפת-המבטמים (של הכוכבים — נ"ו), שבאמצעותה רימוזו לדובר של שרימים למעשה, וזיהוב העפעפיים אופייני לנשים, המשתמשות בקשר העין לשם פיתוח קשרים ויחסיים עם גברים, ויש בו צד חבוש לפי פריצות, תנועת העפעפיים הצבועים והמובלטים היא חלק מסורתי משפת הרמזים של הוונה, המעוררת את התעניינותם של לקוחותיה וד מבטיחה להם הנאה ואושר. שחודר בולטת במש מותה וזו הקריצה, הסימן הבוטה והמפורש ביותר בשפת העין". (בואה, לילה, עמ' 149).

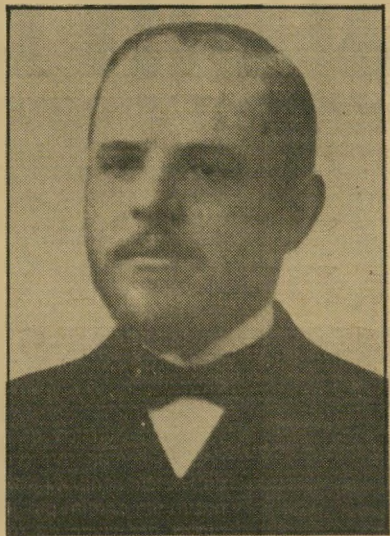
מה פלא שליבו של הדובר בשר "בערוב היום" כל-כך "זעף" ו"חף"? יש להניח כי בדיוק מפורשים מעין אלה חשש — בעקבות היום אבל עם ערוזת המהמה... כשנשאלתי על-ידי אחד מידידיי אשר לו הראיתי את הטקעים הללו כדי לבחון את תגובתו, איוו מסורת של ביקורת סיפורתית

ניצבת מאחורי כתיבה כזאת, נאלצתי להשיב לו כי אכן, אסכולה כזאת בביקורת הסיפורת אינה מוכרת לי, ובוודאי שאין להטיל את קולר האשמה על דן, שכן שכתב — בטעם כתב. לא, אם אינני טועה, אני שומע כאן יפה את הדי הפילפול הלמרני והדרוש המתחכם של תלמיד הישיבה, הישיבה בחרר גרוע על "תנועת העפעפים עיונה" וסופו שהוא מייצע על "חלק מסורתי הצבועים והמובלטים" שהיא "חלק מסורתי משפת הרמזים" של הוונה. כלומר, לא סתם ישיבה בחרר וקרא את המניין, כי אם ישיבה בחרר שהתפקד וקרא את מישנתם של רבני פרויד ותלמידיו, ר"ל.

מה צופן העתיד כחובו למי שכותב דברים מעין אלה וכך הוא "מתח" שירים ומעמיד על גבם תיוות? התשובה אינה קלה. מן הפיסגה שאליה הגיע דן מירון כספריי על ביאליק ניתן אולי לראות את כל הארץ, אך ממנה ניתן גם ליפול, אני, מכל מקום, מאחל לו שלא ייפול. על דרך החידוד ניתן לומר כי מי שכתב את המסות המבריקות שאותן כינס בספרו החדש אם לא תהיה ירושלים — אין לו מקום לדאוג שמא לא יהיה דן מירון בתולדות הביקורת העברית.

במדרגה גבוהה

כידוע, יש מי גורם שביקורת אינה נחוצה, שהיא פעילות טפילית בלבד, אני אינני שותף לדיעה זו. כל סיפורת, כל תרבות זקוקה

ביאליק, 1902

לביקורת, וביקורת במיטבה — גם אם אינה יצירת אמנות, הריהי פעילות אינטלקטואלית מן המדרגה הגבוהה, לפעמים — הגבוהה ביותר. וגם זה: מבקרים גדולים נדיים, לדעתי, יותר ממשוררים או סופרים גדולים, כשם שבימאים בעלי חזון נדיים יותר ממחזאים מוכשרים או שחקנים מחוננים. אינני יודע את הסיבה לכך. ביקורתו של דן מירון נמצאת כיום בתנופה שיש בה לא מעט סכנות וסיכונים — איננו זאת — אך עוד מוקדם להספידה, ואולי אף לראותה ראייה רביאנית, היקפית באמת. לזכות זאת, התופעה של מבקר המרכז בידיו עומת מרי אינה תופעה רצויה, בייחוד כאשר אותו מבקר אינו מן הנדיים שבנדיים — אלה שידועים להפעיל כוח זה שבידיהם, לא רק מתוך תחושת שליחות ויישור, אלא גם בתחושת ענוה אמיתית. כזה היה בזמנו המבקר שלמה גרודונסקי. אם אתבקש לציין עוד שם בולט אחד, אתקשה לנקוב בו, אלא אם כן יהיה זה שמו של רב סוף. ללמדך כמה קשה לאדם לגבור על יצירו ועל מה שכוחו מקנה לו.

הפולמוס שהתנהל בחלקו מעל רפי עיתון זה בשבועות האחרונים לא היה פרי יומתי. ודאי שלא שאבתי ממנו הנאה או סיפוק, אבל משהתחלתי בו לאחר פרובוקציות חוזרות ונשנות — אי אפשר היה עוד לעצור. הדברים הייבנים היו להיאמר פעם — ולוא רק כדי למנוע טעויות ומסעות העוללות למצוא את דרכן למחקרים והספרי היסטוריה הסיפורתית של העתיד.

בוודאי שלא היה זה ככוונתי לפתוח במסע "עליהם" על אדם שאת ידועותו כלפי החשבתי ואשר עימו שיתר פעולה גם בעריכת השנתון איגרא, גם ב"דף חרש" זה ובזימות אחרות. אבל במקום כמקומנו צריך היה להביא בחשבון שגם אחרים יבקשו להצטרף ל"שימחה". היה זה סיכון הכרחי, שאותו שיתר לעומת מיה שקלם של דברים אחרים, שבסופו של דבר הכריעו את הכף. דומה שאין צורך, ואולי בכל זאת יש צורך, להכריז כי החתום מטה אחראי כאן, כבשאר

מקומות, רק למה שהוא עצמו חתום עליו. בוודאי לא לדבריו אחרים. לא היה כל ניסיון מצדו לתאם עמדות עם מיהו או ליצור חזית אחידה. הנפש נוקעת לעצם המחשבה. בכלל, להוציא הרפתקה אחת, לא ארוכה, בראשית שנות החמישים, מעולם לא הסתדרתי עם חבורות ו"בעלי-בית", ומובן ששילמתי על כך את מלוא המחיר.

לעיצומו של דבר, השתדלתי לצמצם את העקיצות האישיות ככל הניתן; להניח למובאות שידברו בעד עצמן, ולא להעלות שום טיעון שאותו אין כחוי לאשש על-ידי עדויות שנכתב. להוציא מיקרה אחד ויחיד גורתי על עצמי שלא להשתמש בשום עובדות או מידע שנתקבל משיחות פרטיות, מתוך עבודה משותפת, מתוך מיכתבים או מפי השמועה. כל מה שבאתי מפי השמועה — כגון זיהוי שמות העט של דן מירון — טרדתי תחילה לוודא עם האיש המוסמך לכך, שלא בשמועה הורח. הרי לא היה ככוונתי לא "לקבור" את דן מירון ואף לא לשכחו — כדבריי אותו פסוק ידוע — כי אם למרוד לו באותה אמת-מידה שבה מרד הוא עצמו לזולת כל שנות יצירתו, אמת-המידה של הביקורת בכל חומר,ה. מי שלמד מזהו להיפרד ולפרוש לדרכו שלו כבוא העת — מהשפעתם והשראתם של מורים וידידים, כדי לייחד ולתגבר את האני הביקורתי שלו עצמו, על טעמו, השקפותיו ואמות-המידה שלו, לעומת, אני זה שלהם, יקרים וקרובים ככל שיהיו, שלימים מן הסתם גם עם מחיר הפרידה שבה נחר, אחרי הכל, הוא עצמו.

עריין יש בו ברוך מירון ובכתיבתו, חרף כל חולשותיה ומגרעותיה שאותן אני רואה כיום ברור יותר מאשר אי-פעם בעבר, יותר זיקה אמיתית לסיפורת ויותר כושר הבחנה וניסוח וראיית דברים בהקשר רחב ויידע שאין להמעיט בערכו, מאשר בכימם מיריבו ומשנאיו אשר עלצו — אולי מעט מוקדם מדי — למיקרא ויכוח זה בין שווים.

הם — או לפחות מקצתם — אינם שווים גם זה, שנתווכח עימם.

נתן זך
(בשבוע הבא: בשולי הוויכוח, תגובות ומיכתבים למערכת שפירסומם נדחה עד ל"אחר מועד פירסומה של רשימה אחרונה זו).

תרבוטק הכבר האבוד של דן מירון

"לרגל כ"א בתמוז — יום פטירתו של ח"נ ביאליק" מזרזו אהרן מגד להוסיף כותרת-מישנה לרשימתו: "האני העני" מול ה"אני הלאומי" המתפרסמת במסגרת הסיפורת של הארץ, רשימה העוסקת, לכאורה, בביאליק, אך לאמיתו של דבר דנה (כמובן, בני אדם) כדן מירון — החריף, המבריק והשנון מבין מבקרי הסיפורת בארץ, זה אשר הספיק, באופן בלתי צפוי לחלוטין, לשמש בשבועות האחרונים שקיאגרוף מכובד, ריגעי, מפתיע בגמישותו, למיספר גדול והולך של מבוקרים, ביניהם גם הנכללים בעשרות העליון של הסיפורת העברית.

רשימתו של אהרן מגד (כמו גם רשימותיהם של אחרים) בוודאי שלא נכתבה לרגל יום פטירתו של ביאליק, אף שהגיגות מאוד, כי בימי "הבשרות-דן-מירון", אלה, דווקא התאריך הנ"ל ולא גורם כפייתי אחר, ידיר שינה מעיניו החדות של אהרן מגד, אייבם הנועד של מבקרי הסיפורת בארץ. אלא שהפעם, וזאת אין להסתיר מעיניו של איש, נכתבו הדברים לרגל חגיגות ה"מי" רוניאדה", הנערכות עתה לקצב תופי הטאטאטאם באמצעי התיקשות של ימי שיש, בדיוק כשם שנדרשו לכך, אישיאיש על פי מיגו, סופרים רבים בתודת האהרון — מי בגלוי, מי בחשאי, מי בקצות הזרז ומי באגרופו. המדובר במיתקפה כללית אשר מטרתה להכות בידן מירון בכל הכלים ומכל עבר, תוך ניצול יעיל ותכליתי של "המומת הקרב" אשר נשתררה בחסות הוויכוח החשוב, אפילו הוא אגרסיבי, בוטה ואכזרי משהו, המתנהל בימים אלה בינו לבין נתן זך.

עם הסופרים, גדולים יותר וגדולים כהל אשר הספיקו עד כה ליחול חלק בחגיגות ה"ל" נמנים: דוד אבידן, אהרון יגדל האב, שימעון זנרבנק, זיוה שמיר, חיים נגיד, אייל מגד הבן, משה יזנגר, מירי פו, משה בן-שאול, הרב כוש מ. פרי ועוד. את רשימת השמחתי-לאיד, השותים הסיפורתיים של תמי התיקפה, קשה לזכור להביא במיסגרת זו, אך שורת המתנדבים, כלומר אלה שכבר נרתמו לפעולה, תלך ותגדל, כך נראה, אם לא יחול מיפנה כל שהוא במהלך העניינים.

"קרבות נייר, כפי שאני משתדל לתזכר, אינם חייבים לצבור נפחיות פסיכואמזיונאליות אריכות-נזק כל-כך, ובכל מיקרה — מירון נטו לא שווה יותר מ-12000 מילה, אפילו בנסיבות עימותיות קשות לריסון", כותב דוד אבידן ברשימה המתפרסמת בחודשות, במדרו הקבוע "ראש נפץ", תחת הכותרת האינוונטארית: כל המייגרעות. זוהי רשימת-מחץ בוטה, גלויה ומושחת היטב, אשר מטרתה, בלא תחבולות הסוואה ובלא הליכה סטוריסור, עם או בלי אנרגיה פסיכואמזיונאלית, להניעץ, אף היא, בכבוד החשף "ל דן מירון, ואולם, מן הראוי לציין, שאם אכן מתקיימות במציאות הסיפורתית נסיבות חמורות, כגון אלה המופעלות על ידי אלקטרוניס-יצריים שאינם בני-כיבוש, או כפי שמנסחן אבידן בצורה קולעת: "נסיבות עיור תיות קשות לריסון", הריהן מתקיימות עתה, במלוא כוודהאוראניום שבהן, ואף מתפשטות כשריפה בשרה קוצים, כאשר כל סופר מצית את רעהו. ואין בכך כדי להפתיע איש, שכן הסיפורת העברית של שלושים השנים האחרונות עמסה בניפגע-ביקורתו של דן מירון (לצד מעטים מפוררים, ואינני מביין ציפוניו בלא פגע): סופרים, משוררים, אמנים, אנשי תרבות, אנשי מימד ואחרים. ואין ספק כי רבים מהלוממירצוניה אלה, אשר שמרו בליבם-פנימה, לעיתים גם לאורך שנים, את העלבון הצורב שנשתמע מקביעותיו הפסקניות, עסקו, ועדיין עוסקים, בהכנת מאר-בים, בטיוח ותוחים ובהתנהגות להזמנות המתאימה כדי לחזוף על הדק; ויאימר מייד, כי כאשר יילחצו הקדים אלה, הם יילחצו במטרה להרוג. על כן צורך אבידן בהכריז, כבאמר הנ"ל, כי "הוא שטרו", אך איננו צורך בקביעותיו האחרות שעל פיהן: "הוא שיעמומן מרבה מלל, פוחן המתקפל מהר, תאורשילטון מפוח, ובסך הכל מיטרד בתולדות הסיפורת העברית..." שכן שום מיטרד סיפורתי איננו מסוגל לכבוש לעצמו מעמד רבי-השפעה וארוך-שנים בליבה (או ליתר דיוק: בלבבותיה) של הסיפורת העברית, בלא שיהיו בו הסמכות, היושר, האינטליגנציה, הטעם ואומץ-הרוח, ושום "פוחן המתקפל מהר" לא ילבד/ יצרף/ יאחר עשרות סופרים ומשוררים תחת קונסנזוס קבוע של פחד, שינאה ויריאה מפניו, בלא שעוצמתו תהיה עוצמה של ממש. אפשר להתווכח עימו בעניין קביעה זו או אחרת (כרוגמת פוגל, ביאליק או גרודונסקי), אפשר לחלוק על תפיסות מסוימות שלו, אפשר להתנגד לטמפרמנט, למינון ולטיפול הנמרץ שהוא מעניק לאחדים ממבוקריו, אך אי אפשר, בהזמנות חגיגתו זו, לשלול ממנו אהל.

עם זאת מתקבל הרושם שדן מירון, ברוב שאננותו, לא העריך נכונה את רמת הכוונות אשר טופחה, מצד נפגע-ביקורתו, לאורך הגי בולות עימו, ולא שיער את מידת העוינות הנאגרת כלפיו בתודעתם של יוצרים רבים. מכל מקום, פגיו שטרו של האהרון, אשר דומה כי נורו לעברו מכל רכס — אף שנחשף בכך רק קצה-הקרחון של ההכנות המילתמיות נגדו — מוכיחים כי כמעט כל קני הארטיילריה של הסיפורת העברית אכן ממוגנים, מטרה עיי קרית זו. ואולם אל יודרוזו הללו, ובהמוניהם, להתלכד ללהקת עורבים, כדי לקחת חלק בניקור פולחני של כפרו של מירון. סיגנון זה, לא זו בלבד שאין בו כדי להוסיף לכבודו של הסיפורת בארץ, אלא שהוא חושף פגם חמור באופיה המוסרי של המישפחה הכותבת, ואם לא יואר פגם זה ויטופל לאלתר, הוא ייטע ויהפוך למום.

אומנם נותרו סופרים ומשוררים, כראשם עמוס עוז וס. יהודי, אשר נמנעו מלנצל את אוירת ה"מירוניאדה" הנוכחית, את ההזמנות הבלתי-מיוכנות שנקרתה בדרכם, כדי לממש בה תוכניות-נקם עתיקות, תוכניות שמן הסתם הוכנו ואוחסנו אף הן בבוידעם; וזאת מן הכלל הפשוט. שאין בוטעים כמי שעל הקרקע. ובהחשבון התרבותי שיוגש ביום מן הימים, ייזכרו היטב מי שניצלו את המצב והיכווה בעודו של הקרשים, לעומת מי שאיתרו את המהלך הפנימי הנכון, הדיקו שפתיים והמתינו לו עד שיקום על רגליו.

ואשר לדן מירון עצמו, שנלקע כמדומה לסכך הנוכחי לגמרי במיקרה (סכך הניתן אומנם להתרה אך לא לפני התאוששות פנימית מלאה), ובכן אין ספק כי הדיה של המערכה — של שניתן להניח כי זו תרכוש לעצמה מעמד של טראומה בתודעתו, ולא של אפיזודה חולפת — יירדו מעמודי העיתונים ויוסרו מסדר-היום הסיפורתי, אך יחלוף, כך נראה, זמן רב עד שעלה בידיו להשיג מחדש את היוקרה, הנקודות והגובה שתאונה סיפורתית זו.

שמעון צמרת

חופשה באילת עולה על כל דמיון ועולה פחות ממה שאתה חושב!

חייג 059 - וקבע את המחיר הנוח לך:

75127 דליה
73146 קראון
72171 היס האדום
76151 עדי

★

כוכב אחד

73953 בלו סקיי קראון
73191 הדקל
73105 מפרץ השמש

74131
79555
79513

79577
79102
74161

עציון
אלמוגיים
אדומית
כפר הנופש
קלאב אין
ספורט
סן טרופז

★★
2 כוכבים

76122

79333
73122
76161
79444
79111

★★★
3 כוכבים

75111
73177
75176

נפטון
גלי אילת
קיסר
לגונה
המלך שלמה

★★★★★

5 כוכבים

79222 אביה סונסטטה

★★★★

4 כוכבים

75151 גני שולמית
73171 הסלע האדום
72151 מוריה
72121 מלכת שבא

התקשר כבר היום ישירות למלון שבחרת או אל סוכן הנסיעות, והבטח לעצמך מקום לחופשת קיץ נפלאה.

קיים אילת

לוח זמנים מתוגבר - 15 טיסות ביום!
לאילת עם ארקיע
מרכז הזמנות תל-אביב: 03-5412222; ירושלים: 02-234855; חיפה: 04-643371; נתניה: 053-340734

מרים
בגיחי

מזל החודש:

אריה מיבחן הדדי

האם אתה מכיר את בת זוגך, אשתך, חברתך? מזל אריה! האם היא מכירה אותך, האריה?
להלן מיבחן בזק שחובר עלידי האסטרולוגית הבריטית טרי קינג. ענו על השאלות בכנות וישמו ליד כל תשובה את הנקודות: 3 - כן; 2 - לפעמים; 1 - לא.

אתה מכיר את הלבאיאה?

אם תהיה לך הרפתקה מינית חד פעמית, היא תעשה לך צרות.
היא עולה לך בממון רב בגלל הצורך שלה לחיות ברמה גבוהה.
היא אוהבת לרקוד.
קל להמיס את ליבה באמצעות מחמאות ודיברי-חנופה.
היא קצת עצלנית.
היא מפחדת ממים.
יש לה דרישות רבות.
היא גאוותנית.
אם לא תספק אותה מבחינה מינית, היא תאמר לך זאת.
היא מצפה למתנות יקרות ולמאורעות מיוחדים.
גם אם אין כל נכסים יקרים במיוחד, היא תהיה מרוצה במה שיש לה.
היא שופטת אנשים לפי הופעתם.
היא רגישה לקור.
קשה לה לחיות בתקציב מתוכנן או להיצמד לרשימת קניות.
היא מקנאה בחברות שהן מצליחות או עשירות ממנה.

היא נדיבה.
יש לה קריירה מגוונת, כלומר: מעברים תכופים לתפקידים ומקומות שונים.
היא מתעבת עבודת-בית.
היא שאפתנית לגביך.
כשהיא אומרת "לא", האם היא מתכוונת?

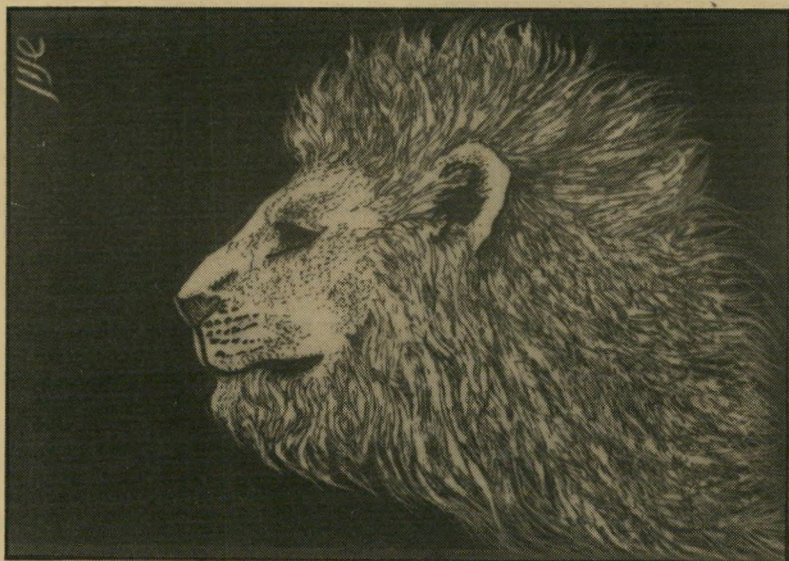
30*20 נקודות:

אם היחסים שלך עם הלבאיאה שלך חדשים יחסית, אולי יהיה אפשר לסלוח לתוצאה העלובה הזו. אבל זה לא מעודד או

שאתה מכיר אותה כבר זמן רב. נראה שאתה מסוגל להתמודד טוב למדי עם חולשותיה הקטנות ומערכת היחסים ביניכם בהחלט מבטיחה.

60*51 נקודות:

אתה ראוי להערצה. אתה מכיר את זוגתך לפני ולפנים, ועדיין כרוך אחריה. יתכן שאתה מאוד סלחן בדרך מחשבתך או רק בליבך. בכל אופן, בפניך אתגר שלמענו

תהיה מוכן להשקיע, וכנראה שהיא שווה זאת.

האם את מכירה את האריה שלך?

חסרה לו אנרגיה.
הוא אוהב כשאת לובשת בגדים יקרים מבד משי, סאטן או פרווה.
הוא לא מייחס לעבודתך חשיבות מיוחדת.
הוא מוחצן ואוהב להרשים.
הוא תמיד מתחבר לאנשים הלא נכונים.

50*31 נקודות:

זוהי התוצאה האידיאלית. אתה מעריך ומוקיר את כל התכונות החיוביות של הלבאיאה שלך ואתה סובלני לחולשותיה. יתכן שאתה מכיר אנשים טוב ובמהירות או

אם את מסרבת להתייחד עימו, הוא מוותר.
הוא שואג במיטה.
חנופה ודיברי מחמאות הם נקודת החולשה שלו.
הוא נהנה מהדברים הטובים בחיים.
הוא מנסה לשלוט בך.
הוא סנוב.
הוא חסר סובלנות.
את חייבת להיראות במיטבך בכל עת למענו.
קשה לו להתנצל.
הוא פלרטטן.
הוא שם דגש רב על המין ביחסיכם.
הוא מארח טוב.
הוא סלחן כלפי עצמו.
יש לו שאיפות לגבי מעמדו.
הוא אוהב להיות הפטרון שלך.

30*20 נקודות:

יתכן שאת כלל אינך מסוגלת לשפוט אופיים של אנשים, או שהאריה שלך אינו מאפיין את מזלו. האריה הזה מבטל את עצמו. צנוע ורגיש מדי מכדי להשתייך למזל אריה. אם קשה לך לשייך אותו, כדאי שתקחי בחשבון שבמפת-הלידה שלו יש הרבה מיסודות המים: עקרב, סרטן או דגים.

50*31 נקודות:

לא רק שהקשר שלך הוא עם אחד הטיפוסים היותר חביבים במזל אריה, אלא גם נראה שאתם מסתדרים טוב ביחד. האריה אינו נהנה להיות חשוף כל-כך, ולכן כדאי שיישמרו כמה תכונות אצלו שיפתיעו אותך מדי פעם. בכל אופן נראה שיחסיכם טובים.

60*51 נקודות:

קשה להבין כיצד את מוכנה להסכים לחיות לפי הכללים וההרגלים שלו. אולי את הטיפוס שזקוק לנר-זוג שישלים את החסר באישיותו. כדאי שתנסי למצוא את עצמך, קודם שתקחי על עצמך התקשרות עם טיפוס כזה. בכל אופן, טוב שאת מכירה אותו, ושאת בהחלט מודעת למה שמצפה לכם בחייכם המשותפים.

ב-29 וב-30 בחודש כדאי שלא תקחו על עצמכם משימות מאמנות. בין כה וכה נראה שיהיה קשה. העצבים המתוחים זקוקים למנוחה, אם כי תופעה זו חולפת כבר ב-1 באוגוסט. בתחום הרומאנטי שוב אתם נתונים ליחסי התלבטויות קשים מן העבר שבים להזכיר את עצמכם, לכם לא נעים להעליב ולמנוע, ולכן אתם מעדיפים לפגוע בעצמכם מאשר לומר ברורות מהו יחסכם האמיתי. זה עלול לגרום לתיסבוכת שלמה.

העתיד המיקצועי מעסיק את מחשבותיכם בימים אלה, ההצעות שמציעים לכם אינן עונות על מה שאתם מחפשים. בינתיים כדאי שתנהגו יתר זהירות במגעים שיש לכם עם הממונים עליכם. זה לא הזמן ליישב עימם חשבונות, כדאי שתתרכזו רק במה שיש לכם לקדם ולעזור לכם. כל התנהגות תוקפנית מצידכם תהיה כמו בומרנג, ותפגע בכם עצמכם. ה-1 וה-2 באוגוסט אינם נוחים, כדאי לא להתרוצץ ולנסות להירגע.

נסיעות בארץ או מחוצה לה מתאימות לתקופה. כפי שקורה השנה לרוב הקשתים, שום דבר לא מתרחש ללא עיכובים, קשיים ותקלות, אולם לפחות בתקופה זו, קצת יותר קל להתגבר על המכשולים ולבצע בכל זאת כל מה שתוכנן. אלה שאינם מבלים בחופשות וממשיכים בעבודתם הדיורנית עלולים להסתבך עם הבוס או עם סמכות כלשהי ב-29 או ב-30 בחודש. הביקורת שנאמרת הפעם אינה מוצדקת.

נסיעה או שיחה שתקיימו ב-29 או ב-30 ביולי עלולה לגרום אכזבה או בעיה, אם לא תתכננו היטב מראש. לא כדאי להשאיר דבר ליד המיקרה. ענייני כספים יכולים לגרום לכם לדאגה בשלב מאוחר יותר. כרגע אתם מתנהגים בצורה שקצת לא אופיינית לכם - אתם מוציאים כספים כמעט ללא חשבון, וזאת מבלי שאתם מתכוונים לכך מראש. ה-2 וה-3 באוגוסט מושכים אתכם לסיכונים כספיים - שיכולים לעורר בעיות.

ב-29 וב-30 ביולי אתם נוטים להוציא כספים על מטרה שאינה מוצדקת או כדאית, מצבכם הכספי באמת לא מעודד וכדאי שתחשבו לפני כל הוצאה. ב-1 וב-2 באוגוסט תוכלו ליהנות מפגישות מיקריות עם ידידים, ידיעות שיגיעו אליכם בדרכים עקיפות יגרמו לכם שימחה עצומה - זה קשור בעיקרן להתקדמותכם בעבודה, בינתיים כדאי לשמור על שתיקה בקשר לכל אינפורמציה שתגיע אליכם.

זוהי תקופה מאוד נוחה, לא רק שאתם עצמכם אינכם חזקים וסובלים ממחלות שונות, סביבכם אנשים מצפים מכם שתעזרו להם ותעודדו אותם. קרובי מישפחה אינם בריאים, ולא נראה שמי לבדכם יש עוד משהו שמסוגל לשלוט בענייני נים בצורה מורגיעה. ה-29 מוכחת מורגיעה. ה-30 בחודש וגם ה-4 וה-5 באוגוסט יהיו הימים היותר קשים, אולם אין ברירה אלא לגייס כוחות ולעבור גם את התקופה הזו.

השבוע הקרוב לא יהיה קל, אתם מגייסים את כל כוחותיכם כדי לשלוט בעצבים הרגישים מאוד בתקופה זו. בני מישפחה אינם בריאים ועליכם לטפל בהם ובבעיותיהם הכספיות. ענייני ירושה דורשים את טיפולכם הדחוף. הזנחה אפילו מתוך אי ידיעה עלולה לגרום הפסדים, כדאי שתדאגו להיות מעודכנים בתחום הרומאנטי עלול להיות משבר פיתאומי, חשוב שלא תבואו בדרישות לבן הזוג תנו לה הכתיב את הקצב.

ידידים מעוניינים לעזור לכם ולקדם אתכם במטרה שאליה אתם שואפים. העיכובים והאכזבות שאיפיינו את התקופה האחרונה מתחילים לחלוף, כעת תוכלו לפעול ביתר קלות, אי אפשר שלא להזכיר שלמרות זה שעכשיו יותר קל, יהיה עליכם בכל זאת לעשות מסיפר ויתורים ולהתנות או לדרושים של הסביבה. אתם נוטים לאבד סבלנות, לכעוס בעיקר על בני הזוג או השותפים בעבודה.

עומס העבודה וההתחייבויות המוטלות עליכם בתקופה זו - מחלישים ומתישים אתכם, אין ברירה אלא להמשיך, מאחר שמול בדכם אין מי שיעשה את העבודה בצורה מניחה את הדעת. הבעיה היא שאתם מאבדים כוחות ומצבכם הבריאותי אינו טוב. כדאי לגשת לביקורת רפואית, יתכן שאינכם שמים לב או מודעים למה שקורה, וזה עלול להיות מסוכן. בתחום הקריירה אתם משקיעים - וזה מאוד משתלם לכם.

21 בדצמבר - 10 בינואר

21 בפברואר - 22 באוקטובר

21 ביולי - 20 ביולי

21 במרץ - 20 באפריל

21 בספטמבר - 19 באוקטובר

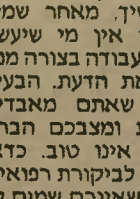
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

21 ביולי - 21 באוגוסט

21 באפריל - 20 במאי

19 בפברואר - 20 במרץ

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

22 בינואר - 19 בפברואר

21 במאי - 20 ביוני

תאונת עבודה

אתם יודעים מה זה לעבוד בחום הזה ולהזיע בשביל כל סיפורי-רכילות, ואחר-כך להזיע עוד פעמיים בשביל לאמת אותו. אז כ"10 בלילה אני נופלת על המיטה שדורה, ונרדמת עד למחרת בבוקר.

אז כיום החמישי אני ישנה לי שנת-ישרים, ואני חולמת שאני נמצאת בהרים המושלגים של שווייץ וגולשת לי במדרון, ותוך כדי גלישה אני שומעת צילצול טלפון. לקח לי כמה רגעים לחזור מהרי שווייץ לחדר הלה שלי בתל-אביב ולהרים את הטלפון. השעה היתה 12 בלילה, אבל למטלפן זה לא הפריע, וישר הוא צעק לי לתוך האפרכסת:

"זו המרחלת?"

"כן."

"תגידי, את השתגעתי?"

"למה השתגעתי?"

את כתבת במדור שלך של יהורם גאון אין שום רומאן עם עינת ארד?"

"נכון?"

"ומי אמר לך את השטות הזאת?"

"אחד בשם יהורם גאון. אתה מכיר אותו?"

"אז תדעי לך שהוא עבד עלייך בעיניים?"

"מאיפה אתה יודעת?"

"כי כל הזמן רואים אותם ביחד. השבוע אני אישית ראיתי אותם בשני מקומות, ואחד המ' קומות היה באר-שבע. יהורם בא להופיע שם, והיא ישבה בקהל והעריצה אותו, ובסוף ההופעה הוא ניגש אליה, והם נעלמו מעיני המעריצים."

"נור?"

"נו מה? את לא מבינה מזה שיש להם רומאן חזק?"

"ואולי הם סתם ידידים?"

"תגידי, את היית נוסעת בשביל ידיד שלך לכאר-שבע?"

סגרתי לו את הטלפון וחשבתי לעצמי שבשביל ידיד לא הייתי נוסעת לכאר-שבע. בגילי אפילו בשביל מאהב לא הייתי נוסעת לשם. אבל יהורם ועינת עוד צעירים.

עינת ארד בזום של קיץ
כל הדרך לכאר-שבע. בעיקבות יהורם גאון

האם זה נכון

פעם היו שמועות בארץ, ארה"ו, איוה שמועות היו!

במילחמת סיני נפוצה השמועה ששרי-הכר"י אית המפ"מ, ישראל ברזילי, נתפס ונעצר

כמרגל סובייטי. שום דבר לא עזר. היו צריכים לארגן איזשהו טקס מיוחד, כדי שברזילי יבוא לשם והכל ישמעו ברדיו שהוא חי וקיים כשר ומדבר חופשי-חופשי.

היתה שמועה שט"די קולק, אז מנכ"ל מישרד ראש-הממשלה, נתפס במעילה ענקית. היה צורך בשער של העולם הזה כדי להפריך אותה. היתה גם שמועה שאשתו האנגליה של עמוס בן גוריון, מרי, היא מרגלת בריטית. בקיצור, שמועות-פצצה, אחת-אחת.

אחר-כך היה הרבה זמן שקט. ועכשיו יש שוב התפוצצות של שמועות.

אופירה ויצחק נבון במעולה
לא זובים, לא אחיו של הרמטכ"ל לא יער

סיפור בהרבה המשכים

פרק א': מירה לב והבאבא ברוך מנתי בות מנהלים רומאן חשאי בן כמה שנים, שבמה לכו קונה הבאבא ברוך למירה דירה, ונותן לה מתנות, והיא נותנת לו את מה שיש לה. אחר כך מתפרסם הרומאן, ויש פיצוץ ומישפטים והלש נות וטענות הדדיות וצרות גדולות, והם נפרדים ולא מדברים יותר זה עם זה.

פרק ב': אישה-יטוח דני מעוז מתאהב במירה לב. הם עוברים לגור ביחד, ויש אהבה וגם קצת מריבות, וגם כמה מתנות בצורת תכשיטים, וקצת קינאה, ואחר-כך פיתאום יש פיצוץ, והיא משמיצה אותו והוא משמיץ אותה והם נפרדים.

פרק ג': מירה לב רואה שהישראלים הם אנשים קשים מאוד, והיא נוסעת ביחד עם בנה לכרוק איר הגברים של לוס-אנג'לס. שם היא לוקחת מוגית ונוסעת לבקר חברים שלה, ובכית של החברים היא פוגשת בנבר בן 48, מייק אברבי, המתאהב בה תוך חמש רקות, ומציע לה הצעות שקשה לסרב להן, במיוחד לאור העובדה שהאיש המציע אותן הוא אחד מעשירי העיר. יש אהבה, הם עוברים לגור ביחד, הוא קונה לה אבנים מכריקות לאזוניים, ואבן מכריקה לצוואר, וקצת שרשרות-זהב, ותוך כדי כך הוא גם מציע לה להתחתן איתו.

פרק ד': מירה לב הגיעה ארצה לחופשת-מולדת, כדי לבקר את הוריה ולספר להם שאמר ב' יהודי מסורתי ממוצא פרסי, רוצה להתחתן

יש השמועה כאילו שלמה ניצן חלה ב' איידס. למה? ככה! מפני שאינו מופיע עוד בתוכנית סיבה למסיבה בלילות שבת. רק אחרי שהעולם הזה פירסם זאת בשבוע שעבר, נרגעו הרוחות. רצו להביא את ניצן כבר בשבת האחרונה למירקע, כדי שהכל יראו שהוא חי ובריא, אבל לא היתה תוכנית-כידור, חוץ מ' שירים איריים. ושלמה ניצן אינו יודע לשיר שירים איריים.

כל זה כהקדמה לפצצה האחרונה — אור פירה נבון עזבה את בעלה, יצחק, מפני שיש לה רומאן עם מפקד המישר האזרחי, ברוך לוי, אחיו של הרמטכ"ל הקודם.

זה נפוץ בכל הארץ, שום דבר לא עזר. מגיין זה בא? אומרים שזה צמח על רקע של מילחמה שמתגלגלת במישר האזרחי בין המפקד וסגנו, ושכבר הייתה גלים ככל מיני מקומות. ירדתי הווג נבון דאגו השבוע להפיץ תצלום שבו נראים יצחק ואופירה, כשהם שרים בצוותא. האם זה עזר? אולי קצת.

הם גם כלשו כרגיל במסיבת-הענק לכבוד המהפכה המצרית.

אני מאמינה שהכי טוב, במקרים כאלה, לכת' תוב על הרבנים בגלוי ולהוציא את הרבנים החוצה, אז אני עושה את זה.

יחסי חוץ

מאז ששמעתי על הרומאן הזה, יש לי קשיים להירדם בלילות מרוב דאגה. לא שאני מכירה באופן אישי את שני השחקנים העיקריים ברוך מאן, אבל ברור לי שאם הסיפור הזה ידלוף — עם השמות — יהיה פיצוץ גדול בישראל, ופיצוץ עוד יותר גדול בארץ אחרת, ואולי אפילו יהיה פיצוץ גדול מאוד בין שתי הארצות.

המדובר בדיסלומט של מדינה, המשרת כאן את ארצו. הוא הגיע עם מישפחתו, השתכן בכית יפה והתחיל לעבוד. אבל בין פגישה אחת עם אנשי מישרד-החוץ לבין פגישה עם אנשי נאה מאוד, והתאהב בה.

הגברת נשואה גם היא ואם לילדים, ואף בעלת עסק משגשג, ושמה ידוע בחוגים נרחבים בארצנו.

עכשיו תחשבו בעצמכם מה יקרה אם בעלה של הגברת יגלה על הרומאן שלה, ומה יקרה אם אשתו של הדיפלומט תגלה על הרומאן של בעלה, והכריחי גרוע מה יקרה אם הממשלה של הדיפלומט תגלה את זה.

מירה לב
צדיקים ומיליונרים

איתה, ומה הם אומרים על זה. בינתיים, כעודה כאן, היא נזכרת שיש לה טיפ-טיפה חובות בארץ, ובאחת משיחות-הטלפון הרבות בינה לבין מייק בלוס-אנג'לס היא מספרת לו על קשייה-הגדולות. תוך יומיים מגיע הנה צ'ק על סך 100 אלף דולר, לכיסוי החובות הקטנים של מירה.

פרק ה': היא גמרה לשלם את החובות, אבל נורא נעים לה כאן בישראל. אז בינתיים היא כאן, והיא חושבת אם כדאי לה להתחתן עם מייק או לא. ברגע שהיא תחליט סופית, היא תודיע לו, ואני אודיע לכם.

(המשך מעמוד 29)

הזה, של אפליית נשים ביחסי עבודה, ואין תקדימים רבים בנושא.

אקווריומים ענקים

מרים, בשנות ה-40 לחייה, גבו מה, חטובה ולבושה בצורה אלגנטית, לפי צו האופנה האחרון.

דירתה הגדולה של מישפחת פאשה בחור לון מסודרת כמעט רב ובריהוט המורדרני ני כיותה. מרשימים כמיוחד הם האקטוריומים הענקיים הבנויים כמכרות ריהוט בסלון, מעשה ידיו של בעלה, חנוכה. ומרשימות לא פחות הן התמונות הגדולות, העשויות מבר ספוגי, מלאכת ידה של מרים.

בשלווה האופיינית לה תיארה את המשך השתלשלות סיפורה:

"מא, שחברת דן החזירה אותי לעיבורה, לפני שלוש שנים, כנהגת שכיר, רה, שוב עברה התקופה שבה עלי לקבל קביעות בעבודה. הנירוש שערכתי

נהגת פאשה בביתה כמו נהגות: אסור לגלות!

בנושא הקביעות שוב עלה לי במחיר של מיכת בפיטורין.

"זו שיטה כליכך שקופה וברורה, ש'הם מפטרים באופן שיטתי נהגות כמוני, כדי שלא יהיו זכאיות לקביעות. וזה נובע רק מהעובדה שאני אשה, כי מ'תיפקודי בעבודה הם מרוצים.

"אני אוהבת את העבודה על ההגה. לא כל אחד מסוגל לעבוד כנהג, ועוד כליכך הרבה שנים כפי שאני עושה. זו עבודה שיש בה תנאי לחץ בכביש התל-אינבי הסואן."

"מנוע מלהגיב"

ב'1 ביולי נערך דיון ראשון בכ' תבהתביעה של מרים פאשה כי בית-הדין האזורי לעבודה ובית-הדין הוציא צו-מניעה נגד פיטוריה. הוסכם בין הצדדים שמרים תצא לחופשה שמגינה לה למשך חודש וחצי בתש"לום, ולעוד שבועיים של חופשה-ללא-תשלום עד לתחילת חודש ספטמבר, שבו ייערך דיון נוסף.

עורר-הדין כהן מתייחס להסכם שנחתם: "השגנו הישג זמני חשוב, כי למעשה שמרנו וחיוקנו את האלמנט של יחסי עובד-מעביד בין מרים ובין חברת דן.

רובך דן. גבריאל ("גברוש") שמש, סירב להגיב ולשווחה בפרשת פיטוריה וקביעותה של מרים פאשה: "מאחר ש'הנושא נמצא כהליך מישפטי שלא הס' תיים עדיין, אני מנוע מלהגיב. אינני יכול להתייחס לכל נושא הנהגות בדן, מפני שזה קשור לתביעתה של מרים פאשה. כל התייחסות שלי כעת עלולה להשפיע על המישפט."

שמש סירב, מאותן סיבות, למסור פרטים, כגון מיספר הנהגות השכירות בדן ומיספר הנהגות הקבועות בחברה, אך לפי דברי עורך-הדין כהן, מול חזן היא הנהגת הקבועה היחידה.

אתה והשקל

מאת יגאל לביב

מס הכנסה חוזר לגבייה לפי תחשיב ביהלומים

נציב מסי-הכנסה החליט לחזור לשיטת-גבייה שנפסלו לפני שנים בענקי-היהלומים.

בשעתו עברו שילטונות-המס מגבייה לפי "תחשיב ענפי" לגבייה לפי כל תיק, אחרי שנוכחו כי גבייה ענפית לפי תחשיב (הקובעת ממוצע-הכנסות שלפיו משלמים הכל) מותירה בידי הגדולים הכנסות רבות ללא תשלום מס.

לפני חודשיים החליט נציב מסי-הכנסה, **יאיר רבינוביץ**, לחזור לשיטת-התחשיב, בנימוק שאין לאנשוי היכולת להשתלט על אלפי תיקי-היהלומים. את היהלומנים מייצג כמשאיומתן רואה-החשבון **עוזי שטיינברג**, שכבר השיג בעבר הישגים-מיסוי נכבדים לענף זה. הוא השיג הסכם להלבנת הון לענף לפני שנתיים, שאיפשרה ליהלומנים לשלם כ-5% בממוצע על ההון המוצהר. הוא גם עמד בראש ועדת-שטיינברג למיסוי, שהמליצה לאפשר לענפים מסויימים לנהל ספרים ברולארים, ולא בשקלים.

הענף היחיד שוועדת הכספים אישרה לו את הדבר עד כה היה היהלומנים, וכך לא נפגעו מחוק המיסוי האינפלציוני.

ראשי מערכת "הארץ" סירבו לחלוקת מוסף "חדשות"

ביום השישי האחרון הופתעו אלפי המתרחצים בים לקבל מוסף סוף-השבוע של חדשות חנים על-ידי מחלקים. לא היה זה מיבצע להגברת התפוצה, אלא תוצאה של צעד תמוה של עורכי הארץ והברי-הוועד.

בגלל שביתת עיתונאי הארץ לא היתה אפשרות להדפיס את מוסף הארץ. מנכ"ל הארץ **עמום שוקן**, החליט כי יחלק למנויי הארץ את מוסף סוף-השבוע של חדשות, כפי שחילק להם בימי השביתה את חדשות במקום הארץ. הוא הורה, לכן, להדפיס יותר עותקים, כדי לחלקם למנויי הארץ.

כאשר נודע הדבר לעורכי הארץ וראשי הוועד, הם הטילו וטו. הנימוק: חדשות תוקף את עיתונאי הארץ, ולכן לא יסכימו כי יחולק עיתון התוקף

את הארץ למנויי הארץ. הכוונה היתה להתקפתו של בעל-הטור בחדשות דן **בן-אמון**, על **יואל מרקוס**. כאשר נודע הדבר למרקוס, הודיע מייד כי אינו מסכים שהוא יהיה התירוץ לווטו, שכן הוא סבור כי מותר לכל עיתון ולכל עיתונאי לתקוף ולבקר עיתונאי אחר ועיתון אחר. צעדו לא עזר, והד לוקת חדשות נמנעה.

הנכד דיין בעיקבות הסבא

הידיעה כי בנו של משה דיין, **אסף**, קיבל מהצהרון מעריב 10 אלפים דולר למורת עולו רשימות כמוסף סוף-השבוע הזכירה לרבים כי

נבד אסף חשבון על רשימות

סבא שמואל חשבון על הספד

גם משה דיין היה נוהג לצרף חשבון לכל מילה שביקשו ממנו לכתוב. אולם ותיקי מפלגת-העבודה זוכרים כי כאשר נפטרה אמו של משה דיין, **דבורה**, פנה היומון דבר לבעלה, **שמואל דיין**, וביקשו לכתוב רשימת-הספד. הרשימה הגיעה, אולם אליה צורף חשבון.

"ורייטי": "קאנון" נאבקת להשרד

הדין-וחשבון החצי-שנתי שהגישה קאנון לרשות-ניירות-הערך האמריקאית מתאר את מאבקה הנואש של החברה לצוף — כותב יומון תעשיית-הכידור ורייטי ב'9 ליולי. החברה מרווחת על "בעיזת נילות בולטות", אולם ריווחיה מעלים שאלות רבות יותר לגבי יכולתה לקיים את תוכניותיה.

החברה תיארה את מצבה בקיצור כך: "החברה חייבת מייד לגייס הון תפעולי מספיק כדי להמשיך לפעול". המיכשול העיקרי לגיוס הון הוא החשש מתוצאות הבדיקה של רשות-ניירות-הערך על החברה, וכן תביעות נגד החברה מצד כלי-מניות. החברה הבטיחה למכור נכסים אם לא תוכל לגייס את ההון הררוש. על כל פנים, העתיד הוא כליכך לא ברור, שהחברה אומרת כי יכולתה לפעול כקסם חי מותנית במילוי הצורך בגיוס הון, ואין כל ביטחון כי הדבר יקרה.

למרות מצבה הנואש של החברה, מגלים הדינאים-החשבונות כי ב-1986 קיבל **מנחם גולן** שכר של 662 אלף דולר, וכך גם שותפי יורם **גלובוס**. השניים גם לוו מן החברה ביחד כ-2.5 מיליון דולר, ללא ריבית. בשנה זו הפסידה קאנון 60.4 מיליון דולר.

איש-סקים גולן השכר: 662 אלף דולר

"דובק" תקטין בחצי את ההשקעה במפעלה החדש

ביום הרביעי השבוע ימסור יו"ר מועצת-המנהלים של **דובק**, **יצחק ברמן**, הדין-וחשבון לבעלי המניות, במיסגרת האסיפה הכללית השנתית של החברה. ברמן, יותר חברי מועצת-המנהלים, מונו בעיקבות המהפך בחברה, שחל אחרי פשיטת המכס ומעצר ראשי-החברה. יו"ר מועצת-המנהלים לשעבר, **מרטין גדל**, עדיין שוהה במצב-סטט, מאימת השילטונות כאן.

ברמן יודיע על שורה של צעדים שנקטו בחברה על-ידי מועצת-המנ' הלים החדשה. ראשית, מונה מבקר פנימי, שאינו עובד בחברה, ושאינו קשור או תלוי בה.

שנית, התוכנית המאושרת, להשד קיע 45 מיליון דולר במיפעל-סיגריות חדש בקריית-אריה, קוצצה, וההשקעה תהיה רק 18 מיליון דולר.

שלישית, הוקמה ועדה לפיקוח על רכישות הטבק, היושבת אחת לשבוע, והמאשרת כל רכישה כאשר היא מקבלת את שם הספק וכמות הרכישה, סוג הטבק ומחירו. בראש הוועדה יושב **עורך ארז**, שהוא מומחה בנילאומי לסחרות.

דובק קונה כל שנה טבק כ-20 מיליון דולר. רביעית, הוקמה ועדה לבקרה יומית, המאשרת יוסיום את כל ההרצאות של החברה.

המניות של **דובק** נמצאות כיום בידי קבוצת פי"א (כבעלות בל"ל) — 16% מיישפחות **פולקובסקי ושנור** מאמריקה, לכל אחת 18%, הן רוששות את הרוח זורח גהל מניהול החברה. מיישפחת **שנור** מיוצגת על-ידי עורך-הדין **הרצל קבש** מירושלים; מישפחת עלי — 17%; חברה שווייצית, המיוצגת על-ידי עורך-הדין **משה בן-ספרין**, שהוא היועץ המישפטי של **דובק** — 17% (חברה זו, אנג, מצביעה תמיד עם גהל, והיא רכשה בעבר את מניות מיישפחת **וסקביץ**; חברת הבי"טוח הפניקס — 3.5%; חברת אלרן — 1.5% והיתר מפוזר בידי הציבור. מיישפחות **פולקובסקי ושנור** דורש שת את פיטורי זורח גהל מתפקיד

אלוף רותם למשרד הבטחון

אלוף (מיל') **אברהם רותם**, מנכ"ל האולפנים המאוחדים בהרצליה, פורש מתפקידו. הוא הוצע על-ידי הרמטכ"ל, דן **שומרון**, לתפקיד מנכ"ל משרד-הביטחון, במקום **דוד עברי**. רותם הגיב בצינו כי עניין הפרשה נכון, אך עניין התפקיד החדש מוקדם מדי.

המנכ"ל ב'1984 אישרה אסיפה כללית מיוחדת כי באם יפטר גהל או ימונה עוד מנכ"ל, הוא יקבל פיצוי של 1.5 מיליון דולר. הסכם זה ניתן לבטל רק באסיפה כללית מיוחדת אחת של בעלי-המניות. מכיוון שלמישפחות **פולקובסקי ושנור** אין רוב, מאחר שפי"א אינה תומכת בצעד זה, לא ניתן לקבל את תביעתן.

אנשים יצטרכו ללחוץ על כפתור מסר יים, ויהיו כמו על שיחת-טלפון. אני חושב מהר, מהר, מהר. אני חייב להיות ראשון, אם אני רוצה להישאר בחיים. במירוץ הנוכחי, הכל נע לקראת העידן האלקטרוני.

אני החלום האמריקאי

ב מבט לאחור, אני, סלף-מייד מן" (איש שבנה את עצמו).

יש אנשים שאולי לא השיגו הרבה על הנייר, אבל מגשימים מדי יום ביומו את החלום האמריקאי. העניין הוא למי צוא את דרכך.

כן, אני החלום האמריקאי. מי מס' תייג מהחלום האמריקאי, ממני? באט' לנטיק סיטי? איש לא רחה אותי שם. נכון, רציתי להקים שם מועדון, והתי קבלתי בכרכה. אלא מה? סירבתי ל' שתף פעולה עם סוכני האף-בייאי, והם התנקמו בי. הם הלכו לבנקים, הפיצו שאני כספים לפרוייקט.

בוועדת-הקונגרס השתמשו בי באחרונה ככרוגמה חיה לטכניקות

(המשך מעמוד 9) דוגמניות, או כוכבות-קולנוע. האם מישהי עשתה את זה? אוהו, רבות! יש לנו מחלקה העוקבת אחר הקורה לנעי' רות, והשומרת איתן על קשר. שיהיה ברור: אני והמגזין ישויות נפרדות לחלוטין. אני רק מטיף לאנ' שים לחיות בחופשיות, נותן להם את האפשרות לבחור. רק כשאתה חופשי ומשחרר, יש לך הבחירה הנכונה אבל חיי אינם מזכירים במאומה את חייו של יו הפנר. אני, שלא כיו הפנר, עוכר קשה.

האם אני אחוז אובססיית-הפנר? אובססיה? או, לא! אני מזכיר אותן כל העת, כדי להרגיש את ההבדלים בינינו. מערכת-היחסים בינינו? אכן. מה קרה אז? לא כלום. בעצם לא כלום. נפגשנו במסיבת ראשי-השנה של ברני קורנפלד' בביתו, לפני שנים. הוא חבר של שנינו. פשוט אמרתי להפנר: "הא' לוו" הוא החזיר לך "האלון" יותר לא נפגשנו. והריזה.

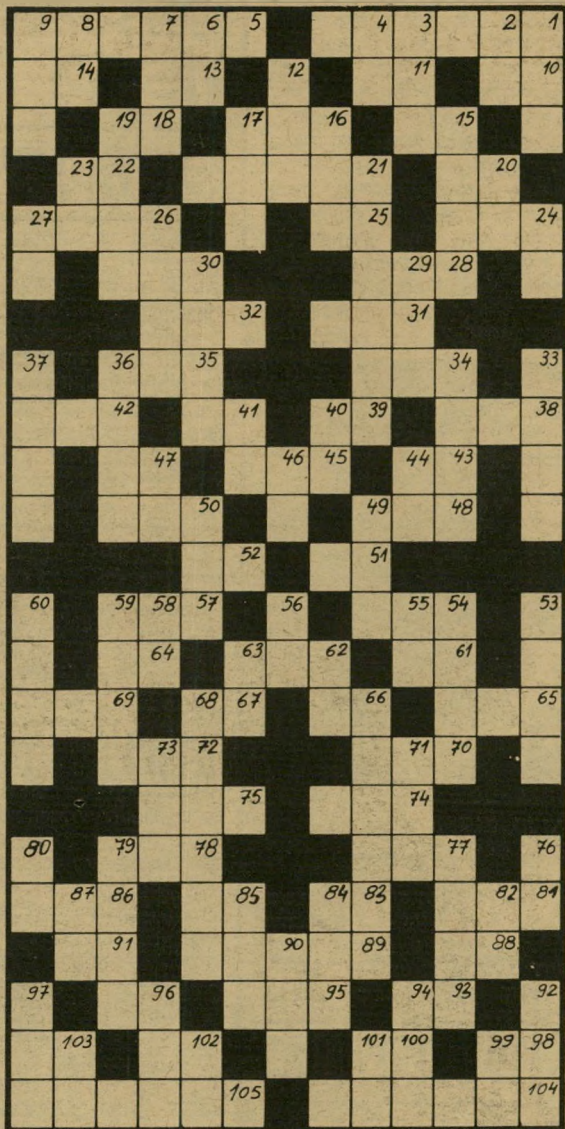
למחרת הקרין הפנר באורח פרטי את התפוז המכני. הסרט עוד לא יצא או לאקרנים, וכולנו היינו מסוקרנים

מאונז:

1) מראשי הפילוסופיה היוונית; 2) הלכה קבועה לכל הדורות (2,4); 10) שדה תעופה ע"י ת"א; 11) קורה צרה; 13) צמח דוקרני; 14) מדבר; 15) צנום; 16) עבר צעיר נושא כלים במקרא; 18) יהוד; 20) משענת; 21) בהנרסה — שוויון גמור של צורה; 22) מעשה פלא; 24) תהנתו האי' חרונה של משה; 25) מיכל לשמן; 26) דורש במופלא; 28) צרף, אחור; 30) אחת מתחנות משה במדבר; 31) פומנאי יש' ראל; 32) אבי האדומים; 34) סרעפת; 35) גרע, קצץ; 38) בעל חיים מסוג העוים, שוכן הרים; 39) רב, נכדו של רש"י; 41) כאן; 42) נפל; 43) קומפוזיטור, ראשון לשלושה ה"ב"; 45) שם בתוך; 47) רשע; 48) לבנה; 50) חיבר יהוד; 51) קליפת ענבים; 52) בן המשפחה; 54) דומה בדיוק; 57) אבן טובה; 61) יופי, חמר; 62) אחר הומנים; 64) ששה סרטים; 65) פעולות חשובות; 66) אחד מראשי האלים בבבל הקדומה; 67) בסולם התורים; 69) בעל-חיים מן היונקים (נוכר בתלמוד); 70) שיר-לכת; 72) עץ פרי; 74) פרק בגוף; 75) מין לטאה; 77) בן-בקר החי בהודו; 78) רו; 81) טבעת לציר; 83) בעל חיים מימי; 85) עמוד נולים; 86) שמה הקדום של דן בצפון; 88) אביו; 89) נחלה, אחוזה; 91) בוסתן; 93) להבה; 95) יבש, ניחר מצמאון; 96) שן; 98) חור; 100) צאצא; 102) גם; 103) גבעה מלאכותית; 104) שוכן ים טורף; 105) קוד לסיום המסר (3:3).

מאונז:

1) אבן מן החושן 2) רי; 3) חוסר וראות; 4) מגש; 6) נמאס עליו; 7) עדין; 8) ארמתיט; 9) עתיד קרוב; 12) צואה, גללים; 15) נשמת אדם שמת ע"פ אמונת עם; 16) אבד-טובה; 17) מצא ארוכה; 19) גניחה; 20) מידה זעירה; 21) מאונז או כינוי למרגל; 23) ניגוש; 24) בתנועה; 26) קונוס; 27) עוף טרף; 29) "כי ה... יעוור עיני פקחים" (שמות כ"ג); 30) נותן נולים; 33) קמח גס(מ); 34) איש מפשוטי-עם ברומיחו; 36) בהשאלה — מעשה של הקרבה עצמית; 37) תמיכה, הגנה; 40) כשלון ב'

משחק המלכים; 41) משורר ישראלי בעל "שיר השכור"; 44) גמל צעיר; 46) שומן העצם; 47) גאה; 49) ראה את הנולד; 50) ברך; 53) רמאי; 54) רכב צבאי; 55) הסכמה; 56) שמן; 58) שמה; 59) כינוי לכל אחד מקבצי ה' משנה והתוספתא בתלמוד; 60) אחת מצורות החלים במחזור התפתחות הארבה; 62) רסן; 63) מרף; 66) בן-תמותה (3,3); 68) הכתה שרשים בחברתה; 71) כתם; 73) זכות התגרות; 76) מילת רבוי; 77) בורות של שני דיינים; 79) ציר, חבר משלחת; 80) דבכא; 82) מכשיר עינויים; 84) קטן קומה; 85) דרש את חובה; 87) מטבע במורח הרחוק; 89) כבשה בוגרת; 92) חוסר אמון במישהו; 94) הלל; 96) קפול שולי הבגר כלפי מעלה; 97) עשויות, סרוס; 99) דבר מאכל; 101) תאורת חרום; 102) מילת ברירה; 103) אות, סימן.

פרס עם אל שווימר עוד המצאה גאונית

לצפות בו. הוא הומין להקרנה את כל אורחיו של קורנפלד. אני הייתי, כמוכך, אחר מהם.

דקה לפני ההקרנה טילפנה מוכי' רתו של הפנר לקורנפלד ואמרה: "מר הפנר מעדיף שגוצ'יונה לא יגיע...". קורנפלד אמר לי: "אם אתה לא הולך — גם אנחנו לא". התקוממתי ואמרתי: "לכו. רק תמסרו לו את המסר הבא — אם כך, נותר לך ולפליי-בוי חמש שנים להיות בצמרת, עכשיו נותרו לך שלוש שנים בלבד...". הפנר ענה, כך סופר לי: "פאק יו!" (לך להודוין).

כמו שניבאתי, כעבור שלוש שנים בדיוק לקח פנטהאוז את הבכורה מפליי-בוי. העלבון שלי עלה להפנר בדיוק.

אומרים שפנטהאוז נמצא בירידה? כל המגזינים בארצות-הברית איבדו מתפוצתם, בגלל הווידאו. לעומת מת' חרינו, רווקא עלינו. כולם סובלים מק' לטות-הווידאו, אבל אנחנו סובלים פי' חות מכולם. כן, ודאי שאני מוראג מה' מצב. יש לאנשים זמן מוגבל. בגלל הווידאו מפסידות גם רשתות-השדרה. איני יכול להילחם בכך. לכן החלטתי להצטרף.

הכיוון החדש שלנו, שלי, הוא ייצור קלטות-ווידאו. נשדר סרטים. רק מי שיהיו להם אנטנות מיוחדות יקלטו.

הפסולות של האף-בייאי. סיפרו כיצר אדם ישר (גוצ'יונה), שסירב להיות מושחת ולקבל שוחד בן מיליון דולר, שילם על כך ביוקר. העניין נמצא ב' ערכאות המישפטיות. אנחנו תובעים אותם על ארבעה מיליון דולר.

מה עם הפרוייקט באטלנטיק-סיטי? אה, איני מעוניין בו עוד. לולא הייתי הבועלים של פנטהאוז הייתי מציייר. לפניכן, הייתי צייר. כן, צייר טוב. כיום? איני מציייר. כלל! הייתי צייר יותר מדי רציני מכדי ל' התפטר. זה הכל או לא כלום! לא ניתן להיות צייר חלק מהזמן.

לא, איני מתחרט על כך שבחרתי לעשות מה שאני עושה. הייתי טיפש אילו התחרטתי על פנטהאוז ועל מה שעשיתי. הסתכלי סביבך — זה נתן לי את האפשרות לכל אלה! (הכוונה לדירה המפוארת, לציורים האורייגיני' ליים ולעתיקות).

איך אני רוצה להצטייר? חשוב לי להצטייר כאדם רציני, העושה מה ש' הוא עושה מפני שהוא מאמין בכך שכל אדם חייב לעשות כצונו. הכל אפשרי — כן, גם בסקס — בתנאי שאף-אחד אחר אינו נפגע. זה הגבול. מכאן זה מתחיל להיות מוטעה.

לא הייתי רוצה להצטייר בפיסגת ההצלחה. לא, אינני בשיא הצלחתי. עדיין יש לפניי המון הישגים. אחרת הייתי צריך לפרוש. אני מומיין לעצמי את שארית-חיי. אינני מלא סיפוק, כאילו כבשתי הכל. אני אדם שמה.

* איל-הון יהודי שגרם לשערור' ריזה כלכלית בעלת מימדים עול' מיים.

איתן עמיחי

הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 • טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

הם התגרשו. הם מצאו בני-זוג חדשים. שתי הנשים בהריון ודווקא עכשיו התחיל סיכסוך קטלני

הוריה של מאיה התנגדו לחתונה עד הרגע האחרון. רק כאשר הוזמנו לחתונה, נהו והבינו שהתנגדותם אינה מועילה, השלימו עם המצב. חייהן היו קצרים וקשים. יר"א היה עדיין חייל בשרות-חובה, מאיה נכנסה להריון ולא היה להם ממה להתפרנס. הוריה של מאיה הציעו להם לגור איתם, ואז נולד סיכסוך חריף בין יואל והורי מאיה.

הגירושין לא אחרו לבוא. יואל הסכים להתגרש, בתנאי שלא יצטרך לשלם מזונות למאיה ולבנו הקטן, וזה היה תוכן ההסכם שנחתם בין השניים. לא חר כמה חודשים פנתה מאיה לבית הדין הרבני והשיגה מיואל מזונות ע"ב בור כנס. יואל הסכים, שהוא היה מאוד רוצה לקבל את בנו לרשותו, וכי אם מאיה תמצא בלתי-שפויה או תלך לכ"ל, ינסה להשיג את בנו.

חברה מאותו כוכב

שני נתיים עברו מאז אותו ראיון עם יואל. מאיה נשפטה בינתיים על התחזותה לבת-השופט, והשניים ירדו מכותרות העיתונים.

השבוע נוצר הקשר מחדש, עם פנייתו של מיכל חנירביץ להעולם הזה. כדי לשוחח על הטלפון הקטלני גם מיכל רואינה עליידי העולם הזה בדצמבר 86. לאחר שהתלוננה כי המייסדה אינה מכבדת הסכם שעשתה איתה. מיכל, 30, גבוהה, ממושקפת ונעימת-מראה, הסתככה כפליליים בשנים האחרונות.

היא סיפרה כי הסתככותיה התחיי לו כאשר נולד בנה השני בשנת 1978. היילד היה חולני וזקוק למזון מיוחד ויקר מאוד, המיוכב מארצות-הברית. מאחר שבעלה היה עובד משרד-ביטחון, הובטח לה כי חלק ממחיר (המשך בעמוד 40) **אילנה אלון**

כשקראתי על מעלליה של מאיה בהעולם הזה, החלטתי לבוא לברר מה בכיוון היא עשתה וכמה היא הסתככה, אמר יואל פטאו, 26, שהציג את עצמו כבעלה-לשעבר של מאיה. יואל התגלה כבחור צנוע, נעים-הליכות ושקט. על מאיה דיבר ללא מרידות או שינאה. הוא סיפר, כי לאחר היכרותם התנגדו הוריה מאוד לחתונה. הם אמרו שאין לי השכלה תיכונית, ולכן אני לא כ"אדם" סיפר יואל.

סור את פירסום שמה. אם את גאה באמנון ובמעשה שעשית, את צריכה לעמוד מאחורי זה באומץ! ענתה לה התובעת. אבל מאיה, שהכחינה בצלם העולם הזה שצילם אותה, פנתה למ"חרת, בעזרת סניגורו של עורקבי, לביית-הדין, והשיגה צו איסור-פירסום על שמה וזהותה. עוד באותו יום הביאה מאיה כמו ידיה את צו איסור-הפירסום למערכת העולם הזה.

אחת מחברות המערכת, המכירה את

— כשהודיעו לו כי בתו מאיה ונכדו אילן נהרגו בתאונת-דרכים —

מישפחת השופט שפירא, הבחינה כי מאיה אינה בתו של השופט. העולם הזה התקשר אל השופט ולאחר בירור הוא הגיש תלונה למישטרה. כאשר התברר למאיה כי העולם הזה עלה על עיקבותיה, נתנה ראיון וסיפרה את סיפורה. היא הסכימה שיש לה ילד קטן וקבעה פגישה בראשון לציון, מקום מגוריה. היא היתה נפחדת ומוזעזעת כאשר התברר לה שהיא ערמת להיעצר ולהיחקר על מעשיה. היא סיפרה כי עלתה מרוסיה בגיל 8, הוריה אקדמאים והיא בת יחידה.

— והמישטרה עצרה את יואל כטאו, גרושה של מאיה, ואת חברתו מיכל חן, כחשודים בגרימת מותו

אנאטולי שפירו נפטר מהתקף-לב שלקה בו בעיקבות שיחות-טלפון—

רעתי לעזוב אותי כרי להתלונן במישטרה. אבל האמת היא שיום לפני מותו, ב-14 בחודש, הלכתי בבוקר למישטרה ורציתי להתלונן. אבל כל החוקרים היו בחופש. היה רק חוקר אחד שהיה עסוק מאד. הוא ביקש ממני לומר לו בקיצור מה קרה, ורשם שוב תלונה על הטרדה טלפונית, אמרה ר"ר יוקליס, העוברת בקופת-חולים כרופאת אף-אוזן-וגרון. רק לאחר ששפירו בן 63 מת בי בית-החולים, ביקשו בני-המשפחה שיילחצו להם הביתה חוקר-מישטרה, ואז הגישו את תלונתם נגד יואל פטאו ו-חברתו לחיים, מיכל חן, על אותה שיחת-טלפון, שכתוצאה ממנה, לריכרר הם, מת אנטול שפירו.

באופן מוזר למדי כיכבו כל גיבורי הפרשה הנוכחית על דפי העולם הזה בפרשיות קודמות. מאיה, 23, היתה הי ראשונה שכבשה את שער העולם הזה בשנת 1985, כאשר העידה בביתה-מישפט המחוזי בתל-אביב עדות-אופי

נכדה, הוא אמר לי, שמעת את החרשות של 11? היתה תאונת-דרכים קטלנית. זה האוטו של מאיה. לא נעים לי להגיד לכם, אבל יש הרגעים ואני רואה לבן שלי, תבררתי. כמובן, ידעתי מי מדבר. מה, אני לא מכירה את הקול של יואל פטאו, שהיה חתן שלי? חוץ מזה, רק הוא קורא לי סונייה בצורה כזאת, סיפרה הר"ר שולמית (סונייה) שפירו-יוקליס להעולם הזה.

שיחת הטלפון הוו התקיימה ב-6 ביולי, בשעה 11 וחצי בלילה. בעלי עוד לא ישן, הוא שמע את כל השיחה והתחיל לצעוק ולבכות. טלפנתי ב"היסטריה לבתי, מאיה, והיא עצמה ענתה לטלפון ואמרה לי שהכל בסדר אצלם, לא היתה תאונת-דרכים, הם בכלל לא יצאו כל אותו ערב מהבית. הוריה של מאיה שפירו פטאו גול-דרשתיין לא נרגעו בקלות מהשיחה. נגתי לבעלי כדור-הרגעה והוא הלך

מוזות

בשל-מ-רחוק

במישפטו של אמנון עורקבי, אחיו של הזמר ווהר ארגוב. עורקבי נאשם או באיגוס, וסניגורו הבטיח כי בתו של שופט מפורסם תבוא להעיד כעדת-אופי. נערה נאה בעלת שיער ארוך ועייניים גדולות עלתה על דוכן-העדים, והציגה את עצמה כבתו של נשיא בית-מישפט השלום לשעבר, השופט חיים שפירא. היא סיפרה על קשריה עם הנאשם, על אהבתה אליו ועל היכרותה הארוכה את בני משפחתו.

היא סיפרה כי הנאשם היה בן-בית בביתם. עשה אצלם שיפוצים, ואביה אוהב אותו מאוד. היא אמרה כי רצתה להתחתן עם עורקבי, וכי הוא עורך אותה להמשיך ללמוד. לאחר שהשופטים יצאו לכתוב את גזר-הדין, ביקשה מאיה מהתובעת לאי-

לישון. אבל בשעה 3 בבוקר הוא התערר במצב קשה, והזעקתי עבורו נידדת טיפול נמרץ. עשרה ימים שכב אנטול (טוליה) שפירו בבית-החולים, אחרי התקפיה לב. מצבו הסתבר וכי-15 ביולי מת מאמבוליה ריאתית.

בזהות בדויה

שני ואלים מדוע לא התלוננתי במישטרה מייד לאחר השיחה. אבל זו שטות. הרי כלי-כך הרבה פעמים בחודשים האחרונים התלוננתי על הטרדות טלפוניות, וכמישטרה כבי"ל לא התייחסו לכך. באותו לילה היתה רעתי נתונה רק למצבו של בעלי, ולא העליתי על

**אאידיה לא היתה
ש.ס. גם לא
נפרטיטי. אבל
שולות מכוארות
לא חסרו שם**

מה

עומרה מנקס במער' שני חלקים, מעור צבוע בזהב. חצאית-מיני עם ירכיית רחבה, עם חזית-עור חתיכית. לידה: אחותה.

הו לבשו

כוכב פרי רקדנית-בטן, הופיעה בשימלת-ערב עם מיקבצות במכפלה, כשגבה חשוף לחלוטין עד למותניים. פרי נראתה כמו נימפה, עם כפפות ארוכות תואמות. המערכת כולה מפאריס.

נגואה בסיוני אשת השגריר המצרי. לבשה שימלת-ערב ארוך כה קלאסית. רקומה מאלפי פאיטים זעירים בשחור וזהב, שיצרו אשליה של עור נחש. בסיוני היתה אחת הנשים האלגנטיות ביותר במסיבה. תנאי הלחות המקומית לא נלקחו בחשבון.

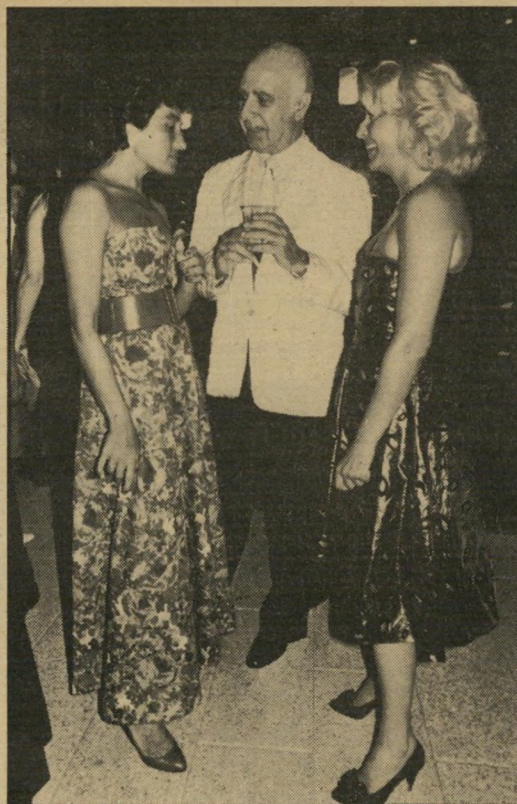
לקח מנה וסלטה של החברה הישראלית התאספה באירוע חברתי מס' 1 במדינה: חגיגת 35 שנה למהפכה במצריים. המארחים: שגריר מצריים נגואה, מוחמד בסיוני, ואשתו נגואה. המקום: מלון דניאל בהרצליה, בחסותו של בעל המקום, ליאון תמן. הנוכחים: אנשי-הצמרת הישראליים, הסגל הדיפלומטי, אנשי אמנות וחברה, ובמיוחד באירוע זה: ראשי החברה הערבית מהגליל והמ' שולש, ונכבדים מהשטחים הכבושים. כצפוי, שימש האירוע מסלול לתצוגת-אופנה ספונטאנית, כשהנשים משחקות את התפקיד הראשי. בקרב הנשים המכוברות יותר, והערביות במיוחד, ניתן היה לראות שמלות הגזרות מכדים סינתטיים, שאינם מאפשרים איורור טוב. שמלות אלו נתפרו לאירועים חשובים, כמו זה שהתקיים במלון דניאל, והדבר החשוב היה "לעשות כניסה" מבלי להתחשב בתנאי-האקלים החמים. בני דים אלה מתאימים יותר לאקלים אירופי או לאולמות ממוזגים.

קארין דונסקי בשימלת-מיקבצות. ייבוא פריסאי. לידה: לילי שרון, ב' שימלת-ערב של גרי מליץ. למעלה: אורחת בלבוש כפרי.

מימי פואד אלפי אשת-רופא מרמאללה, בשימלת-ערב סטרפלס, מבד מתכתי עם כיווצים. את השימלה רכשה מבוטיק חירבאווי, במיזרח-ירושלים. 500 דולר.

פטרציה ניטרי (מימין) בשימלת ערב קצרה, מתכתית נוצצת, סטרפלס, ולעומתה ידידתה אורורה בשימלת-ערב ארוכה, מבד-כותנה. שתי האיטלקיות נראו נינוחות.

אטלס ריצ'ארד הפאריסאית לב-שה שימלת-מיני משובצת מטאפט, עם מיקבצות, בעלת מותן נמוכה, שעוצבה על-ידי גי לארוש. ונראתה מאוד אופנתית.

אצל הצעירות הישראליות ניתן היה לראות שמלות שחשפו פה ושם חלקי גוף שונים. חלקן היו לבושות בחוסר-טעם, מבלי להתחשב בממדי גופן, או מבלי ליצור מראה כולל, שבו כל הפרטים שייכים אחר לשני, או תוך שימוש כבדים זולים, שאי-אפשר היה להסתיר את איכותם הירודה. לעומתן נראו גם צעירות, אשר התחשבו כמוגד האוויר החם, תוך שהן מציגות את המילה האחרונה באופנה: שמלות קצרות, צמודות לגוף וחושפות רגליים חטובות.

לעומת הנשים, בחרו הגברים להר פיע בחולצות ספורטיביות, ואף ניתן היה לראות חולצות-טי. מראה מרושל, השגריר המצרי קיבל את כולם בסכרפנים יפות, מבלי להביע דעתו על המלבושים. מטרת הערב היתה ל-השרות אוירת-שלום ודוקיום, וגם בין סיגנונות-הלבוש שרר דוקיום.

אילנה מאירי

גיני בן-דוד תיירת מארצות-הברית שהגיעה לביקור בארץ, לבשה שימלה שזורה בחוטי-זהב, בסיגנון ער-בי, שעוצבה עבורה על-ידי המעצב המארוקאי הידוע בפאריס, אדזר.

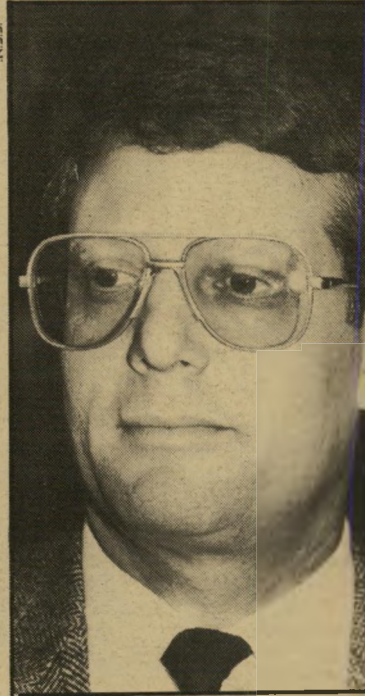
טיבי מייסון מכפר טייבה, השימלה עשויה מבד-תחרה רקום פרחים בצבע כסף. מימין: תמי בן-עמי, בשימלת גוטקס.

(המשך מעמוד 37)

המוזן ישולם על-ידי משרד הביטחון. היא הוציאה צ'קים ללא כסיו, הסתכבה וגעצרה. באוקטובר 1986 הוכרזה עבריינית נמלטת, ונשלחה לאבו-כביר. שם הכיר רה את גיתית איואלוב. מאחר ששתי תינו בעלות-השכלה, יכולנו לדבר אנגלית כרי שהסוהרות לא יבינו, והת-יירדנו."

חוקריהמישטרה היו ערים לידירות בין השתיים, ומאחר שבאותה תקופה ניסתה המישטרה נואשות להשיג ראיות נגד גיתית על רצח בעלה, הציעו החוקרים למיכל להקליט את גיתית בתאה. התנאי היה שמכל תיכנס לבייתהמעצר כשהיא מצוידת במכשיר הקלטת סמוי, ותקליט את גיתית. בת מורה הובטח למיכל כי כל התיקים התלויים נגדה יבוטלו.

מיכל נגדה להקליט את גיתית, אבל זו לא הודתה באשמתה, אלא להריפך, הכריזה על חפותה. החוקרים לא

סניגור קרייטר. תשמע, חמוד, אתה הרגת אותו!

היו מרוצים מההקלטה שהשיגה מיכל, ולריברי מיכל התכחשו לחלוטין להסכם שנעשה לפני ההקלטה.

מיכל, אשה נמרצת היודעת לעומד על שלה, לא ויתרה למישטרה. היא הגישה בג"ץ נגד המישטרה, בעזרת עורכי-הדין אילון קרייטר.

באותה תקופה היתה מיכל גרושה שגידלה שני ילדים ברירה שכורה כי הרצליה. במרס השנה, טילפנה חברתה של מיכל לתוכנית הרדיו חבר מאותו כוכב, ומסרה את מיספר-הטלפון של מיכל, ללא ידיעתה, כדי שגברים מ-עוניינים יתקשרו אליה. מיכל אמרה כמה מילים ברדיו, ואחרי-כן התקשר אליה בחור שהופנה על-ידי עורכת תוכנית-הרדיו, ואמר לה כי מצאה חן בעיניו.

בחורה היה יואל פטאו. "באותו ערב הוריי הלכו לחתונה, הייתי לכרי בבית, הייתי קצת חולה, והיה לי נורא משעמם. שמעתי את קולו של מיכל ברדיו והוא מצא חן בעיניי, והחלטתי להתקשר."

למחרת נפגשו השניים ומצאו אהבה חדשה.

יואל עבר להתגורר עם מיכל ושני בניה, ומאז הם גרים יחד. מיכל נכנסה להריון, והיא כיום בחורש הרביעי ל-הריונה.

"אנחנו מתחתנים בחודש הבא, ונד-מין לחתונה את צוות התוכנית חבר מאותו כוכב." אמרו השניים בחיוך.

נקמה על בג"ץ
מורת שיואל מצא לו אשה חד-שה וילדים חדשים, רצח בכל זאת

מדוע מת איש-כסית

(המשך מעמוד 10)

"אינני יכול לדעת מה היה מצבו של איש-כסית. יכול להיות שפיתח את האירוע שגרם למותו ברוקת האי-חרונות של חייו.

בכל מיקרה, באדם המתלונן על כאבים בחזה רצוי לטפל מיידי. נמויחד אם המתלונן הוא אדם צעיר. התקף-לב אצל אנשים צעירים מסוכן יותר מהתקף-לב התוקף מבוגרים. שכן, ליכנס של צעירים עדיין לא התרגל למצבים של אספקת-דם לקויה ללב, כעור שאצל מבוגר הלב כבר רגיל למצבים כאלה."

הפרופסור דן מיכאלי, מנהל בית-

איש-כסית ותמונת בתו האם היה צריך למותו

החולים איכילוב, מתייחס לשעה הרשומה על תעודת חדרהמיון כשעת ההגעה לבית-החולים. "איש-כסית הגיע בכוחות עצמו, נרשם כאשנב הקבלה ומייד נבדק על-ידי רופאה. היא מצאה שהוא במצב גופני טוב, בהכרה, משתף-פעולה. הוא סיפר על כאבים בחזה, מלווים בחוזה, הנמשכים מזה שעותיים וחצי. הרופאה גם ראתה שהוא מאוד שמן, עוברה שכרד-ריכלל אינה מעירה על בריאות טובה.

"היא בדקה לו את לחץ-הדם, גילתה שהוא גבוה מאוד. הדופק היה סרי. בריקת האק"ג היתה תקינה. האחות התבקשה לבצע בדיקות-דם ושתי.

"הטיפול בו היה מהיר ועיל. נכון שלא תמיד בודקים במהירות את החולים שלנו בחדר-המיון. לא כך קרה במיקרה של איש-כסית.

"חצי שעה אחרי-כן איבד איש-כסית את ההכרה והגיע למצב של רוס-לב, דוס-נשימה ופירפור חריריהלב. ניסו להחיות אותו בעזרת-הנשימה, וריקות-ארנלני ועיסוי-לב-פתוח. בש-עה 8 ר"8 הופסקה החייהא". הרופאה שטיפלה בו מסרבת להת-ראיין.

למיכאלי יש תלייתים של מיס-מכים ועדויות המוכיחים כי מיכל קידר טועה ומטעה, וכי הצדק עימו. שוב ושוב הוא טוען, כי איש-כסית הגיע לחדר-המיון בשעה 6.48, וטופל במהירות.

כולם צודקים

האמת, כנראה, טמונה אי-שם בתווך. כל אחד מהעדים גם צודק וגם טועה. הנגה אומר אמת: איש-כסית הגיע בשעה 6.20. מיכל קידר גם היא לא משקרת לחלוטין: איש-כסית לא טופל מיידי. פרופסור מיכאלי גם צודק וגם טועה: איש-כסית נרשם בשעה 6.48, אולם זו לא היתה שעת בווא המדוייקת.

ייתכן ש-28 הדקות אשר חלפו בין שעת-ההגעה לרגע הטיפול, היו הדקות שחרצו את גורלו. אחרי-כן, כש-החלו מטפלים בו, אכן עשו זאת הרופאים ביעילות. כעבור חצי שעה מת.

במדניה

מישפט

עד מומחה לשקר

מי היה הפרקליט שיעיד כעד-מומחה, כי לעורדין מותר לשקר לבית-המישפט?

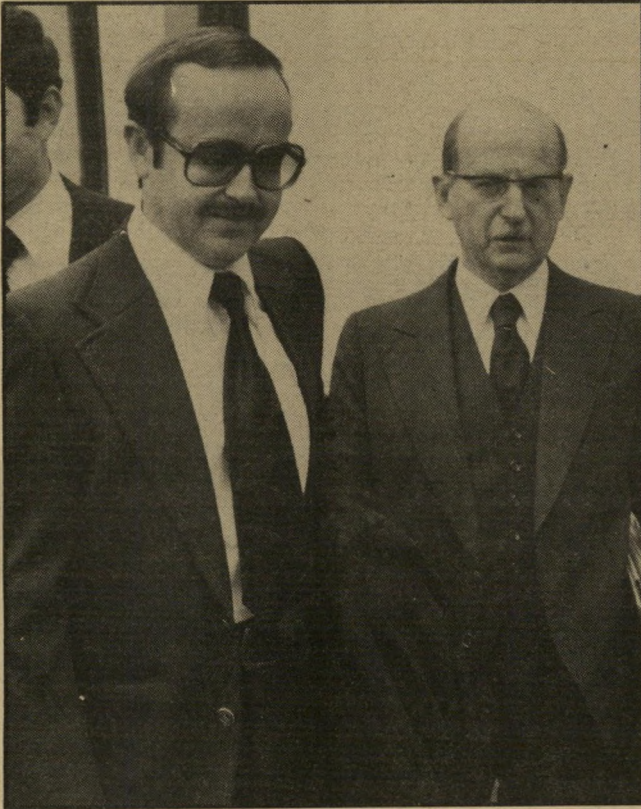
ראש לישכת עורכי-הדין, יעקב רובין, ביקש מהשופטת שושנה ברמן בקשה מיוחדת ויוצאת-דופן. הוא ביקש להביא עד-מומחה, עורדין מן השורה הראשונה, שיעיד כי תפקידו של עורדין הטוען בפני בית-המישפט פט אינו לקבוע מהן העובדות, או מהי האמת העובדתית או המישפטית, אלא להציג את גירסתו מרשו. כפי שנמסרה לו. כלומר, כי לעורדין מותר לשקר לבית-המישפט, בשם מרשו.

בקשה מיוחדת זו ביקש עורדין רובין במישפטו של עורדין אכרהם אייזמן מנתניה, הגאשם בבית-המישפט

נאשם אייזמן מישפחת עורכי-דין

אייזמן ייצג את בעליו של מועדון לילה בנתניה. הוא ניהל בקיץ 1982 משאומתן למכירת המועדון. ביולי נחתם חוזה במישרו של אייזמן למכירת המועדון, בסכום של 75 אלף

פרקליט מיכה כספי, חותן הנאשם

בטל-אכיב בעבירות של שיבוש הלי-כיימישפט, השמדת ראיות וקשר להרי-נות את שילטונות-המס.

מחשבה שניה. לאחר שהתור בעת, הלנה ביילין, הביאה את כל עדיה וגם הסניגור סיים את הבאת עדי-ההגנה, פנה רובין לבית-המישפט ושטח את בקשתו.

התובעת הביעה את פליאתה על כך שרוצים להביא עורדין כעד-מומחה, שיקבע אם עורדין אחר עבר עבירה פלילית. היא ציינה כי את כתבי-האישום נגד אייזמן הגיש עורדין מן השורה הראשונה, היועץ המישפטי לממשלה, ובכך הביע את רעתו שהוא חושב כי נעברה עבירה.

השופטת ברמן היררהה דקות אחד דות ואחר כך החליטה שאין מקום להביא עד כזה. אבל בישיבה הבאה, שהתקיימה אחרי שכוע, פנה בית-המישפט אל הצדדים ואמר כי שינה את החלטתו הקודמת.

לאחר מחשבה שניה החליטה השר פטת ברמן להתיר את הבאתו של עד-מומחה מטעם ההגנה, שיהיה מישפטן מובהק, אשר שמו טרם נמסר לבית-המישפט, וכי שיעיד כי אין לעורדין הריון אחריות לאמיתותן של העובדות אותן הוא טוען בבית-המישפט.

אדם רביעי. במיקרה של עורדין הרין אייזמן היו העובדות מרתקות: **שרה ליבוביץ**

אלופים מבקשים קלטות

● לארז טל, הוגה הרעיון, ולדלית עופר, מבצעת הרעיון ומנהלת מחלקת המוסיקה בגלי צה"ל. על שני דור 10 שעות של זמר עברי בכל שבת ברשת האף-אם של גלי צה"ל. מאז התחיל השידור, בתחילת חודש יולי, מתקבלות בתחנה עשרות שיחות טלפון של מאזינים, המודים על היוזמה ועל הביצוע. יעובדניקים מספרים כי הם משיעים את גלי צה"ל ברמקולים בבתי כות השחיה. לפני שבוע שלח נחמן שי, מפקד גלי צה"ל, מכתב לארז טל ולדלית עופר. הוא כותב לטל כי מגיעה לו טפחה על השכם על הרעיון ולדלית על הביצוע.

שי מקבל תגובות מקצינים בכירים בצבא, ביניהם רבים המבקשים שיק ליטו עבורם את השירים המושמעים בתוכנית גל עברי. במשך 10 השעות מושמעים בין 250 ל-300 שירים, כמעט ללא מלל. בכל שעה יש, אולי, ארבעה מישפטים שאינם שירים. האלופ מנחם עינן, ראש אג"א, טרח לשלוח מכתבית שבחות לשי ובו הוא כותב, בין השאר: "היוזמה האחרונה שלכם בשידורי צפ"ש של שירים עבריים בגל האף-אם בשבת מזכיר ומחזיר את הנינוחות של פעם והתיקות להתדרשות ולהמשך תרבות הזמר העברי."

מאחורי המיקרופון יום לפני הגיוס

הזמר אדם ולהקתו יהיו אמני-הזמר הידועים היחידים כמופע מיוחדים, מינו, שייערך ביום הראשון הקרוב בשעה 3 אחריצהריים, בבית המורה בתל אביב, ושיועבר בשידור חי ברשת אלף של קול-ישראל. את המופע הנקרא פסטינוער, עורכת ומפיקה ענת פלג, שהיא גם העורכת של התוכנית השבועית רדיועשרה ברשת אלף. התוכנית

השעה 7 בצהריים

טעות קטנה בת כמה שעות אירעה באחד הימים החמים בקול-ישראל. בשעה 1 בצהריים, כשיא החום, שכמותו, כך נוהגים לומר, אין זיקניצפת וזכרים, הסתובב על מכשירי ההקלטה באולפני קול-ישראל סרט ונייטר למאזינים שהשעה היא 7 בערב. לא ברור איך הגיע הסרט למכשיר.

מיועדת לבני-נוער, ונעשית בחלקה על-ידי כתבי-נוער. כמופע, המאורגן בצורת פסטיבל-זמר, יתחרו 10 להקות-נוער מכל רחבי הארץ. ב-19 חודשיים ימים שמעו עורכי המופע עשרות קלטות של להקות-נוער שונות, ובחרו בעשר הכי-מוצלחות. יאיר שרגאי, אחד מהשופטים המיקצועיים, התגלה במהלך הדרך כבעל זיכרון מרהיב. אחרי ששמע להקות רבות ידע, בסוף היום, לזמזם שירים של כמה מהן. המופע ייערך בסניגון קרסהי אירוויזיון. כך תהיה נקודת-הצבעה אחת באולם ועוד שלוש באילת, בחיפה וכירושלים.

למופע יהיו שני מנחים: האחד מיקצועי, איש הרדיו רם תדמור, והשני חובב, אילן גל. המופע ייערך בסניגון קרסהי אירוויזיון. כך תהיה נקודת-הצבעה אחת באולם ועוד שלוש באילת, בחיפה וכירושלים.

חודש אוגוסט פינה יומית, המוקדשת לבעיות-הירידה מן הארץ. הפינה, שתיקרא לא לכבות את האור, תשודר חמש דקות לפני השעה 2 בצהריים, ועורך אותה שי בן אסולין. בין האורחים בפינה אפשר למצוא, מלבד כספי וארנון, גם את אברהם כץ, עוז, סגן שרה-הקלאות, את אל"מ (מיל') אלי גבע, את דויד קולין ואחרים.

מאחורי המירקע הצוות התוצל ועוזב

אחד הקורבנות העיקריים של השביתה בת-היומים ברשת-השידור היה פסטיבל-הזמר בערד. צוות ההפקה של הטלוויזיה, בליווי ניידת טכנית, יצא ביום הראשון בבוקר

אלוף עינן החזיר את האור

לערד לאירגון שלפני-השידור. ביום השני הוחלט על שביתה ליום השלישי, וחברי ועד-העובדים הודיעו לכל העובדים העיתונאיים לחזור ביום השלישי 8 בבוקר לירושלים. הצלמים חזרו מיד, הבימאי שלי מה גנן והמפיק, חיים מלובן, החליטו להישאר בשטח, בתיקווה שהיורה תשתנה. אנשי-הטלוויזיה ספגו עלבונות מן האמנים ומן הקהל במקום. הדברים גרמו אצלם לתסיסה נגד חברי-הוועד על החלטת-השביתה, והם ביקשו מהוועד להתיר את שידור הפסטיבל, מכיוון שההפקה כבר יצאה לדרך והיתה בשטח-הצילומים. בקשתם נענה תה בשליחה.

אחרי-החלטת השביתה תימשך גם ביום הרביעי, היום המתוכנן לשידור הפסטיבל. כאותו יום רביעי ב-11 בבוקר

שהוא גם המגיש הקבוע של התוכנית רדיועשרה, והשני יואב יעקב, כתבי-נוער של התוכנית. יעקב, אגב, מתגייס לצבא למחרת המופע. בני-הנוער הוגבלו לגילים 14 עד 18. בלהקות אין אף נגנית אחת, לעומת זאת יש כמה סולניות וזמרות-נערות. רוב השירים עוסקים בבדידותו של האדם המודרני, או באהבה נכזבת. כל המוסיקה מקורית, רובה בסיגנון הרוק. הכרטיסים למופע, שניתנו חינם, אזלו תוך ארבעה ימים.

כספי וארנון גם בגלי צה"ל

מי שלא הספיק לשמוע או לקרוא על עורכי-הרדיו רם כספי ויגאל ארנון בכלי-התיקשורת הרבים, יוכל לשמוע אותם בקרוב בגלי צה"ל. בתחנה הצבאית תשודר במשך כל

ש"ס תומכת

ברז

בהנהלת-הטלוויזיה רמזו השבוע שהדחתו של מנשה רז לא היתה צריכה להפתיע כלי-כך וכי היו לה סימנים מוקדמים.

מאז מונה רז, לפני חודשים ארבעים, כעורך ומגיש של מהדורת-הלילה, ספג הערות רבות מצד די-ממונים עליו, בעיקר מצד מי שהתנגדו למינויו.

לפני שבועות אחדים העירו לו משום שהקריין במהדורת חדשות-הלילה קטע מן הסרט לא שם זין, שיבה את הסרט וקרא לצופים ללכת לראות אותו. טענו אז נגדו שמעשה כזה לא ייעשה במהדורת-חדשות.

הקש ששבר את גב הגמל היה מיכתב שהגיע אל אורי פורת מנכ"ל רשות-השידור. את המיכתב שלח ח"כ ר"ץ, דדי צוקר, ובו הוא מתלונן על הופעתו בחדשות-הלילה. צוקר כותב כי הזמן לעימות לא מעומת עם אריה רדעי, מנכ"ל משרד-הפנים ואיש-ש"ס, כשהשווה את זמני העימות גילה לתדהמתו שלרדעי ניתנו 16 דקות ריבוי על המידע, ואילו הוא דיבר רק ארבע דקות.

לכן, אולי, התמיכה העיקרית כנגד בהישארותו של רז בתפקידו באה מחוץ לטלוויזיה, מכיוון בלתי-צפוי: מיפלט ש"ס.

ועד עיתונות-ההפקה תלה ביום הראשון מודעות תמיכה ברו. במודעות נאמר שנעשה לו עוול, שלא התרעו בפניו, שהשעייה אינה נובעת משיקולים מיקצועיים אלא פוליטיים ושלא היה צריך לשמוע על הצעד נגדו מהעיתון.

קיבלו אנשי-הצוות הודעה מגבוה לנטוש את החזית ולהתפזר. הם ערכו במקום אסיפה, שבה התנצלו לפני האמנים ולפני ראשי-המועצה וחברי-המועצה ועזבו את ערד בכושתי-פנים.

הוקלט ולא שודר

ועוד מקורבנות השביתה: הקלטת המופע ארץ-טרופית-משגעת עם מתי כספי.

הטלוויזיה החליטה לעשות קור-פרודוקציה עם מפיק-המופע, אברהם (פשנל) דשא. הטלוויזיה היתה אמורה לתת את הכוח המיקצועי: צוות הפקה, מפיק ובמאי, ופשנל את מימון האולפנים והעריכה.

ההקלטה תוכננה ליום הרביעי, והשידור ליום השישי בערב, מיד אחרי היומן. מפיקת המופע היתה דליה גוטמן, והבימאי דן בירון.

ביום השני הודיע בירון, שהוא גם יו"ר אגודת-העיתונאים בירושלים, שבגלל השביתה של היום השלישי הוא לא יוכל להתכונן לביום המופע ביום הרביעי. באותו השלב תוכננה השביתה ליום אחד בלבד.

איון צפויי העולם הזה

רז ויבין 16 מול 4

שלם את המופע בכל מיקרה. הוא כימאי מאולפני-הרצליה. התוכנית הוקלטה ונערכה לחצי שעת-שידור בטלוויזיה.

אחרי ריבורים ולחצים הסכים בירון לכיים את המופע ביום הרביעי, ואז החליטה אגודת-העיתונאים, שהוא עומד בראשה, להמשיך בשביתה גם ליום הרביעי, וההקלטה בוטלה.

מכיוון שפשנל כבר שכר את האולפנים ואת חדרי-העריכה, החליט לצלם את המופע בכל מיקרה. הוא השתמש בשותפיו של נתן מנספלד, כימאי מאולפני-הרצליה. התוכנית הוקלטה ונערכה לחצי שעת-שידור בטלוויזיה.

ביום השישי בבוקר כנס בירון עם הבימאי יעקב אסל, גם הוא חבר-ועד, להחיים יבין, מנהל-הטלוויזיה. השניים הודיעו לו ששידור התוכנית שהוקלטה שלא באמצעות צוות של הטלוויזיה, היא בכחינת שבירת-שביר תה ושהוועד מתנגד לשידור. הם טענו, נוסף על כך, שמנספלד אינו כימאי מורשה, וזו סיבה נוספת לאי-שידור המופע שהוקלט. ביין החליט שלא לשרר את המופע, למרות ההסכם החתום בין הטלוויזיה למפיק פשנל.

ענת פרגוסטי

רק בנק המזרחי

הלוואה כזאת לא ראית כבר הרבה שנים

הלוואה לחסכון או לקופת גמל

רוצה להשקיע השקעה כדאית מיידית בתכנית חסכון או בקופת גמל בבנק המזרחי ולהתחיל להרוויח כבר היום?

בנק המזרחי ייהיה לך מאוד לקבל הלוואה בתנאים שכמותם לא ראית כבר שנים רבות. שיעור ריבית שנתי שאינו עולה על פריים + 1% בלבד!

בדרך זו תוכל להשקיע גם עד 90% מחה שיגיע לך על פדיון מניות בנקאיות בהסדר. הצפוי בעוד כארבעה חודשים. כך תרוויח גם על הכספים שתשקיע ותקבל הצמדה מלאה עם בשחון לרווח עתידי צפוי במידה שיהיה פחות.

ההלוואה היא עד 6-7 חודשים ותיפרע בתשלומים חודשיים. ההלוואה מיועדת לכל לקוחות הבנק, ותיקים וחדשים כאחד.

בנק המזרחי

פרטים מלאים בסניף הקרוב

חור בנדשת

הברפולד נגד קיסר

5 באוגוסט, בעוד שבוע בדיוק, יתכנס מרכז הפועל לבחור את היושב ראש הבא של ההתאחדות לכדורגל. באותו יום יסיים היושב ראש הנר כחי, שאול סוויירי, קרנציה של שנ תיים. הוא, כמוכן, ינסה להיבחר שנית. זו פעם ראשונה בהיסטוריה של הפועל, שמנסים להדיח יושב ראש ההתאחדות אחרי שמילא תפקידו של תיים בלבד. כאשר ישראל קיסר, פעם בעברו הרחוק, היה מחזיק תיק הפועל בהסתדרות, הוא קבע כי יושב ראש ההתאחדות ימלא תפקידו שלוש קרנציות רצופות, כנות שנתיים כל אחת. מאז נמזגו הרבה כוסותיהם בכניין הוועדה הפועל בתל-אביב, וגם השתנו כמה סררים.

יושבראש האגף לאיגוד מיקצועי, חיים הברפולד, הפתיע לפני שבועות אחדים את הכל כשהודיע כי הוא מתכוון להתמודד על התפקיד. הברפולד כבר כיהן בעבר בתפקיד זה. הוא היה היו"ר במשך שש שנים תמימות, שלוש קרנציות מלאות, כפי שנהוג.

ההודעה של הברפולד הייתה כהולם את יושבי הוועד הפועל. מעולם לא קרה דבר כזה אצלנו. אמר יעקב ישי, הממונה על תיק הפועל בהסתדרות. "אם לא מתגלים דברים חריגים, נותנים לאדם להמשיך בתפקידו. לא מריחים במרכז הפועל".

וקיסר נעמור במצב מבין. אבל הברפולד נחוש כרעתו. יש לי עדיין בעיה אחת, אמר, שהמוכ"ל אינו מאושר מהעניין. הברפולד טוען, שתפקיד יושבראש ההתאחדות לכדורגל הוא דומה לתפקיד של יושבראש מועצת-מנהלים. זהו בעיקרו תפקיד של כבוד, לפיכך, בהשקעה פעוטה של ארבע שעות

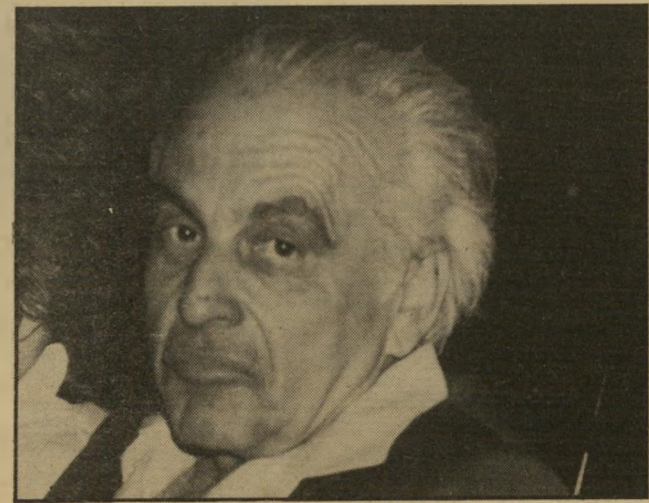
האמיתי כרוחב ארלוזורוב בתל-אביב. סוויירי, מצידו, שומר על רמת-תיקשורת. אינו מוכן להגיב בעניין נסיון ההרחה. הוא חוזר ומדגיש, כי בנושא הזה "אני מעדיף לא לדבר". אבל, אם הברפולד אכן יתמודד נגדו, אז אני מוכן להתמודדו".

גם סוויירי אומר כי התמודדות נוסד הברפולד מעולם לא היו בוועד הפועל, והדבר יוצר נורמות חדשות. מקורכיו של סוויירי היו פחות מנר מסיים. הם טענו שהברפולד בפירוש מנסה להדיח את סוויירי, ואין זו סתם התמודדות. יותר מכך: הם טענו של-הברפולד יש מאוויים אישיים לכבוש את כס מוכ"ל ההסתדרות, והוא יודע, כרכיהם, שכראי ונח לעשות זאת באמצעות הכדורגל. שכן הכדורגל מכיא פירסום, עניין תיקשורתי וכבוד. היו שטענו כי הברפולד חושב ש'אלוהים נתן לו את הכל כמתנה, ולכן גם מגיע לו הכל.

ברור שלקיסר יש השבוע בעיה. קוראים לה חיים הברפולד. קיסר יודע, שאם הברפולד אכן יתמודד עם סוויירי וגם יכיס אותו, תהיה זו מכה אנושה גם לסמכותו שלו.

הברפולד הודיע לפני כמה שבועות כי הוא מתכוון להתמודד על התפקיד כדי לעצור את ההידרדרות בכדורגל הישראלי.

את ההידרדרות נוסד הברפולד קצת קשה להבין, בעיקר, שבתקופת-כהו נחו הכדורגל הישראלי לא היה בדיוק כשיאו. למען הדיוק: בשנות שילטונו ספג הכדורגל כישלונות ומכות למכ-ביר.

עסקן מסתער הברפולד נסיון הדחה

הסיסמה העיקרית שלו היא: מדוע לא מביאים שחקנים זרים לארץ? אבל הוא שוכח שרק לפני שנתיים הוא עוד היה האיש החזק בכדורגל הישראלי, ובמשך שש שנים לא הצליח להביא שחקנים זרים לארץ. לפיכך, קצת לא ברור מדוע חושב הברפולד שרווקא עכשיו הוא יצליח לעשות זאת. היו לו שש שנים, איפה הוא היה? מעניין לברוק, אחת לאחת, מה קרה בתקופתו של הברפולד:

- כישלון במוקדמות הגביע הער למי, ההפסד הצורב לאוסטרליה.
- מאמן ישראלי הוביל את הנבחרת לכישלון במישחקים הקדם-איר לימפיים.
- זרים לא הובאו לארץ.
- הליגות לא צומצמו.
- הפרות-מישמעת חמורות נבכ' חרת-הנוער. מאמן הנבחרת, דרור קשטן, הורח. לכל זכור עדיין איך נתפסו שחקנים מנבחרת-הנוער בנגינות, כאשר הנבחרת היתה במסע מישחקים בקובלנץ שבגרמניה.
- הוא החליט על עידן שלוש הנקודות (עבור נצחון וזכה הקבוצה בשלוש נקודות). הניקוד לא הוכיח את עצמו. הכדורגל הישראלי לא הפך להיות מישחק פתוח יותר, כפי שקיוו. מיתקני-הספורט בישראל המשיכו להיות גרועים, בלתי-נוחים לקהל ומביישים כל קבוצה.
- שופץ האינטריון כרמתי, והפך לאינטריון מכוווד.
- כל זה בשש שנותיו של חיים

הכדור מתגלגל לכנסת

חיים הברפולד יודע, כמו עשרות פוליטיקאים אחרים, כי באמצעות הכדורגל אפשר להגיע לתיקשורת. לפירסום, ובעיקר למושב בכנסת. הוא רוצה לחזור לאקטן. למדוריה-הספורט.

הכדורגל והעיסוק בו הביאו כבר כמה עסקנים לכנסת: יהושע מצא, מיכה רייסר, עוזי ברעם.

היום רואה עצמו ראובן (רובי) ריבלין כמועמד לכנסת. פירסומו בא בשנים האחרונות מהיותו יושב ראש בית"ר ירושלים. גם אלי לנדאו מתעניין לאחרונה בספורט.

חברי-הכנסת יוסי שריד ואהוד אולמרט עשו את הכותרות הראשונות שלהם דרך מדוריה-הספורט. אז, חברי-כנסת צעירים, הם לחמו להגדלת הליגה הלאומית ולהישארותה של בית"ר ירושלים בליגה. הם שפתחו את כל עניין קניית-המישחקים.

גם היום, רבים מחברי-הכנסת מגיבים בכל פעם שקורה אירוע ספורטיבי. הם מקפידים להיראות במיגרשי-הספורט בשבתות, ולהגיב על מישחקי קבוצות שונות. הגדיל לעשות בשבוע האחרון ראש-הממשלה, יצחק שמיר, ששלח מיכתב-נחומים למישפחת השוער אבי רן.

הברפולד, המרגיש את הלכניה-הרוח, יודע מהו כוחו של הכדורגל. בשבועות הבאים יקבע הכדורגל מיהו האיש החזק בספורט הישראלי, ואולי גם מיהו האיש החזק בהסתדרות.

מזכ"ל הסתדרות קיסר מבוכה פוליטית בצמרת

הברפולד — מאזן בלתי-מחמיא, של הישג אחר והרבה כישלונות.

- ומה קרה בשנתיים של שאול סוויירי?
- צימצום הליגות: הליגה הלא-מית צומצמה ל-14 קבוצות, תחת 16 משחקי הפלייאוף; עד המחזור ה-26 תהיה הליגה רגילה, ואחר כך שמונה הקבוצות הראשונות יתמודדו ביניהן על התואר.
- מיתקני הספורט בארץ שופרו: ככרסבא הוקם איצטדיון, ובפעם הראשונה לקבוצה יש בית. כלור בונים בימים אלה איצטדיון חדש. בנייה-החדש מקימים אף הם מיתקן חדש. בירושלים נבנו עוד שני מיגרשים לאימונים, שופצו האיצטדיונים בפתח-תיקוה ובכארי-שבוע. נבנו 2 איצטדיונים חדשים בנתניה.
- צעד קטן לקראת אירופה: נבחרת הנערים צורפה לאירופה, ונבחרת הנוער כבר בדרך.
- הנבחרות הגדולות בעולם הגיעו בשנתיים האחרונות לישראל. היו כאן הנבחרות של ארגנטינה, גרמניה, בראזיל ובלגיה. נבחרת אנגליה בדרכה לארץ.
- סוויירי הצליח להביא לראשונה לארץ את ממלא-מקום יושבראש התי אחרות-הכדורגל העולמית — הגרמני הרמן נויברגר, שלפני כן מעולם לא ביקר בישראל.
- מהפך ביחסים בין ההתאחדות-לכדורגל בישראל לבין ההתאחדות ה-אנגלית. יושבראש ההתאחדות-לכדורגל רגל כאנגליה, מיליצ'יפ, הפך להיות תומך נלהב של ישראל. סוויירי מאמין שקשרים טובים עם מיליצ'יפ יביאו אולי את הכדורגל הישראלי לשחק באירופה.
- מונה לראשונה מאמן זר לנבחרת ישראל, מליאנקו מיחיץ.

מבדיקה מה עשה כל אחד מיושבי הראש, קשה לראות שהברפולד הוא זה

שיחזיר את הכדורגל להישגים או שיעצור את ההידרדרות. ושוב עולים הירורים נוגים על כך שהראמות העיקריות בכדורגל הישראלי הן המאבקים בין עסקנים, ולא כדורגל התקפי לשמו. ושוב עולות התמונות שמי שלמעשה משחקים על המיגרשים הם העסקנים הבוחשים ולא רווקא השח"קנים.

חיים הברפולד, יושבראש האגף לאיגוד מיקצועי בהסתדרות, הוא איש בעל כושר רטורי מעולה, יודע היטב את מלאכת היחסי-הציבור ומשתמש יפה בעיתונות. הוא אוהב לעבוד כג' דול. עיניו נשואות למעלה, למזכ"לות ולכנסת.

שאול סוויירי הוא מזכיר מועצת הפועלים ברמת-גן. איש צנוע, המתבטא פחות טוב מיריבו. אינו אוהב תיקשורת. חסיד העבודה השקטה, שר נא הצהרות לעיתונות.

לפני שנתיים כבר למד סוויירי התמודדות מהי. יורם אוברקוביץ הודיע או כי הוא רואה עצמו מועמד לתפקיד יושבראש ההתאחדות לכדורגל. אך ברקוביץ זכה לכותרות בעיתונות, והתיקשורת אהבה לפרגן לו. ההפתעה היתה כשי-19 חברי מרכז הפועל העדיפו את סוויירי. סוויירי, אוברקוביץ ביץ קיבל אז 12 קולות בלבד. הוא גם לא הצליח להיבחר לוועדה המרכזת. הפעם, כמו בהתמודדות הקודמת, שומר סוויירי על שקט. הפעם, כמו בפעם שעברה, עומד מולו מועמד שיועד לנצל את התיקשורת. אולם סוויירי טוען, כי מחנהו לא קטן בשני תיים האחרונות, וכי עדיין יש לו רוב קרוב 37 חברי מרכז הפועל. הוא מאמין בנצחונו.

הברפולד יש הרבה מה להפסיד אם יילך להתמודדות ולא יזכה. כוחו מול קיסר יחלש, מעמדו באגף לאיגוד מיקצועי יקטן ומושב בכנסת יהיה רחוק יותר מהישגיו. אם יצליח ויזכה, ברור לכל לוגסתה בוועד-הפועל, שקיסר יאכר את השליטה והברפולד יהפוך לאיש החזק.

עסקן מתגונן סוויירי שומר על שתיקה

יש הוסיף כי הוא, כמו גם מוכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, הביעו אמון מוחלט ותמיכה מלאה ביושבראש הנבוכחי, סוויירי.

יש הסביר, כי ההתמודדות מעמידה את חברי צוות הנהגה הפוליטית של ההסתדרות במצב לא נוח ולא פשוט. הודעתו של הברפולד כי הוא מתכוון להתמודד עם חבר אחר בצוות, יוצרת מצב בלתי-נסבל בצמרת. "אם הברפולד יציג את מועמדותו, כפי שהצהיר, הרי שתהיה זו שעה קשה להסתדרות. אני

איפי מעשת, העולם הזה

מבצע "פוג'י כפת לי"

פזלים מרהיבים של "דובוני כפת לי" חינם לכל קונה

על כל קניה של 2 סרטי צילום פוג'י SUPER HR תזכו
חינם בפזל מקסים של "דובוני כפת לי" מתוך
6 דוגמאות יפות וצבעוניות.

פוג'י SUPER HR הדור החדש של סרטי הצילום, בעל
חולציה חדה ועשירה, בחירתם של הצלמים
המקצועיים, בארץ ובעולם.

פוג'י SUPER HR סרט הצילום שלך מהתמונה
הראשונה.

אל תשכח לדרוש את הפזל בזמן קניית 2 סרטי צילום
פוג'י, כי לפוג'י איכפת!

FUJICOLOR SUPER HR 100 · 200 · 400 · 1600

FUJI FILM

© TCFC

צלם פוג'י ואתה בתמונה

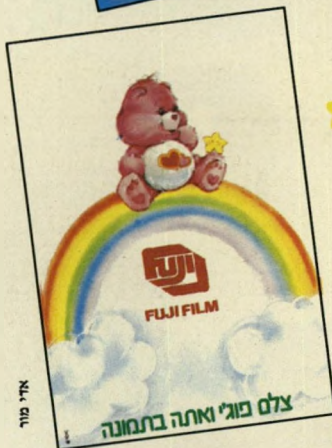
צלם פוג'י ואתה בתמונה

צלם פוג'י ואתה בתמונה

צלם פוג'י ואתה בתמונה

צלם פוג'י ואתה בתמונה

צלם פוג'י ואתה בתמונה

צלם פוג'י ואתה בתמונה

29.7.1987

מספר 2604

המחיר 3.50 שקל חדש (כולל מע"מ)

שנה 51

העולם הזה

המשולש

הקטלני

גדם

למוות

מאהבת
מיכל חן

זוהי באמצעות הטלפון

חשוד
יואב פטאו

גרושה מאיה שפירו

